

Revista COLEGIULUI NAȚIONAL „SPIRU HARET“, BUCUREȘTI

APRILIE | Nr. 2 | 2023 | Seria VI

Vlăstarul

FONDATĂ ÎN 1923

ISSN: 2065-4308

din cuprins...

- Școala românească în vremea lui Spiru Haret p. 3
- Momente militare decisive în implicarea armatei române în Primul Război Mondial p. 7
- Competențe și aspirații p. 10
- Invitat *Vlăstarul's Voice*: PROF. MIHAI MANEA p. 14
- Grigore Ureche: contribuția la formarea conștiinței istorice p. 20
- Invitat *Vlăstarul's Voice*: ALEX GÂLMEANU p. 23
- Pauza de lectură p. 31
- Există sau nu traumă? p. 44
- Vizită la Casa Memorială „George și Agatha Bacovia“ p. 46
- Dacă ai citit..., încearcă... p. 50
- Recenzie: *Împăratul muștelor* de W. Golding p. 52
- Cronică de spectacol: *Regele moare* p. 54
- Cronică de spectacol: *Gaițele* la T.N.B. p. 56
- *Vlăstari* merituoși p. 58
- Premiile Oscar 2023 p. 59
- Muzica p. 74
- *Haret* – Rock is back in town! p. 77
- Nu-l lăsați pe Jerry Lee să moară! p. 80
- Harry Styles în concert p. 84
- Sportul: efort în plăcere sau plăcere în efort? p. 92
- Humbug#1 p. 96
- Flash Review p. 99
- Perle 2023 p. 100

Vlăstarul

ART & DESIGN:

Ecaterina Grigore
Corina Buzoianu

PR, SOCIAL MEDIA

Andreea Diana Savu

REDACTORI:

Daria Antohi
Paul Bobirc
Ioana Cazacu
Sarra Manuela Cruceru
Ioana Neaga-Budoiu
Andreea Diana Savu
David Ștefan Stancu
Mara Stoica
Cristina Surdeanu
Mihai Călin Tănase
Dina Țirli
Răzvan Gârz
Alexandru Grigore
Oana Isai
Radu Mihalache

Vlăstarul's Voice

COLABORATORI:

prof. Vera Călin
prof. Mariana Comăniță
prof. Ioana Dumitru
prof. Victoria Mihalcea
prof. Claudia Moga
prof. Dana Sburlan
prof. Cristina Ștefan
Dina Țirli
Daria Mihaela Pană
Corina Buzoianu
Andreea Diana Savu
Mara Stoica

CORECTURĂ:

FOTO:
SITE:
PRINTARE:
COPERTA 1:
COPERTA 2,3:

Nicolas Oltean
vlastarul.com - Andrei Petrov
ERGO PRINT
desen: Gabriela Șerbăneci
foto - arhiva *Vlăstarul*

Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu
Coordonator echipa de traducători în limba engleză:
prof. Diana Tivdă

PUBLICAREA ACESTUI NUMĂR AL REVISTEI *Vlăstarul* SE VA REALIZA CU SPRIJINUL ASOCIAȚIEI „VLĂSTARUL”, BUCUREȘTI.

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor revine exclusiv autorilor.

ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎN VREMEA LUI

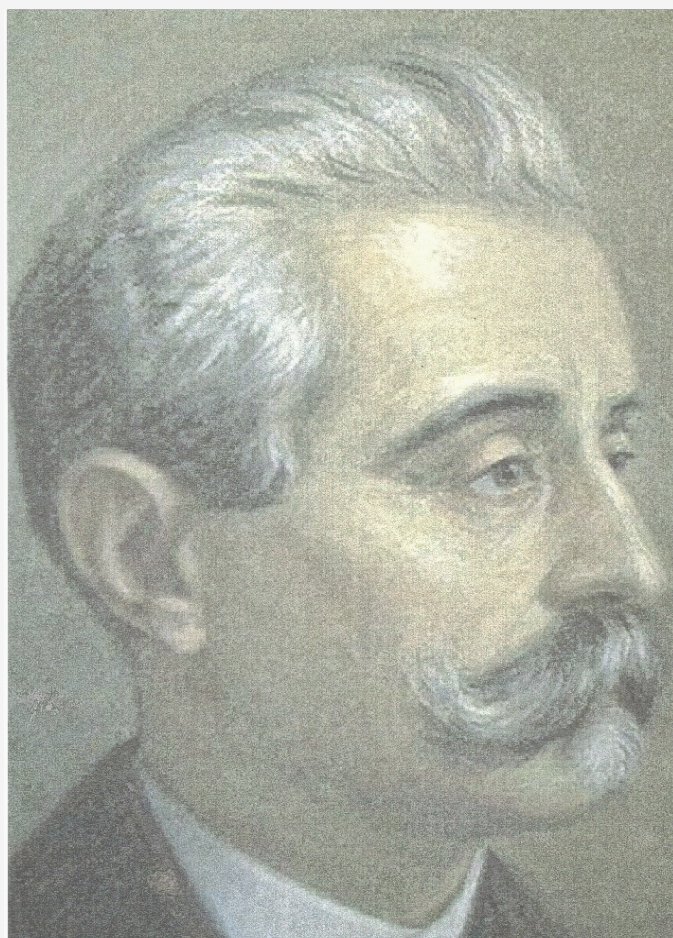

Foto. arhivea Vlăscarul

SPIRU HARET

1851 - 1912

David STANCU, 9 D

Periода în care Spiru Haret a fost Ministru al Instrucțiunii Publice a fost una dintre cele mai importante pentru dezvoltarea învățământului din România. Deși vremurile au fost marcate de evenimente politice și sociale, reformele învățământului s-au desfășurat într-un ritm rapid și cu un impact semnificativ.

Educația este procesul ce stă la baza evoluției societății. Din cele mai vechi timpuri, oamenii au realizat că este nevoie de un astfel de sistem care, în timp, a fost perfecționat și a ajuns să ocupe un loc important în societate.

România, fiind o țară care s-a dezvoltat mai târziu, nu a putut ține pasul cu cele care deja aveau în spate o întreagă istorie în domeniul educației și, mult timp, a fost în urma țărilor europene recunoscute pentru practicile moderne existente, la vremea respectivă, în educație.

Prin urmare, era nevoie ca cineva să reformeze total acest sistem și acea persoană avea să fie Spiru Haret, un vizionar în toată puterea cuvântului, pumnul de fier care avea să se lupte cu toate aceste probleme ale sistemului, ajungând, în final, să-și îndeplinească scopul

primordial: îmbunătățirea vieții românilor, oferindu-le acces la cel mai important drept: educația.

Spiru Haret și-a dorit din răspuțeri să le deschidă orizonturile culturale și celor care, altfel, ar fi fost condamnați la o viață lipsită de formele de educație elementare. România ajunsese, deja, în rândul țărilor civilizate, existând niște universități pentru cei care aveau acces la studii aprofundate și care voiau să le urmeze (Iași – 1860, București – 1864), dar situația celor care nu beneficiau de avantajele materiale ale celor din clasele superioare era una deplorabilă, neavând acces nici la studiile de bază ale unei vieți modeste: precum scrisul sau cititul. Spiru Haret a devenit ministru al învățământului în anul 1897, iar în perioada următoare a implementat o serie de reforme care au avut un impact major asupra sistemului de învățământ românesc. Una dintre cele mai importante măsuri a fost introducerea învățământului obligatoriu pentru copiii cu vârsta între 7 și 12 ani, în anul 1898. Aceasta a fost o schimbare semnificativă, deoarece, până atunci, educația era disponibilă doar pentru copiii din familii bogate.

Astfel, prin circularele sale repetate, a determinat sporirea localurilor de școală: între 1897 și 1910 s-au ridicat, în toată țara, 2.343 de școli, dintre care 1.980 cât timp Haret a fost ministru.

Din păcate, analfabetismul în România era la un nivel îngrijorător, 4 din 5 oameni neavând suficiente studii pentru a putea scrie sau citi. În anul 1897, atunci când a fost investit în primul său mandat, situația aceasta exista, în mare parte, în zonele rurale ale României, iar Spiru Haret a crezut că prima mișcare ce trebuie făcută este să se construiască mai multe școli pentru facilitarea înscrierii și evitarea abandonului din aceste motive. În cei 12 ani de mandat, școala românească a trecut printr-o perioadă de glorie, Spiru Haret reușind să schimbe acest număr care nu făcea o reclamă bună țării noastre, în 1912 doar 3 din 5 oameni fiind în situația de a nu putea citi sau scrie. Curentul acesta al dezvoltării sistemului de educație a ajuns să poarte un nume, haretism, nume dat de inițiatorul său care a schimbat definitiv învățământul din România.

De asemenea, Spiru Haret a pus un accent mare pe îmbunătățirea calității învățământului, prin creșterea nivelului de pregătire al profesorilor și prin introducerea unui curriculum mai riguros și mai structurat. Acest lucru a dus la o creștere semnificativă a calității educației în România și a făcut posibilă dezvoltarea ulterioară a sistemului de învățământ.

**Între 1897
și 1910, s-au
ridicat, în
toată țara,
2.343 de
școli, dintre
care 1.980
cât timp
Haret a fost
ministru.**

Haret a deschis o serie de școli de pedagogie pentru formarea de cadre didactice de calitate.

De asemenea, Spiru Haret a înființat pe plaiurile mioritice o nouă entitate educațională: școala profesională, care avea menirea de a transmite meșteșugurile și meseriile într-un cadru organizat, cu profesori specializați, luând astfel locul tradițiilor de generații de a păstra o anumită meserie și de a o transmite din tată în fiu. Această schimbare importantă, introdusă de Spiru Haret, privind extinderea învățământului tehnic și profesional a fost realizată pentru a răspunde nevoilor economice ale țării și pentru a pregăti tinerii pentru o gamă mai largă de locuri de muncă. În plus, Haret a deschis o serie de școli de pedagogie pentru formarea de cadre didactice de calitate.

Totuși, nu toți oamenii vedeau cu ochi buni această dezvoltare, mulți considerând că are loc prea repede și că România nu trebuia schimbată. Problema a constituit-o faptul că Spiru Haret era văzut de mulți drept un reformator de ale cărui schimbări nu era nevoie, oamenii fără școală trezindu-se într-o lume nouă, mult diferită de cea veche, iar în cadrul Răscoalei de la 1907, oamenii l-au socotit și pe Spiru Haret vinovat pentru ce se întâmpla în provincie și pentru suferințele țăranilor. Totuși, ministrul a depășit cu bine acest impas, rămânând, în continuare, în funcție.

Doctrina educației din acea vreme s-a bazat pe unele valori ușor de recunoscut în toate reformele sale, precum divizarea învățământului în științific și literar, pentru ca fiecare să-și găsească o cale pentru continuarea studiilor. Totodată, s-a introdus segmentul educației patriotice la inițiativa lui Spiru Haret, dar și cel extrașcolar, ca instrument auxiliar.

Educația din ziua de azi este cu mult diferită față de cea de la început de secol XX, dar există un numitor comun, reforma haretiană fiind ca un soclu pentru viitoarele schimbări, astfel că devine evidentă importanța legilor implementate de omul de școală Spiru Haret.

Momente militare decisive în implicarea armatei române în Primul Război Mondial

Dina ȚIRLI, 9 C

România a intrat în război în anul 1916, după doi ani de neutralitate. Dacă, inițial, armata română a repurtat o serie de succese, forțând trecătorile și intrând în Ardeal, ulterior a fost nevoită să facă față atacurilor dușmane pe două fronturi, căci a fost atacată în sudul țării, dinspre Dunăre. Astfel, pe frontul Carpaților, românii s-au luptat cu trupele austro-ungare și germane, iar, în sud, România a fost atacată simultan de trupe germane, bulgare și turcești.

După lupte de un dramatism deosebit, cum a fost cazul pe Văile Jiului, Oltului, Lotrului și Prahovei, dar și în sud, la Turtucaia (Dobrogea) și Flămânda (în Lunca Dunării), Marele Cartier General a ordonat retragerea tuturor trupelor către Moldova și, în final, Bucureștiul a fost declarat oraș deschis pentru a se evita pierderi de vieți omenești și de material militar, dar, mai ales, pentru a cruța populația civilă de suferințele războiului.

Imagine: Gazeta de Sud

În acest context, chiar dacă, aparent, o retragere poate fi considerată o manevră lipsită de glorie, armata română și comandanții săi au dat dovadă de patriotism, înțelegând că de succesul retragerii în ordine depinde chiar soarta războiului nostru.

Un moment de cumpănă în cadrul retragerii trupelor române s-a desfășurat pe raza localităților Prunaru și Robănești, puncte de mare importanță strategică pentru trupele române care erau în retragere. În aceste locuri, armata germană, net superioară din punctul de vedere al înzestrării, a concentrat efective de artilerie și mitraliere autopurtate pentru a împiedica trecerea trupelor române care se retrăgeau și a le încercui.

În asemenea condiții extrem de dificile,

generalul Refendaru, comandantul Diviziei 18 române, hotărăște să deschidă drumul trupelor sale spre București prin spargerea acestei încercuiiri. Operațiunea este încredințată trupelor de cavalerie, respectiv Regimentului 2 Roșiori. Atacul se dă la ora 5 dimineața, inițial cu trupele de infanterie ale Brigăzii 43, pe o vreme cețoasă. Escadroanele 1, 2 și 3 ale Regimentului 2 Roșiori pornesc într-un marș dificil din cauza blocării drumului cu trăsuri și care ale refugiaților din sate. La ora 7:15, infanteria română ia contact cu inamicul. Tentativele acesteia de a străpunge dispozitivul german se soldează însă cu eșecuri urmate de un intens contraatac german. O mare parte dintre infanteriști se retrag în pădurea ocupată de Regimentul 2 Cavalerie.

Comandantul regimentului, colonelul Naumescu, aflat într-o stare de sănătate precară din cauza unei pneumonii, dă ordinul unei șarje directe de cavalerie împotriva germanilor masați chiar în fața trupelor române. Ordinul fiind primit, regimentul se desfășoară pe escadroane. Ofițerii înaintea plutoanelor, săbiile afară, lăncile în cumpănire în poziția de atac... În galop spre locul celei mai crâncene încleștări... Un semnal... și regimentul se desfășoară în linie de coloană de plutoane la intervale mari, ia trapul, se aud chemări de goarne și în iureș năvalnic, strigând: „Ura!“, cavaleriștii se reped la șarjă cu un curaj mai presus de orice închipuire.

Dacă, inițial, surprinsă de atac, infanteria germană se retrage spre Prunaru în vârful lăncilor și al săbiilor cavaleriștilor, din lateral trei mitraliere germane autopurtate au deschis un foc nimicitor asupra regimentului. Colonelul Naumescu a fost rănit mortal și, din 327 de soldați, au rămas în viață doar 84, iar dintre 14 ofițeri - doar 5. Cavaleriștii au reușit însă, cu prețul vieții lor, să scoată din încercuire efectivele unei întregi divizii române, aproape 12.000 oameni.

O luptă similară s-a desfășurat pe raza

localității Robănești, acolo unde cei 110 cavaleriști comandați de căpitanul Filitti, cărora li s-a alăturat sergentul veteran Donici, care participase la Războiul pentru Independența României din anii 1877-1878, au atacat frontal pozițiile artileriei germane.

Șarja a fost lansată în mare viteză, iar roșiorii au ajuns până la aproape 150 metri de poziția bateriilor inamice, care, văzând atacul, s-au retras pentru a se pune la adăpostul infanteriei proprii. Escadronul 3 Roșiori a pornit în urmărirea artileriștilor inamici, dar, în acel moment, mitralierele germane au deschis focul, în câteva minute întreg escadronul 3 fiind distrus, doar 18 soldați reușind să se mai salveze. Căpitanul Filitti a fost rănit în genunchiul stâng pe când se afla la doar 40 metri de inamic, dar a continuat să atace, fiind doborât cu cal cu tot de o grenadă germană la numai 15 pași de pozițiile adverse și căzând ulterior prizonier.

Aceste fapte de arme, aparent incredibile, pe lângă importanța strategică deosebită, au avut un efect demoralizant pentru trupele inamice, ofițerii germani notând în jurnalele de front că românii dovedesc un curaj incontestabil.

” **Ordinul fiind primit, regimentul se desfășoară pe escadroane... În galop spre locul celei mai crâncene încleștări... Un semnal...** “

Competențe și ASPIRAȚII

2023 - ANUL EUROPEAN AL COMPETENȚELOR

prof. Cristina ȘTEFAN

Anul 2023 este declarat, la nivelul Uniunii Europene, drept *Anul european al competențelor*¹. Scopul asumat este acela de a promova învățarea pe tot parcursul vieții, astfel încât să fie asigurate competențele necesare pentru buna funcționare a pieței forței de muncă. Ideea de bază este aceea de a stabili o corelație între învățarea și formarea profesională și un aspect fundamental al lumii în care trăim: schimbarea. Într-un mod sintetic, concluzia care se impune vizează necesitatea de a ne pregăti astfel încât să facem față transformărilor care au loc sub toate aspectele vieții sociale.

Cadrul general este conturat prin globalizare și transformările ocazionate de multe dificultăți recente (restricțiile impuse de pandemia de COVID-19, criza energetică,

consecințele războiului, riscul unui cutremur semnificativ). Piața forței de muncă se află într-o dinamică digitală fără precedent, iar cei care își doresc să poată avea un loc de muncă trebuie să se adapteze cerințelor. Un accent aparte este pus pe relevanța competențelor pentru piața forței de muncă. Adică, nu este suficient ca un tânăr, de pildă, să dea dovadă că e competent într-un anumit sens, el trebuie să fie capabil să facă față constrângerilor din societatea în care trăiește, să fie ancorat la realitate, așa cum este aceasta.

Mai mult, de dorit ar fi ca oamenii să își ajusteze aspirațiile în acord cu realitatea socială. În acest sens, educația are un rol aparte, atât în formarea inițială, cât și în învățarea pe tot parcursul vieții, prin programe de reconversie profesională, formare continuă etc.

¹ Sursa: <https://www.fonduri-structurale.ro/stiri/29740/anul-2023-a-fost-desemnat-drept-anul-european-al-competentelor>

Foto: <https://wallpapersafari.com/potential-wallpapers/>

Referitor la competențele elevilor, o primă constatare ne trimite către antrenamentul dedicat copiilor supradotați, o formă de învățământ care urmărește excelența. Acesta vizează dezvoltarea capacităților celor ași de performanță înaltă.

La nivel internațional, țara noastră a obținut, în anul 2022, cel mai mare număr de premii la Olimpiadele Internaționale Școlare (mai exact, 7 medalii de aur și 7 de argint, la fizică, matematică, informatică, chimie).

O contradicție surprinzătoare apare între datele referitoare la cei aflați în vârful ierarhiei și cele care descriu nivelul general al competențelor elevilor. Ne plasăm pe penultimul loc, la urma clasamentului, privind rezultatele

la testele PISA – *Programul pentru Evaluarea Internațională a Elevilor*, peste 45% dintre elevii testați au fost declarați analfabeți funcționali².

De aici, decurge că un număr mic de elevi demonstrează competențe la cel mai înalt nivel, iar un număr mare de elevi nu vor fi în măsură să se integreze social, ei neavând abilitățile care să le permită să fie funcționali în societatea informațională. Dacă admitem ipoteza conform căreia competențele pot fi dobândite prin școlarizare, date statistice arată care este anvergura situației referitoare la existența sau non-existența competențelor. Apare însă o întrebare. Dacă testele internaționale evaluează competențele celor care se află într-o formă de școlarizare (elevi de 15 ani),

² Sursa: <https://newsweek.ro/educatie/finlanda-tara-cu-cea-mai-buna-scoala-zero-medalii-la-olimpiade-romania-14-medalii-50-analfabeti>

atunci ce se poate deduce pentru cei care nu sunt absolvenți ai nici unei forme de învățământ?

Conform primelor date provizorii, făcute publice de către Institutul Național de Statistică, aferente Recensământului Populației și Locuințelor, realizat în anul 2021, în secțiunea cu titlul Structura populației rezidente după nivelul de educație, aflăm că, din totalul populației rezidente, 43,5% au un nivel mediu de educație (postliceal, liceal, profesional sau tehnic de maeștri), 40,5% au un nivel scăzut (primar, gimnazial sau fără școală absolvită), iar numai 16,0 % au un nivel superior de studii.³

Elevii liceului nostru au receptat cu uimire, dar și cu scepticism, informația respectivă. Impresia generală era aceea că mai mulți tineri urmează forme superioare de educație, deci vor fi absolvenți de facultate și, de aici, în ansamblul populației, ponderea celor cu studii superioare este mai mare. Acum părerea aceasta este contrazisă de către datele INS.

Desigur, nu poziția geografică favorizantă, de școală în centrul capitalei, este cauza tendinței de interpretare elitistă, ci mai degrabă o anumită poziționare socio-culturală, care duce către un optimism a priori.

O posibilă explicație poate fi dată pornind de la faptul că cei mai mulți absolvenți ai colegiului nostru, dacă nu chiar toți, urmează o formă de învățământ superior. Mediile mari la examenul de

capacitate, notele obținute de-a lungul anilor de liceu, rezultatele la examenul de bacalaureat ne îndreptățesc așteptarea ca toți elevii școlii noastre să își continue studiile.

După un astfel de exercițiu de conștientizare a unor repere ale realității sociale, putem să ne întrebăm dacă nu cumva mai sunt și alte situații în care distorsionarea informațiilor să afecteze corectitudinea în formularea opiniilor. De pildă, în participarea la olimpiade și concursuri școlare. Dintre cei care au experiența ocazională de astfel de contexte competiționale școlare, cei mai mulți au așteptarea să obțină un premiu, să se întoarcă acasă, cum se spune, cu o diplomă. Acest lucru nu este însă posibil, pentru simplul fapt că numărul de premii și de mențiuni este limitat și mult mai mic față de numărul de participanți. În unele situații, însă, elevii au dreptate. Lucrările lor sunt comparabil de bune și numai faptul că există doar un singur loc pentru un premiu îi determină pe evaluatori să găsească modalități de diferențiere. Asta nu îi scutește pe participanți de o amară dezamăgire, atunci când nu reușesc să fie câștigători ai concursului.

Putem observa o contradicție între aspirațiile mari ale elevilor și modul în care funcționează societatea. Aici nu este vorba doar de practicile școlare, ci de un nivel de competiție mai înalt, mai exact, cel al pieței forței de muncă. Așteptarea comună este ca cei mai meritoși absolvenți să aibă cele mai bune șanse de a fi acceptați într-un loc de muncă pentru care aplică.

³ Sursa: https://insse.ro/cms/sites/default/files/com_presa/com_pdf/cp-date-provizorii-rpl2021.pdf / accesat în 27.01.2023, p. 4

Doar că, în unele circumstanțe, accesul la un loc de muncă este împiedicat într-un mod aleatoriu. Mai mult, nivelul de dezvoltare a societății nu este pe cât ne-am dori să fie de generos și, de aici, în unele cazuri nu există resurse suficiente pentru a valoriza o forță de muncă înalt calificată. Deci, absolvenții bine pregătiți nu pot obține locuri de muncă bine plătite pentru că, pur și simplu, munca respectivă este recompensată doar cu anumite venituri salariale, nu cu mai mult.

Opusul unei astfel de situații este acela al tinerilor demotivați, cei care nu își doresc nimic în mod special pentru viitorul lor. Unii dintre aceștia fac parte din categoria tinerilor NEETs. Astfel, la sfârșitul anului 2022, 19,4% dintre tinerii cu vârste cuprinse între 15-29 de ani nu se aflau într-un program educațional sau de formare, nu erau încadrați profesional în câmpul muncii, (ei fiind identificați drept *Not in Education, Employment, or Training* – NEETs). Pentru această categorie este greu să identificăm aspirații. Dacă ele există, atunci acestea nu sunt realiste, nu au legătură cu societatea contemporană, așa cum este aceasta în mod obiectiv.

În concluzie, între aspirațiile pe care tinerii și le proiectează și competențele pe care urmăresc să le formeze și să le dezvolte ar trebui să fie posibilă o bună coerență. Aspirații realiste, competențe care pot fi probate eficient și o piață diversificată a forței de muncă constituie premise ale Anului european 2023. Între toate acestea ar trebui să se poată stabili o adecvare funcțională, ceea ce ar permite, cu șanse bune de succes, integrarea socială.

De-a lungul timpului, oamenii au considerat că unele aspecte ale vieții lor sunt mai importante decât altele. În unele moduri de gândire le-au asociat cu determinații ale existenței umane: sufletul, rațiunea, spiritul. „În epoca sufletului, înțelegerea înseamnă apropierea tezelor scrierilor teologice, adică este credință. În epoca rațiunii înțelegerea înseamnă apropierea universului în termeni de cunoaștere. În fine, în epoca spiritului înțelegerea este, sau trebuie să fie, în așa fel încât să implice simultan acțiunea și valorile.”⁴

În mod analog, referitor la Anul european 2023, am putea observa că este un timp dedicat competențelor, dar și aspirațiilor.

” Între aspirațiile pe care tinerii și le proiectează și competențele pe care urmăresc să le formeze și să le dezvolte ar trebui să fie posibilă o bună coerență. “

⁴ Adrian Niță, 2020, *Epoca spiritului*, București: Editura Institutul European, p. 206 (Adrian Niță este cercetător la Institutul de Filosofie și Psihologie „Constantin Rădulescu Motru” al Academiei Române, eseist, traducător, analist politic, tatăl Teodorei Niță, elevă în clasa a VI-a.

2023

Revista **Vlăstarul**
podcast

VLĂSTARUL'S VOICE

GAZDĂ:

RĂZVAN GÂRZ

Sponsor oficial: **Fundația Autonom**
Evoluăm prin educație

Foto: agerpres.ro

Andreea Diana SAVU, 11 F

Un eveniment deosebit a marcat activitatea colegilor de la *Vlăstarul's Voice* din acest an școlar, avându-l ca invitat pe domnul profesor de istorie **Mihai MANEA**. Doctor în istoria relațiilor internaționale și studii europene, inspector școlar (specialitatea istorie) la Inspectoratul Școlar al Municipiului București, autor de lucrări

științifice, metodice și articole în periodice, membru al Comisiei Naționale de Istorie, președintele Asociației Profesorilor de Istorie din România, domnia-sa ne-a vorbit despre potențialul noii generații și despre relația elev-profesor. Adresăm, și pe această cale, mulțumiri.

Episodul poate fi urmărit integral pe canalul YouTube: **VLĂSTARUL**.

Răzvan Gârz: Domnule profesor, vreau să încep prin a vă mulțumi!

prof. Mihai Manea: Mulțumesc de invitație!

R.G.: Am ținut neapărat să ajungem să filmăm cu dumneavoastră datorită experienței din puținele ore pe care le-am avut anul acesta și a modului de predare, prin care ne-ați câștigat. Dar eu unul nu am înțeles exact de unde a început povestea dumneavoastră, cu copilăria în Londra... Știu, dar vag.

M.M.: Eu am ajuns în al patruzeci și treilea an de carieră didactică, am și o funcție de îndrumare și control în București și mi-am dorit întotdeauna să fiu profesor de istorie. Am trăit vreme de aproape cincisprezece ani la Londra, în perioada comunistă, studiind de la clasa întâi, *primary* cum s-ar spune, până aproape de bacalaureat (eu am și GCSE-ul englez). După aceea am venit în România și am dat bacalaureatul la istorie și la română. În perioada comunistă, erau obligatorii. De fapt, și acum. Tatăl meu a fost atașatul militar al Ambasadei României la Londra multă vreme și de acolo mi-am început viața. Mi-am dorit întotdeauna să fac istorie, pentru că aceasta o datorez, în primul rând, mamei mele. În copilărie mi-a pus în mână o carte: o carte frumoasă, veche, foarte veche, din 1942, celebrul manual al lui Pătrășcanu și Hilt, de istorie universală, care avea niște desene foarte haioase, simple și limbajul era ca de poveste. Și, de-atunci, istoria mi-a plăcut. Am absolvit facultatea, sunt profesor, indiferent de funcția pe care o îndeplinesc, voi fi întotdeauna profesor. Am văzut întotdeauna, în elev, un interlocutor. Nu sunt adeptul metodei autoritare. Cred că cea mai bună metodă

pentru... nu știu dacă pentru a-l câștiga, dar pentru a-l apropia, a interacționa bine cu un elev este să te apropii de el, să-i povestești pe înțelesul lui și, mai ales, să îi dezvolti, dacă vrei, interesul pentru învățatură. În perioada de după 1989, noi am avut și încă avem mari probleme cu ideea de patriotism și, la istorie, încă mai bâjbâim, dar cred că aceasta este rețeta către un profesor bun.

R.G.: De aceea v-am și întrebat. Sunteți unul dintre cei care au înțeles că această conexiune dintre profesor și elev este atât de importantă și benefică pentru elev, astfel încât, la sfârșitul zilei, să plece cu ceva învățat... Simplul fapt că s-a simțit bine la oră, că a primit o experiență... Pentru că ora dumneavoastră, când predați, este o adevărată experiență.

M.M.: Acum am să-ți povestesc ceva: studiile de psihologie, dar și de pedagogie, nu cele românești, ci, în general, cele occidentale, ne spun ceva. Cam în primele cinci, maximum șapte minute din momentul în care un profesor intră în clasă, elevul, care trebuie să fie, prin excelență, un interlocutor, decide sau nu să rămână cu el în conexiune. Metoda, cu cât este mai interactivă, cu cât îl implică mai mult pe elev, cu cât îi dezvoltă mai mult capacitatea de imaginație („a visa“, dar *a visa* creator), cu atât actul didactic, demersul didactic, este încununat de succes. Declamarea de la catedră, discursul magistral în care profesorul predă 45 de minute, îl obosește pe elev. Nu vei avea niciodată feedbackul pozitiv din partea elevului, dacă întreabă: „Ce-ați spus? Vreți să mai repetați?“. Formulele de acest tip arată, clar, că profesorul nu trebuie să marșeze pe așa ceva.

Foto: Oana Isai, 9 A

prof. dr. MIHAI MANEA

R.G.: Este o materie care, până la urmă, vă pune toate resursele pe masă. Este arta povestirii.

M.M.: Sigur, istoria este o poveste și, cu cât ea se dezvoltă ca o poveste sau este prezentată elevilor ca o poveste, cu atât succesul este absolut asigurat.

R.G.: Ne puteți împărtăși cea mai frumoasă experiență din zecile, sutele de călătorii? Ceva așa, foarte important, care v-a rămas întipărit în memorie.

M.M.: Acum, nu știu dacă eu călătoresc foarte mult. Călătoresc, da, îmi place să călătoresc, am avut ocazia să lucrez cu diferite instituții internaționale, europene (încă mai lucrez

cu unele). Sigur, pentru mine, țara care mi-a încântat copilăria și care mi-a deschis o anumită filiație a fost și va rămâne, desigur, Marea Britanie. Eu am fost un foarte mare fan al răposatei suverane britanice, Elisabeta a II-a, pentru că era un model. Am și vorbit foarte mult la televiziune, în momentul dispariției. Era un model de eleganță, de comunicare, de protocol. În istorie sunt mai multe tipuri de protocol, dar cel al curții regale britanice este, astăzi, unul dintre cele mai clare și extrem de bine puse la punct.

Am descoperit, în urmă cu doi ani, o țară care m-a fascinat pentru faptul că este mai apropiată de spiritul nostru.

Aceasta este Spania, țara în care eu, mărturisesc, nu prea am călătorit, dar unul dintre orașele care m-au atras și care mi-au lăsat o amintire absolut încântătoare – aceasta mulțumită unui prieten care trăiește acolo – este Madridul, capitală europeană, plină de istorie. Orice poți să vezi acolo ca istorie, dar, mai ales, m-a impresionat ce înseamnă modul în care un profesor, un dascăl, poate să folosească resursa muzeală. Și aceea este Prado, muzeul de la Prado, care este absolut o încântare. Sigur, poate să rivalizeze cu oricare alt mare muzeu european de artă, dar acolo am văzut cum se poate face oră de istorie, cum se poate face oră de literatură cu copiii, în fața unui tablou.

Chiar am asistat, am și văzut o oră cu elevi de gimnaziu. Cred că am văzut și o oră de literatură franceză – copiii erau francezi, nu erau spanioli. Sau am văzut, de pildă, ceva foarte dificil pentru un copil de gimnaziu: în fața celebrului tablou al lui (Francisco de) Goya, *El Dos Mayos*, copii care erau întinși pe jos – evident, curățenia acolo este absolut teribilă – și care discutau în limbaj simplu despre ce văd în tablou acela. Profesoara îi îndruma. Și am văzut, de asemenea (cred că era o clasă de liceu), în perioada unei vacanțe, elevi francezi care veneau la Prado și discutau despre literatura lui (Miguel de) Cervantes. Era un tablou cu Don Quijote, ceva mai modern, dar era un prilej pentru a-i antrena să discute. Este, dacă vreți, orașul care mi-a plăcut, pentru că este, cred, mai apropiat spiritului nostru. Cred că spaniolii sunt mai apropiați spiritului românesc decât italienii. Poate prin căldura sufletului, prin amabilitate și așa mai departe. La orice oră din zi și din noapte, acolo este deschisă o tavernă pe colț, este un magazin... Este un vis. Este un popor vesel.

R.G.: Deci profesorii își aduceau clasele în muzee. Dar un feedback din partea elevilor? Manifestau interes?

M.M.: Excelent. Interesul vine într-un muzeu și în cazul acesta, pentru că se iese din cadrul clasei. Este un cadru informal. Oriunde, și în biserică, și pe stradă, atenția elevului este mult mai bine focalizată. În clasă, știe ce trebuie să facă, acolo este în *outdoor*, într-o lume nouă, în care nu știe întotdeauna ce ar trebui să facă. Privește în stânga, în dreapta și, tocmai privind, interesul i se dezvoltă. Dar e nevoie de mult talent din partea profesorului.

R.G.: Prin urmare, considerați Spania o experiență unică.

M.M.: Nu cred că poate să depășească un stat asiatic, dar, pentru că m-ai întrebat de o experiență mai nouă și mai aparte, da, Spania, pentru mine, este o experiență nouă. Am văzut Statele Unite, Europa, am văzut Japonia, sunt alte lumi. Japonia este o altă lume din punctul de vedere al raportării la valori, al relației interumane și așa mai departe.

R.G.: Și o experiență care v-a pus puțin la încercare? Sau care v-a trezit niște întrebări?

M.M.: Am avut o experiență care m-a traumatizat prin faptul că m-am îmbolnăvit. Am fost la Berlin, în 2016, când m-am întors în țară cu greu din cauza bolii care s-a declanșat acolo. Eram la mijlocul unei călătorii la Berlin, văzusem pentru două zile capitala federală germană, apoi m-am dus la o conferință, am conferențiat și, în a treia zi, m-am îmbolnăvit. N-am gustat-o cu aceeași intensitate. Abia anul trecut, în mai, m-am reîntors la Berlin, deci după aproape șase ani, și atunci „am gustat“ Berlinul.

MUZEUL DIN PRADO, MADRID

Foto: istockphoto.com

Depinde foarte mult și de spiritul uman, depinde foarte mult și de modul în care oamenii interacționează cu o altă lume, momentul în care valorile sunt, mai mult sau mai puțin, puse în evidență.

R.G.: Cât de mare este potențialul noii generații de tineri din România?

M.M.: Grea întrebare. E grea. În primul rând, nu dau verdicte, însă cred că, în momentul de față, chiar dacă situația este marcată de evenimente tragice în apropierea noastră (mă refer la război), tânăra generație are un potențial foarte mare și poate schimba. Eu am încredere în tânăra generație, am văzut-o că se manifestă, am văzut inițiative interesante. Cred că tânăra generație poate să-și spună foarte bine cuvântul, în viitor, în ceea ce privește problemele civice, să ajungă să acționeze pentru primenirea clasei politice chiar prin participarea ei înseși. Și mai cred ceva. Mai cred că mulți dintre cei care sunt plecați prin străinătate la studii, în ciuda faptului că, uneori, declară că nu se vor mai întoarce niciodată în România, poartă, în continuare, ideea apartenenței la spațiul românesc. Cred că tânăra generație poate să fie un factor de schimbare a societății. Mă bazez, când afirm aceasta, pe faptul că am întâlnit, în călătoriile mele, tineri prin lumea occidentală,

români, care erau foarte apreciați. Și aceasta demonstrează ce? Faptul că, la baza sistemului lor de formare, stătea, totuși, o cultură, și cu bune, și cu rele. Așadar, am încredere în tânăra generație. Cred că va face lucruri frumoase. Important este să se implice. Da, fără implicare nu rezolvă nimic.

R.G.: M-a surprins și m-am și regăsit în exemplul pe care l-ați dat, al celor care pleacă la studii și nu se mai întorc. Adică, aș vrea să studiez în străinătate, dar cred cu tărie și îmi doresc să mă întorc pe urmă.

M.M.: Sigur, pentru că, până la urmă, te gândești pentru ce s-a făcut toată treaba aceasta și de ce. Acesta este elementul: întoarcerea la origine înseamnă întoarcerea la țară, aceea care, totuși, te-a pregătit, ți-a dat ocazia să te dezvolți și trebuie să aduci ceva, să lași ceva măcar în urmă, chiar dacă mai faci drumurile înapoi și așa mai departe.

R.G.: Vă mulțumesc tare mult!

M.M.: Cu deosebită plăcere! Eu vă mulțumesc! Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, vă doresc succes, cred că faceți un lucru minunat sub îndrumarea doamnei profesoare și, mai ales, cred că aceasta trebuie să contribuie foarte mult la ceea ce se numește implicare în actuala dezvoltare a societății.

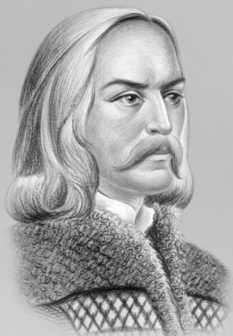

Foto: arhiva Vlăstarul

Imagine: goodreads.com

GRIGORE URECHE

contribuție decisivă la formarea
conștiinței noastre istorice

Daria ANTOHI, 11 E

In istoria noastră, principalele forme de cultură au fost: traducerea și tipărirea de texte religioase, publicarea de cărți populare, scrierea de cronică. Această ultimă activitate se întinde de la sfârșitul secolului al XV-lea până la începutul secolului al XIX-lea. Primele forme ale istoriografiei au fost: inscripțiile în limba slavonă de pe pietrele de mormânt așezate de Ștefan cel Mare, în amintirea strămoșilor săi. Începând cu secolul al XVII-lea, destinul culturii românești nu mai ține exclusiv de viața religioasă și de activitatea preoților și a călugărilor. Prin influența ideilor umaniste,

activitatea cronicărească ajunge la strălucire datorită boierilor luminați ce încearcă să recupereze trecutul istoric, pentru a nu fi „înecat în uitare”. Consider că o figură remarcabilă ce a contribuit la formarea conștiinței istorice a poporului român este Grigore Ureche, dacă avem în vedere cel puțin două argumente: cel al etnogenezei și cel lingvistic.

În primul rând, din punct de vedere etnologic, Grigore Ureche este cel dintâi dintre cronicarii români care a formulat cu claritate unitatea de origine, de neam și de limbă a tuturor românilor și a consemnat istoria țării în opera sa „Letopisețul Țării Moldovei”.

Este bine-cunoscut faptul că o conștiință istorică se naște din încercarea de a construi identitatea unui popor, a unei națiuni, prin raportare la alte popoare, la alte națiuni. Câteva dimensiuni specifice acestei raportări sunt: situarea în timp și în spațiu, evenimentele istorice, limba, cultura și civilizația, mentalitățile. În lucrarea *Letopisețul Țării Moldovei*, scris în secolul al XVII-lea, Grigore Ureche constată asemănarea frapantă dintre unele cuvinte românești și cuvintele latinești corespunzătoare. Cronicarul afirmă că toți românii au o origine comună, și anume se trag de la Roma: „Rumânii, cîți se află lăcuiitori în Țara Ungurească și la Ardeal și la Maramoroșu, de la un loc sîntu cu moldovenii și toți de la Rîm se trag.“ Astfel, istoricul trezește, prin opera sa, interesul pentru trecut, accentuând, totodată, demersul formării unei conștiințe istorice. Supun atenției, spre exemplificare, *Predoslovia* letopisețului, în care Gr. Ureche mărturisește că a scris „ca să nu să îneca a toate țările anii trecuți și să nu se știe ce s-au lucrat, să să asemene fierălor și dobitoacelor celor mute și fără minte.“ În concepția sa, istoria este purtătoarea unor valori educative, intenționând ca lucrarea lui „să rămâie feciorilor și nepoților, să le fie de învățătură, despre cele rele să se ferească și să să socotească, iar de pre cele bune să urmeze și să să învețe și să să îndirepteze.“ Prin urmare, cronicarul și-a propus și a creat o istoriografie a Moldovei: „apucatu-s-au și dumnealui de au scris începătura și adaosul, mai apoi și scăderea care se vede că au venit în zilele noastre, după cum au fostu întâiu țării și pământului nostru Moldovei.“ Este, fără doar și poate, doar un exemplu ce demonstrează contribuția lui Grigore Ureche la formarea unei conștiințe istorice a românilor.

În al doilea rând, contribuția lui Grigore Ureche la formarea conștiinței istorice a

poporului român este demonstrată și de argumente lingvistice. Nu constituie o noutate faptul că, pentru a scrie o istorie a unui popor, este nevoie, înainte de toate, de un limbaj specific, o sintaxă a frazei și de cunoașterea rigorilor ce țin de ortografie. Pentru istoria limbii române vechi, cronica lui Ureche este o dovadă concludentă a fizionomiei limbii române vechi, pentru că, nestingerit de lexicul și de sintaxa textului străin, cum erau traducătorii de cărți bisericești, cronicarul a putut utiliza un limbaj mai apropiat de cel real, vorbit, mai autentic pentru stadiul de evoluție a limbii române din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea. Dincolo de acest aspect, opera sa este o mărturie a eforturilor de cultivare a posibilităților de expresie ale limbii române, de transformare a ei din mijloc al comunicării directe, într-unul de creație și de transmitere a culturii. Astfel, putem observa că Grigore Ureche a fost preocupat de impactul asupra receptorului, de accesibilizarea discursului pentru majoritatea claselor sociale. În acest sens, criticul Nicolae Manolescu, în lucrarea intitulată *Istoria critică a literaturii române – 5 secole de literatură*, afirmă că „peste tot este evidentă ciocnirea dintre modul de exprimare oral și cel scris, pe care Gr. Ureche se străduiește să le combine. Anacoluturile, parantezele greșit plasate, dereglarea topicii, contorsiunea sintactică sunt rezultatul acestor suprapuneri. Sub această polaritate, oral-scris, se ascunde o alta: popular versus cult.“ Toate acestea susțin, în plus, aportul lui Ureche la formarea unei conștiințe istorice.

Așadar, Grigore Ureche nu a lăsat urmașilor doar o imagine a trecutului, câteva forme esențiale ale expresiei literare sau un număr de idei generale asupra ființei noastre naționale, ci și o anumită înțelegere a scopului creației culturale, contribuind la formarea conștiinței istorice a poporului nostru.

#Foto.SpiruHaret

Cercul de **FOTO** GRAFIE

Alex GÂLMEANU

IN
TER
VIU

Foto: Oana Isai, 9 A

Interviu realizat de
Răzvan Gârș, 10 C
(2022)

FOTOGRAF

Într-o seară de noiembrie, în micul studio amenajat la subsolul liceului, echipa *Vlăstarul's Voice* aștepta, cu nerăbdare, sosirea invitatului, nimeni altul decât bine-cunoscutul fotograf Alex Gâlmeanu. Contactat de Răzvan Gârț prin intermediul Instagram, a acceptat rugămintea de a se întâlni cu spiriștii pasionați de tot ceea ce înseamnă arte vizuale. Discuția a avut parte de multă bună dispoziție, Alex impresionându-ne prin complexitatea personalității sale, care îmbină rigorile și seriozitatea unui profesionist desăvârșit cu omenia și modestia (atât de rare astăzi).

INTERVIU REALIZAT DE:

Răzvan Gârț, 10 C

TEXT:

Dina Țirli, 9 C

FOTO -

Oana Isai, 9 A

VLĂSTARUL PODCAST

ALEX GÂLMEANU este fotograf, artist vizual și director de imagine român, specializat în fotografie editorială, publicitară, de modă sau experimentală. Este cunoscut pentru realizarea a numeroase portrete fotografice reprezentând personalități din România, colaborări cu publicații naționale și internaționale, precum și pentru realizarea de campanii publicitare naționale și internaționale a unor brand-uri consacrate. Gâlmeanu mai este cunoscut și pentru un număr de proiecte personale, printre care seriile fotografice *People I Know* și *Anastasia*, precum și pentru proiectul *Muzeul de Fotografie*. În 2008, seria *People I Know* a fost expusă în Paris, în organizarea Institutului Cultural Român din Paris.

Sursa: wikipedia.org/wiki/Alex_Gâlmeanu

ALEX GĂLMEANU: Am descoperit, oarecum întâmplător, când, acum niște ani de zile, am pus o fotografie cu mine pe contul meu de Instagram - nu am fost niciodată adeptul chestiei ăsteia, mi s-a părut că nu e despre mine, ci despre fotografiile pe care le fac - dar am descoperit ceva foarte interesant: că oamenii mai vor să te și vadă. Adică e destul de interesant și destul de important să poată pune și o față pe un nume și să nu fie doar un nume.

RĂZVAN GÂRZ: **O să încep prin a-ți mulțumi enorm că mi-ai răspuns, nu ai cerut nicio poză înainte, nu ai cerut un așa-zis palmares...**

A.G.: Cu mare drag. E suficient că există preocuparea aceasta la voi în liceu (n.r.: fotografia) și mi se pare absolut extraordinar. Adică este suficient, nu am nevoie de mai mult.

R.G.: **Chiar voiam să te întreb: în perioada post-comunistă, că tu atunci ai început liceul, erau inițiative din acestea, din segmentul extrașcolar?**

A.G.: Primul meu loc de muncă - nu pot să-i zic loc de muncă, loc de muncă e complet neoficial și complet incorect - dar, ca să-i zic așa, dacă vrei, a fost revista liceului. În liceu - am absolvit liceul Matei Basarab - exista o revistă făcută nici nu știu din ce fonduri, probabil că școala avea ceva resurse, n-am știut niciodată și, mă rog, nici nu mă interesa pe mine la vremea aceea, dar am fost fotograf al acelei reviste. Din câte știu eu, revista și-a început existența cu generația mea, adică atunci când noi eram clasa a IX-a și nu știu dacă a continuat după plecarea mea. Acesta a fost, ca să zic așa, primul meu proiect fotografic oficial. Sigur că nu se puneau probleme de job, că activitățile acestea nu sunt joburi, nu sunt plătite. Sunt activități școlare.

R.G.: **Ai zis că erai fotograf, deci era un singur post. Dacă am lua exemplul de la noi, e diferit.**

A.G.: Da, bine, se întâmpla ca redacția să fie formată dintr-un cerc destul de restrâns de oameni. O aveam pe doamna profesoară, care, evident, ne și coordona, și cred că aveam aproximativ trei sau patru redactori și un fotograf, care se întâmpla să fiu eu. Iar revista întotdeauna era legată de foarte multe evenimente care se întâmplau pe vremea aceea în școală. Exista, spre exemplu, un cerc foarte mare și foarte puternic - nu știu de ce - de actorie, la care erau înscriși cred că 50-60 de oameni; cel puțin, păstrând proporțiile cu cercul foto, care se întâmpla să fie mult mai restrâns. Noi mergeam și fotografiam la spectacole, scriam despre spectacolele organizate de ei, despre alte evenimente din liceu, despre evenimente sportive, pentru că liceul participa la tot felul de competiții sportive între licee.

R.G.: **Mi se pare că descrii revista noastră!**

A.G.: Da, doar că apăream pe print, pur și simplu, nu știu în câte exemplare, dar exista un proiect tipografic. Lucrurile arătau semi-serios, păstrând proporțiile. Aceasta se întâmpla la noi în liceu.

R.G.: **Ai zis că, la trupa de actorie, erau mai mulți, comparativ cu cercul de fotografie. Cumva comunismul avea, să ziceam așa, ideea aceasta de restricționare a imaginii și a informației? Și mă gândesc că fotografia, acum, imediat după '89, a venit cu un sentiment de libertate.**

A.G.: Nu-mi dau seama dacă fotografia în sine a fost. Sigur, existau niște restricții apropo de ce puteai să fotografiezi. Dar restricțiile se mențineau în mai toate direcțiile, adică erau doar niște lucruri de care puteai să vorbești, despre alte lucruri nu puteai să vorbești, adică nu cred că exista o restricție specifică fotografiei, decât una punctuală: fotografierea vreunei unități militare, a vreunui sediu de securitate.

Dar, altfel, nu existau restricții neapărat oficiale, doar că, în perioada imediat următoare revoluției, nici nu exista căutarea aceasta atât de intensă în privința fotografiei, ca astăzi. Gândește-te că s-au schimbat toate lucrurile, gândește-te că acum, într-un fel sau altul, fiecare dintre noi este un fotograf. Ai un aparat de fotografiat, te preocupă sau nu fotografia, sau ai un cont de Instagram, mai ai un cont de Facebook, ai unde să publici, să comunici cu ele. Lucrurile acestea nu existau în anii '90. Gândește-te că existau doar aparate pe film, se fotografia doar pe film, fotografiatul pe film, în sine, e un fel de – poate a fost mereu – sperietoare.

R.G.: Dar ai spus că recomanzi ca un fotograf să înceapă cu film, deoarece maturizează puțin mai mult.

A.G.: Da, adică nu doar că maturizează, ci, mai degrabă, responsabilizează, pentru că filmul costă la fiecare clic. Sigur, într-un fel sau altul, aparatul acela digital are și el un consum, dar nu îl vezi atât de clar și atât de concret precum vezi filmul care se consumă. Filmul are număr limitat de cadre, trebuie să-ți faci un anumit management.

R.G.: Și se leagă mai mult având această „achiziție”: să știi că ai scos o fotografie pe film, apoi ai prelucrat-o, pe când, cu telefonul, ai apăsă și ai dat share.

A.G.: Exact, ai un feedback instantaneu. În fotografia pe film nu ai asemenea feedback, ci, după o anumită perioadă, ai cost pe cadru și ai număr limitat de cadre, pentru că nu poți, fizic, să umbli în buzunar cu o mie de filme, chiar dacă ai avea bani să le cumperi. Și, atunci, managementul tău în ceea privește planul fotografic pe care ți-l faci cu un aparat pe film e cu totul altul. Planifici mai mult, gândești mai mult, privești mai mult cu ochiul liber, încerci să înțelegi mai mult cu mintea și abia apoi să

fotografiezi. Dintr-o experiență, nu numai a mea, ci și din experiențele altora despre care am citit sau am auzit – imaginează-ți că și eu, nu doar în copilăria mea fotografică, ci și acum, vorbesc cu alți fotografi și comunic cu alți fotografi – am aflat că cele mai bune fotografii se întâmplă, înainte de toate, în mintea fotografului. Adică fotografiatul, în sine, e ultima dintre acțiuni. E cea mai simplă dintre ele.

R.G.: Aici realizezi legătura cu acea condiționare: dacă depinzi, să zicem, de cinci cadre, trebuie să știi acele cinci cadre cum o să arate.

A.G.: Exact, adică nu prea e loc de foarte mult experiment, ceea ce e și bine, și rău, în sensul că digitalul îți oferă o capacitate de experimentare mult mai mare. Filmul, din păcate, nu-ți oferă posibilitatea asta, dar, uneori, în experiențele pe care le-am avut eu, restricțiile te fac să fii mai creativ decât posibilitățile nelimitate.

R.G.: Deci, cu alte cuvinte, tu îți planifici cadrele înainte să fii în teren?

A.G.: Da și nu. Nu înseamnă că fac aceasta de fiecare dată. Dar, pe de altă parte, din 1992, când am pus eu prima dată mâna pe un aparat de fotografiat, până în 2004, am fotografiat exclusiv pe film. Nu exista aparatură digitală suficient de performantă încât să se ridice la standardele de care aveam eu nevoie în fotografia pe care o realizam atunci și, o bună bucată din vreme, am fotografiat pe film. Evident că o parte din lucrurile pe care le-am învățat atunci, o parte din obișnuința și din protocolul pe care mi le-am însușit în perioada respectivă încă mi-a rămas.

R.G.: Și acea responsabilitate?

A.G.: Mă rog, păstrând anumite proporții. Nu înseamnă că totul se întâmplă de fiecare dată. În continuare experimentez, îmi place ideea de a experimenta fără planuri.

De exemplu, una din bucuriile mele este să merg absolut *random* pe străzi, fără o țintă precisă, cu aparatul de fotografiat la mine și să fotografiez ce văd...

R.G.: Și aceasta era o întrebare: te duci către o destinație, către un oraș ale cărui obiective sunt alese în prealabil, sau efectiv ajungi într-un oraș și vezi ce găsești acolo?

A.G.: Cred că, în primul rând, cele mai frumoase locuri sunt acelea pe care nu le-am văzut încă, cumva cred că acesta e planul: să merg în locuri în care n-am mai fost. Mi se pare fain că planeta asta e atât de mare, încât – sigur, asta nu înseamnă că nu repet locuri în care merg, dar mi se pare inefficient, mi se pare mult mai tare să nu repeți vreodată locul – există și povestea că, la un moment dat, am simțit nevoia să îmi găsesc niște repere în drumurile mele, adică să-mi pun niște *pin*-uri pe hartă.

R.G.: Deci îți construiești un traseu?

A.G.: Exact. Mă interesez de un oraș în care va urma să ajung, dacă există aceste scări în spirală, le pun pe hartă în măsura în care le găsesc și încerc să fac drumuri pe jos prin oraș și asta naște, cumva accidental, o grămadă de alte oportunități. Așa cunoști orașul respectiv, așa descoperi tot felul de povești pe drum. Chiar dacă există o țintă, trebuie să ajung în clădirea aceea unde există scara în spirală și trebuie să fac cumva să intru în clădirea respectivă. De fapt, chiar dacă aceasta e partea concretă a drumului, ea devine secundară. E mai important ce întâlnești pe drum. Cred că așa se întâmplă și în viață, în general. Adică îți fixezi niște repere, dar lași cumva și viața să te uimească.

R.G.: Ideea aceasta mi-a plăcut mult: ai zis că, pentru tine, bogăția nu constă în zboruri la *business class* și hoteluri de 5 stele, ci libertatea că mâine, dacă ai văzut, poți să pleci.

A.G.: Da, e foarte faină chestia asta. Cred că toată viața mi-am organizat-o în felul în care,

dacă vreau să fac ceva, mai ales ceva ce țin de fotografie și de călătorii, să-l pot face. Eu, când i-am zis bogăție, m-am referit la un spectru mult mai larg al cuvântului acestuia și nu neapărat la aspectul financiar, cu toate că există și acesta, în sensul că – o să vedeți voi mai încolo, că e prea devreme și e bine că e așa – dar, la un moment dat, apare un job, la un moment dat, poate, te angajezi undeva și ai un salariu. De acolo poți să-ți iei vacanța sau zile libere pentru o perioadă scurtă. Uneori, salariul ajunge sau nu ajunge pentru toate planurile pe care le ai de realizat. Cumva, contextul social – inevitabil o să te înscrii, într-o formă sau alta, în societate – este și foarte restrictiv. Și restricțiile nu sunt doar de natură financiară, sunt și de natură organizațională, în sensul că nu prea poți să pleci când vrei tu, trebuie să îți iei liber de la serviciu... Dar viața mea, cumva, a funcționat altfel, pentru că sunt într-o zonă de *freelancer*, adică nu sunt angajat. Sigur, am o firmă a mea și sunt angajat al acesteia.

R.G.: Deci poți să spui că nu depinzi de un program de lucru?

A.G.: Într-o mai mare măsură față de o persoană obișnuită. Dar nu înseamnă că nu am niște clienți, nu înseamnă că nu am niște proiecte comerciale care ajung la studio și care, într-un fel sau altul, tot îmi dictează cum va evolua ziua. Știu, de exemplu, că săptămâna viitoare sunt programate trei sau patru ședințe foto și nu o să pot acum să le dau telefon clienților mei să le spun „Știți ce? Nu mai vin pentru că m-am trezit dimineață să plec.“. Dar, pe de altă parte, tot există o libertate ceva mai mare decât dacă aș fi angajat și limitat la un salariu. Eu consider că aceasta este o formă de bogăție foarte importantă pentru mine, care n-are nicio legătură cu banii. Are, mai degrabă, legătură cu faptul că poți să-ți organizezi timpul cum vrei tu și, mai mult de atât, poți să te bucuri de o anumită spontaneitate.

| PROIECT SPIRU |

Corina Buzoianu

Victor BURCEA, 9 E

CERCUL DE

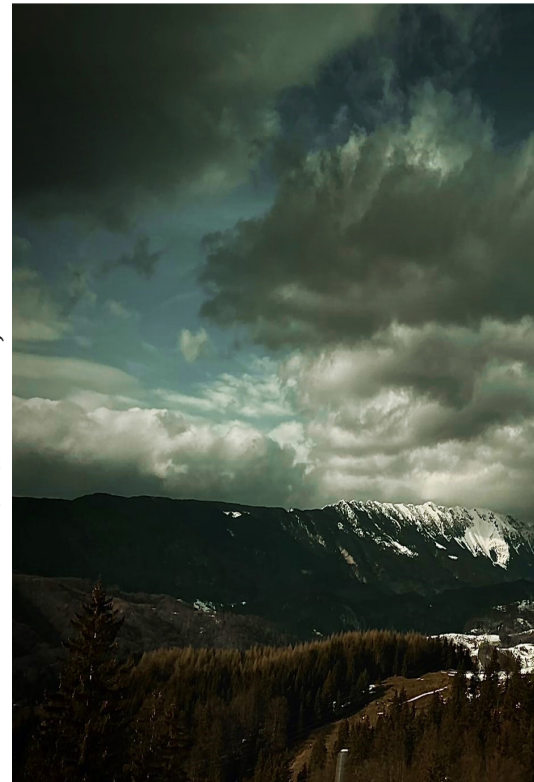
FOTOGRAFIE

Coordonator: prof. Corina Buzoianu

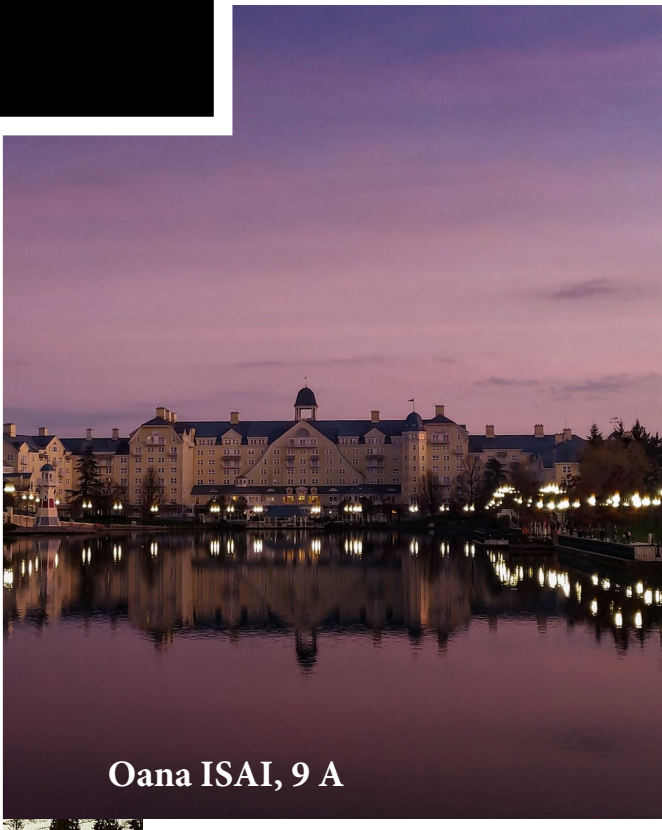
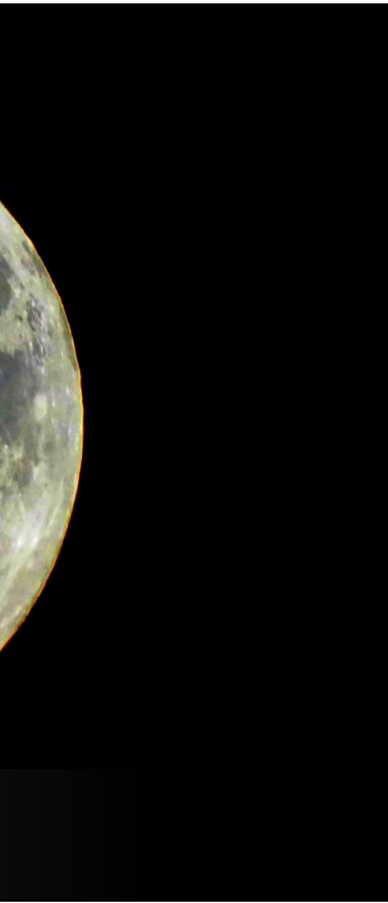
Dina ȚIRLI, 9 C

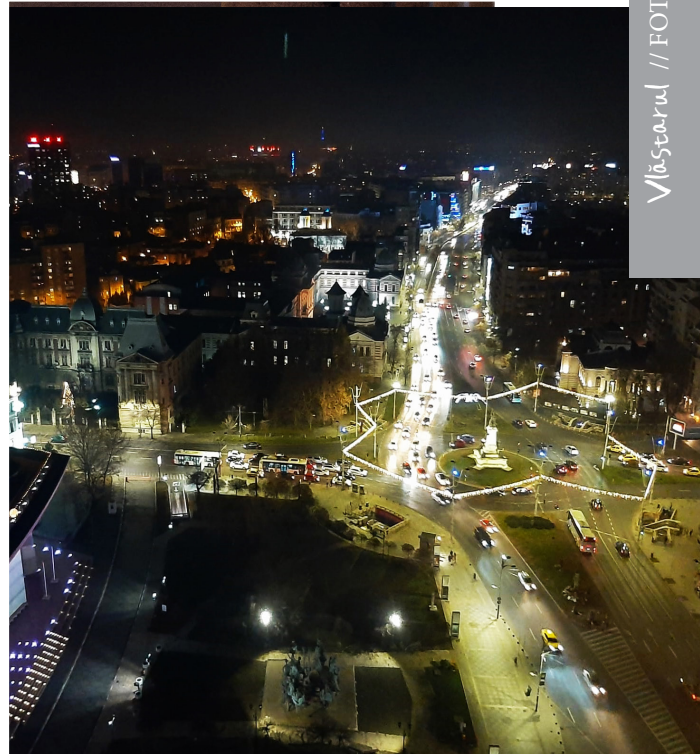
Miruna MIHAI, 11 H

Alexandru GRIGORE, 9 A

Oana ISAI, 9 A

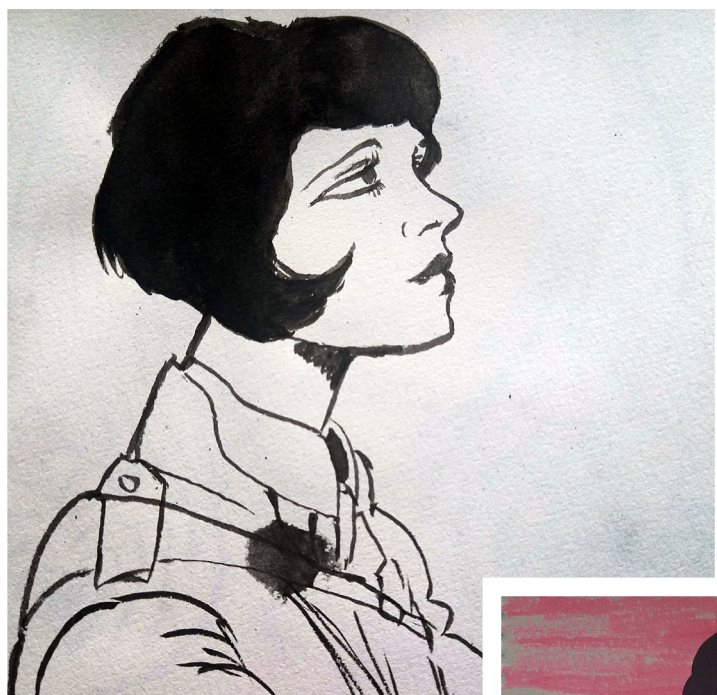

Cristiana STAN, 9 H

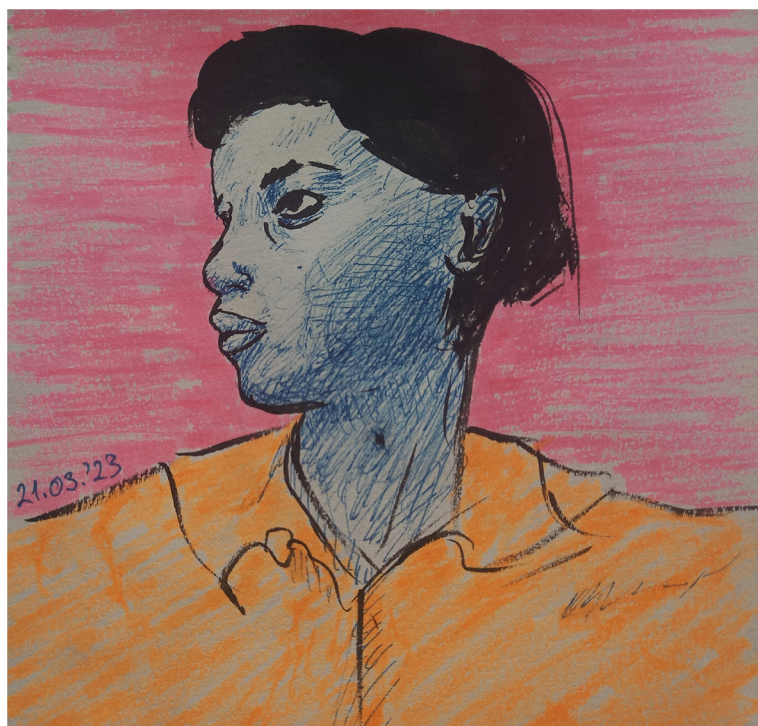
Văstarul // FOTOGRAFIE

2023

Galeria
SPIRU

Ecaterina GRIGORE, 9F

PAUZA DE LECTURĂ

CINE SUNTEM?

Spiriști. Pasionați de literatură.
De arta scrisului, în general.

Puteți trimite creațiile voastre la adresa:
revistavlastarul@yahoo.com

Imagine: arhiva *Vlastarul*

CONSTELAȚII

Uneori

*Nu-mi pot ridica piciorul
De pe inima de pasăre,
Ce strănută pe cărarea albastră,
Pe care se așterne praful,
Precum moliile pe rochia mea,
Aleasă dintre frunze,
În acea dimineață, în care mi s-a cerut
Pământul care-mi mai rămăsese,
Într-un castron de plastic.*

Dar uneori

*Mă rog cu ochii închiși
Către planete,
Să-mi strige un cuvânt eliberator,
Să-mi curețe fruntea de metal
Și să-mi arunce pe umeri
Un năvod.*

Ioana NEAGA-BUDOIU, 11 D

Foto: Oana ISAI, 9 A

Ioana NEAGA-BUDOIU, 11 D

Marina,
Își râde de mine,
Căci n-o simt ca pe un adăpost,
Ci ca pe propriul craniu,
Mereu pulsând.

Când au devenit așa grele toate oasele?
De când trage soarele
Cu săgeți în parâmele noastre,
Iar eu privesc de pe colină
Cum fumul încet se ridică din vele,
Plecând spre est.

2. Fluturii au mirosul toamnei,
Dar eu i-am uitat ultima silabă,
Așa că torn spirt peste grădină;
În vecini, copacii râd înăbușit
Și mă pornesc și eu, tăcută însă,
Pe un râs zdruncinător,
Dar n-am de ce să râd,
Vine toamna.

3. Poți să te rogi la averse de vânt,
Ca să îți se desprindă corneea de față,
Dar nu poți să te rogi la propriile mâini,
Ca să îți smulgi întregul glob ocular.

Trăiești între râme,
Precum un înger, sau un deal,
Dar îngerul e orb acum,
Tot ce le-a rămas râmelor e să îți curețe oasele de gânduri.

OCEAN

Vlăstarul // POEZIE

Ana

Ana ascultă timidă bărbații
 Cântând sfâșietor în bar,
 Își vede pieptul urcându-se, tot mai abrupt,
 Înainte să rămână iar fără aer.
 Ana își arată un umăr
 Trecătorilor, care aruncă câte o privire
 Spre scaunul ei din ușă,
 Spre obraji ei înroșiți de la frica de întuneric.
 Ea are abdomenul puțin oblic,
 Iar un copil a întrebat-o
 De ce nu-și ține șpatele drept,
 Dar apoi cântăreții au privit-o în ochi
 Și s-a apropiat și mai tare de pământ.
 Localnicii-i șpun Anei
 Să-și șpele singură ciorapii,
 Căci se îneacă de râs când o văd lângă râu,
 Verde precum caștanul,
 Sub care se culcă după masă.
 Iar Ana mănâncă doar orz,
 Alb ca dantelele doamnelor
 Ce o ascultă susținând înăbușit,
 În fiecare noapte, cu slaba lumină a lunii,
 Reflecțându-i-se pe ploape,
 Prin ușa barului din capătul potecii.
 Când merge săltat, se uită surprinsă în urmă,
 Neliniștită să se vadă singură,
 Neliniștită să audă un surâs dinșpe cireși,
 Căci și cireșii au ponegriț-o atâta.

Pe Ana o văd ca pe o sculptură
 Bătrânii satului,
 Căci florile cresc odată cu ea;
 Cum se uită mereu în podea,
 Cad crengile grele, cu nuci, către colb.
 Ana se încinge la brâu
 Cu un cordon puțin prea strâmt,
 Așa pare și mai mică,
 Precum un graure, ce, în povești,
 Ia formă umană numai sub clar de stele,
 Iar ea sub clar de stele se întrebă
 Unde sunt brațe care s-o strângă,
 Unde-i e mâna care să-i așeze părul,
 Iar hainele i se lasă mai largi.
 Ana e muza multor ștafi,
 Care se perindă în umbră,
 Prin mirosul greu de alcool al încăperii,
 Care își înșiră amintirile
 Pe oasele luminoase din farfuriile lor.
 Când se duc mai departe, e muza altora.
 Deși părul ei bleumarin cade în gheme, când
 se scoală de pe divan,
 Ei tot vor să-i atingă puțin părul.
 Ana ar bea numai iaurt,
 Dar bivolițele sunt bolnave de pojar,
 Nu știe să danseze,
 Nu știe să cânte,
 Dar, pe o cană de iaurt,

Ioana NEAGA-BUDOIU, 11 D

Foto: arhiva Vlăstarul

S-ar arunca în ghearele oamenilor,
 Le-ar asculta râsetele
 Și le-ar privi ca pe un nou motiv
 Să se uite la pietrele de râu,
 Pe care calcă.
 Aș scoate-o pe Ana din rochia ei subțire,
 Aș face-o să alerge spre fântână,
 I-aș ține mâinile pe umerii mei
 Și aș învăța-o să se țină pe picioare,
 Chiar când, câte un bărbat mai lucid
 O prinde de gleznă.
 I-aș dărui Anei apusul,
 Aș chema-o pe atâtea nume imaginare,
 Ca Ana să râdă,
 Ca Ana să zboare,
 Ca Ana să se trezească din somn.

ANAFOR

Dantela albă i se lipește de spatele murdar,
 Iar el absoarbe dintr-odată luna.
 E asfințitul celei de-a douăzeci-a luni
 Și nu mai e nimeni în stare să recite
 Ce urmează după asta.
 În două clipe îmbătrânește o sută de ani,
 Într-o bătaie de inimă, aerul încetează să-i mai circule prin trup,
 Tornește ca o săgeată spre soare,
 Ca să împlinească profeția,
 Ca să nu pună nicicând capăt ciclului.

Ioana NEAGA-BUDOIU, 11 D

DOR PĂGÂN

*Un dor păgân se arată-n noapte, în noaptea cea-nnorată.
Nici stelele nu mai cântă acum, precum cântau odată.
Un ușor fior mă zdruncină, de simt, îl văd și-l strig,
Chemarea mea nu are roșt, treptat simt că mă închid.*

*Străpuns de nostalgie sunt, gândidu-mă la ce oare...
La cerul înstelat cu chip de trecut, ce-âl mă-ndoaie.
Începe a ploua imi zic, cu regret stins în suflet:
Ce vremuri aline erau, purtat de gândul dulce.*

*Înapoi și înainte, cu mare trac de fapte,
De visul neștrăpuns de griji, băiatul cel cu carte,
Resimțeam o apăsare în a mea minte bucurată,
O lume fără neajunsuri, o lume ca niciodată!*

*O floare și un copac, o viața se înfaptă,
Făurita dinadins de o realitate încruntată.
Repertoriul meu, în gând, îl repet zi și noapte,
Cum vioara sună lin notele-nalte.*

Silviu Alexandru GRIGORE, 9 A

Foto: Alexandra MĂNĂILĂ, 10 E

*Un munte înghețat de amintiri înverșunate,
De regrete timpurii, de iubiri și fapte.
Un drum călăuzit treptat de al nopții sur.
Cu îndrăzneală mă lasam condus pe al sorții drum.*

*Măi, copile, dragă, bucură-te de toate,
Că una și doar una viața vei avea în șapte!
Șoptea dus de călăuză îngerașul vag,
Când deodată m-am trezit că secundele scad.*

*Mă-nălțam din pătrunsul somn recitat de noapte,
Lumina timpurie, nici ea nu se mai cade,
Repetând, închipiindu-mi cum de se poate,
Ca universul să se fi născut, dar să nu fi dat de moarte.*

*Întunecate gânduri ce a avut cel de sus, ăl mare...
Acestei lumi, perfecțiuni să le creadă-n schimbare.
Un echilibru conturat de creionul ce ne desemnează,
Ce ne face pe noi oameni și ne dă pe brazdă.*

*O, drag cusur, ce m-ai cusut în omul ce-s acum!
Cu fir pătruns de greutate prin al tău drum,
Un cer apus al amintirilor, dătător dornic,
Răsărit într-univers etern și prea statornic.*

DESPRE TÎMP

*Născut într-o eclipsă noaptea
Mă uit pierdut către prezent
Și văd pe zi ce trece viața
Că sunt din ce-n ce mai absent*

*Locul ăsta nu-i de mine
Locul ăsta nu-i Pământ
Căci blocat în clipă asta
Timpul e doar un mormânt*

*Și am avut tot ce am vrut
Și viața mi-a dat ce-am vrut eu
Dar eu voiam doar un trecut
Doar un trecut ce nu-i al meu.*

*Doar un trecut ce nu există
Blocat pe viață-n nori de lună
Și am crezut în adevăr,
Dar adevăru-i o minciună.*

*Și lumea toată încă crede
În acest act din viața lor
Căci viața e doar o scenetă
Și, în final, cu toții mor.*

Ștefan GRAMA, 9 A

Foto: arhiva Vlăstarul

Ștefan GRAMA, 9 A

*Lunga câmpia alb' a nopții
Se-ntindea 'naintea mea,
Iar din cerul fără stele
Picau fulgii grei de nea..*

*Frigul îmi pătrunse-n suflet,
Inima tot înghețată,
Când, din solul lumii negre,
Apăru o cazemată.*

*Un castel pierdut de vreme
Apărut fără vreun roșt,
Calea-mi ușa larg deschisă
Găzduind un adăpost.*

*Și, culcându-mă încet,
Sufletu-mi fiind luna plină,
O mișcare-n depărtare
A închis a mea lumină.*

*Stă o umbră la fereastra,
Ca un vis neîmplinit,
Somnul lung al cazematei
Prefăcut în infinit.*

*De-aș fi vrut să mă trezesc
Încercarea-i în zadar,
Căci zăpada cazematei
Deveni roșu murdar.*

ROȘU MURDAR

Să treacă

*Zăpadă, vânt și ger,
Frig și crivăț ager,
Iarnă haină
Vreau din nou lumină.*

*Polen, astenie și alergii,
Târâți la biserică de Florii.
Primăvară, nu te mai doresc
Vreau și eu să mă bronzez .*

*Soare, cremă și caniculă,
Pălăria asta ridicolă.
Tu, vară nesăbuită
Nu-mi voiam înghețata topită.*

*Toate ploile-s în cânt,
Umbrelele zboară prin vânt.
Toamnă, pleacă odată
Căci eu vreau din nou zăpadă.*

*Nici iarna asta n-o să-mi placă
Dacă tot mai vreau să treacă.
O să-mi dau vreodată seama?
Că doar eu treceam, nu vara.*

Dina ȚIRLI, 9 C

Foto: Patricia Tcacenco

Ana GĂZDARU, 12 A

*Febra coroanei de spini
Îmi îngreunează gândurile,
Îmi înceteșează privirea,
Îmi corupe mintea.*

*Cu un argintiu condei
Uitat în sângeria-mi palmă,
Cu lama ascuțită a sabiei
Târâtă prin noroi și piatră,
Privesc spre mistica zare
A viitorului, a vântului ce,
Cu un amețitor vuiet,
Vestește deschiderea luminii.*

*Sub strălucita boltă cerească,
Vreau să visez, să pășesc
În al libertății vals,
Dar cârma, lăsată în spate,
Mă cheamă,
Mă cuprinde, mă înșală
În a crede că florile ce-mi
Cresc pe coroană
Sunt de catifea și nu de plumb.*

*Atunci greu îmi atârnă
Coroana febrilă,
Mantia de-o falsă albire,
Libertatea de-o îndepărtată înflorire.*

King

HOȚI ȘI NIMIC MAI MULT

*Noaptea divinității ca abanosul
Stele dulci o dezmiardă,
Părul pieptănat cu aur fiindu-i,
Ea luminează o stradă.*

*Eu trec pe lângă casele
Pe care obișnuiam să le cunosc
Și aștept ca acel „cineva“ să apară
Și pornim să fugim să furăm luna.*

*Să nu îi uităm stelele din păr,
Să plângă toată lumea,
La fel cum am plâns și eu
Când obișnuiam să îi bag în seamă.*

*Să ne uităm condiția umană
Și să sărbătorim
Pentru că noi, niște infractori cu sânge rece
Am reușit să distrugem totul.*

*Am reușit să ne dăruim unul altuia
Noaptea cu ale ei stele,
Iar acum lumina sa orbitoare
Ne-a închis ochiul sufletelor noastre haine.*

Roxana MAFTEI, 11 F

Foto: arhiva Vlăstarul

Iulia SAVIN, 10 D

Mereu artiștii spun,
Că fără culoare,
Nimic nu-i bun,
Și nici nu are vreo valoare.

Din acest esențial motiv,
Am hotărât sa-ncep,
Preventiv,
Să desenez și să pricep.

Prima dâră lăsată de pensulă,
Violet, în a ei splendoare,
Mă lasă ca o peninsulă,
Nici pe uscat, dar nici pe mare.

O altă dâră,
Verde strălucitor,
Parc-o piatră rară,
Face peisajul să pară năucitor.

Lacrimi mici încep să cadă,
O curbă-albastră, de safir,
Parcă fără vlagă,
Își găsește locul în șir.

Roșu, pentru cei ce-au fost,
Galben, pentru fericire,
Violet, mai are rost?
În final, e agonie.

O viață în culori

Există sau nu traumă?

Cristina SURDEANU, 10 A

Trauma: un termen convenabil pentru cei care încearcă să-și explice tristețea, apatia, sau procrastinarea, căci este mult mai simplu să găsim un vinovat, să dăm vina pe o așa-zisă experiență traumatizantă, pentru a nu duce povara responsabilității noi înșine. Și, totuși, în ciuda faptului că fiecare persoană, la nivel global, a avut parte de greutăți în viață (cu excepția copiilor foarte mici), nu toți indivizii sunt triști, resemnați, sau frustrați. Mergând pe un bulevard aglomerat, se poate observa o varietate de tipologii umane: unii merg cu capul în pământ, alții zâmbesc și

se bucură de aerul curat, iar alții chiar fac mișcare. Ce îi deosebește pe unii de alții? Ați fi înclinați să credeți că cei veseli nu s-au confruntat cu așa-zisele „traume”, iar cei care merg cu capul în pământ duc o povară foarte mare. Ei, bine, scopul acestui articol este să vă ofere o altă perspectivă asupra vieții și asupra greutăților sale. Pentru a răspunde la întrebarea „Există sau nu traumă?”, aș propune o altă temă de gândire. Cum vă explicați cazurile copiilor săraci, dar fericiți, din Africa, și cele ale celor bogați, dar care se întristează pentru lucruri mărunte precum haine, accesorii, jucării?

Cercetările recente în domeniul psihologiei arată că nu există traumă, ci doar o experiență și modul în care individul o percepe. De cele mai multe ori, o experiență dureroasă este doar o oportunitate de evoluție a individului, în ciuda aparențelor. Acesta este, de asemenea, și mesajul transmis de majoritatea filmelor și a cărților, căci la final, în ciuda traseului anevoios și a obstacolelor întâmpinate, protagonistul iese învingător. Acest fapt este, în opinia unora, datorat caracterului fictiv al cărților, însă aceasta nu înseamnă că realitatea trebuie să fie neapărat la extrema cealaltă. Până la urmă, literatura se inspiră din realitate, fapt justificat prin existența cazurilor de acest fel din lumea reală. De cele mai multe ori, când se întâmplă o tragedie (moartea unei persoane dragi, boală incurabilă etc.), persoana respectivă descoperă o gamă extrem de largă de resurse interioare, necunoscute până la momentul respectiv, căci corpul se mobilizează să treacă peste obstacolul întâlnit. Singurul caz în care individul se blochează sau se autodistruge este acela în care respectiva persoană refuză să găsească soluții și se afundă în starea de victimă. Odată conștientizată propria capacitate de a se mobiliza pe sine și pe ceilalți, persoana respectivă poate dobândi următoarele aptitudini în urma experienței: dezvoltarea rezilienței, luarea de decizii, aptitudini specifice rezolvării de probleme, sfârșind chiar cu creșterea încrederii în sine.

Această ipoteză, conform căreia trauma nu există, este susținută de psihologul Alfred Adler și de ideologia sa, teleologia. Teleologia a fost creată drept un răspuns la adresa etiologiei lui Freud, care atestă relația de cauzalitate dintre un eveniment și starea de bine a unei persoane. Astfel, în contrast cu ideologia freudiană, teleologia afirmă contrariul: starea de bine actuală a unui individ este redată de sensul pe care acesta îl atribuie cauzei. Pe scurt, nu

contează CE se întâmplă, ci CUM se întâmplă, și în ce măsură individul se lasă afectat.

Alfred Adler a dezvoltat, de asemenea, multe alte concepte care, aglutinate, redau aceeași idee: viața este simplă, noi o complicăm. Astfel, un concept relevant pentru tema propusă este acela conform căruia noi ne inventăm emoțiile. Poate părea ficțiune pură, însă nu este. A fost demonstrat faptul că, în fiecare moment al zilei, la nivelul graniței dintre conștient și subconștient, are loc o alegere: să mă enervez sau nu, să mă întristez sau nu, să mă bucur sau nu. Sunt foarte puțini oamenii care conștientizează aceste secunde de alegere și își controlează emoțiile printr-un simplu gând. Cei care nu reușesc acest lucru sunt tentați să spună imediat: „A fost vina lui, el m-a enervat“.

Totuși, o simplă conjugare a verbului „a se enerva“ ne demonstrează contrariul: *eu mă enervez, tu te enervezi, el se enervează*. Toți ne enervăm singuri și ajungem să dăm vina pe cei din jurul nostru, care au spus ceva nepotrivit la momentul nepotrivit și au cauzat, indirect, erupția vulcanului. Acest algoritm se aplică și în cazul traumelor, căci, printr-un simplu gând pozitiv la momentul potrivit, putem alege dacă să ne prăbușim sau nu în disperare,

Când și cum putem pune stavilă traumei? Aceasta încetează să ne mai afecteze viața și stilul de a trăi în momentul în care apar acceptarea, iertarea și recunoștința. În momentul în care o anumită persoană ajunge în stadiul de a nu mai încerca să schimbe un eveniment trecut, sau pe persoanele din jurul său, aceasta a atins gradul de conștientizare lăuntrică necesar detașării de trecut.

În încheiere, aș vrea să îți adresez o întrebare, dragă cititorule. Sunt două tipuri de oameni pe această planetă - victimele și cei care găsesc soluții. Tu din ce categorie vrei să faci parte?

Vizită la Casa Memorială „George și Agatha Bacovia”

Profesor coordonator: Victoria Mihalcea

Sonia MINCĂ, 9 A

Am fost foarte entuziasmată când doamna profesoară de limba română ne-a anunțat că vom face o scurtă vizită la Casa Memorială „George și Agatha Bacovia” din București, deoarece nu era prima dată când o vizitam. Pot spune că am privit casa cu alți ochi, de această dată.

Așa cum se întâmplă în viață, parcă Universul ne știa planurile, iar când am ieșit din liceu, afară ploua și norii cenușii deja puseseră stăpânire pe întregul cer. Evident, cum în București plouă numai când te aștepți mai puțin, mulți nu aveam umbrele, dar am fost salvați de colegii pregătiți pentru orice situație, care ne-au adăpostit sub ale lor. În continuare într-o natură bacoviană ajungem pe strada Stoian Militaru, unde ne aștepta o surpriză: strada era îngustă, deci trebuia să mergem grupați câte doi. Astfel, începem să mergem pe drumul strâmt către casa poetului român, încercând să ne protejăm ghiozdanele de stropii de apă.

Odată ajunși în fața porții, ploaia a început să se domolească, fapt care mă face să cred că cineva, acolo sus, chiar și-a dorit să avem

o experiență bacoviană în adevăratul sens al cuvântului. Prima observație pe care am făcut-o în legătură cu casa este înălțimea foarte mică. Curtea este liniștitoare și îngrijită. Am intrat într-un fel de mansardă pentru a ne organiza, apoi a început turul. Am aflat multe lucruri pe care nu cred că le puteam cunoaște fără această vizită.

Bacovia avea un sistem imunitar destul de slab, de aceea a rămas marcat de câteva boli. Despre el se poate spune că stările îi alternau. A suferit de depresie și a fost internat o perioadă de timp. Cu toate că era o fire deprimată, cei dragi i-au fost alături mereu. La intrarea în casă există o vioară care îi aparținea și la care știa să cânte. De asemenea, am rămas puțin uluită de faptul că primul său premiu nu a fost pentru scriere, ci pentru desen. Într-una dintre camere găsim o serie de portrete, acestea fiind destul de rare și greu de realizat, pentru că poetului nu-i plăcea să fie fotografiat, însă cumva a fost „păcălit” pentru a se realiza acele picturi.

George Bacovia era introvertit și ar fi preferat să petreacă timpul singur, din această cauză era rar văzut în public. Vestibulul

Foto: mmlr.ro

găzduiește trei vitrine în care sunt expuse realizările poetului în acest domeniu, inclusiv volumul *Plumb*, tradus în diferite limbi. Tot aici am descoperit niște desene realizate în peniță care conturează imaginea nesigură a scriitorului.

Încăperea în care scria este aproape minusculă și îți provoacă senzația de aer insuficient. Cu siguranță Bacovia nu era claustrofob! Cu toate acestea, acolo îi plăcea să-și petreacă timpul, scriind. Un alt aspect care m-a surprins a fost patul său: părea să aibă cam un metru.

O persoană foarte importantă, despre care oamenii ar trebui să știe mai multe, este soția sa,

Agatha. Ea a avut un rol crucial în viața poetului, fiindu-i un înger păzitor. După moartea lui George Bacovia, Agatha s-a străduit să transforme casa într-un muzeu, pentru ca publicul să-l poată vedea pe poet așa cum îl știa ea. Mai mult, l-a iubit pe Bacovia și i-a fost devotată complet, indiferent de problemele de sănătate ale acestuia. În camera soției se găsește și biblioteca care conține în jur de 700 de volume.

Mă bucur că am avut ocazia să revăd casa și să descopăr istoria acestei familii. Sper să mă întorc și peste câțiva ani, căci sunt sigură că o voi percepe diferit decât de această dată!

Foto: matricea.ro

Casa memorială a lui TUDOR ARGHEZI

o enclavă verde a Bucureștilor

David-Ștefan STANCU, 9 D

Profesor coordonator: Victoria Mihalcea

Fiind o persoană pasionată de excursii și de călătorii urbane, descopăr cu plăcere, de fiecare dată, noi atracții turistice, deseori mai puțin populate, cunoscute doar de cei ce caută cu adevărat noi locații de explorat. Recent, am descoperit că mai pot trece în palmares un loc care, spre norocul nostru, se află în vecinătatea locuințelor multora dintre noi, în sudul orașului București. Această atracție turistică este casa în care a locuit Tudor Arghezi (situată pe strada Mărțișor nr 26, pe Dealul Piscului), scriitorul care și-a croit loc în lumea literaturii, la fel cum casa lui este construită într-un cartier dominat de blocuri. Cred că, pentru fiecare vizitator, acesta este primul impact pe care casa scriitorului i-l oferă, ideea de oază de liniște într-o metropolă aglomerată. Acest sentiment a fost, pentru mine, primul încercat: că mă aflu într-o lume

a cărei existență este separată de ceea ce o înconjoară, ca o enclavă verde, într-un conglomerat citadin preponderent cenușiu.

Livada este prima vizibilă din stradă, iar aleea cu pietriș ce leagă casa poetului de stradă este ca un liant între cele două lumi antitetice. Totuși, odată ce ajungi în fața casei, ai impresia că ai părăsit capitala. Pomi și flori fremătând sub adierea vânticelului domol, ciripit vesel de păsări pretutindeni, găze croindu-și anevoie calea printre ierburi... toate alcătuiau un decor ireal.

Casa în sine este o legendă vie, un spațiu plin de cultură: biblioteci la tot pasul, ce amintesc de îndeletnicirile poetului. Pentru mine a fost o experiență foarte plăcută, deoarece am ajuns să descopăr una dintre „enclavele“ verzi ale orașului București.

2023

La mulți ani!

Revista „Vlăstarul”
Fondată în anul 1923

Dacă ai citit „Banda celor șase ciori“ de Leigh Bardugo, încearcă

„Frăția corbilor“ de Maggie Stiefvater!

Andreea Diana SAVU, 11 F

Pe lângă asemănarea mai degrabă întâmplătoare între cele două titluri, romanele își câștigă cititorii prin legăturile puternice dintre personaje, care, din prieteni, devin familie. Ocean's Eleven al literaturii Young adult, Banda celor șase ciori înfățișează, mai întâi, colaborarea absolut necesară, iar, mai apoi, împrietenirea neprevăzută între șase tineri cum nu se poate mai diferiți, fiecare punându-și la bătaie talentul și viața pentru succesul într-un jaf care ar putea să salveze lumea. Contextul în care Blue, protagonistă din Frăția corbilor, se amestecă în cercetările neobișnuite cu care se ocupă patru studenți ai academiei din oraș este la fel de curios ca cel anterior, însă, dacă în ceea ce îi privește pe membrii bandei, nu suntem siguri dacă, până la final, se vor ucide între ei sau nu, în romanul lui Maggie Stiefvater se anunță de la bun început moartea unuia dintre noii prieteni ai lui Blue – rămâne de văzut când, cum și de ce va avea loc tragicul eveniment. Dimensiunea magică din prima carte, bazată pe manipularea elementelor de origine naturală, iar, în a doua, pe misterioasa artă a cărților de tarot și a clarviziunilor, alături de relațiile de prietenie, de umorul și de tensiunea narativă, reprezintă principala atracție atât în opera lui Leigh Bardugo (dar și în ecranizarea fidelă, *Shadow and Bone*), cât și în cea a lui Maggie Stiefvater.

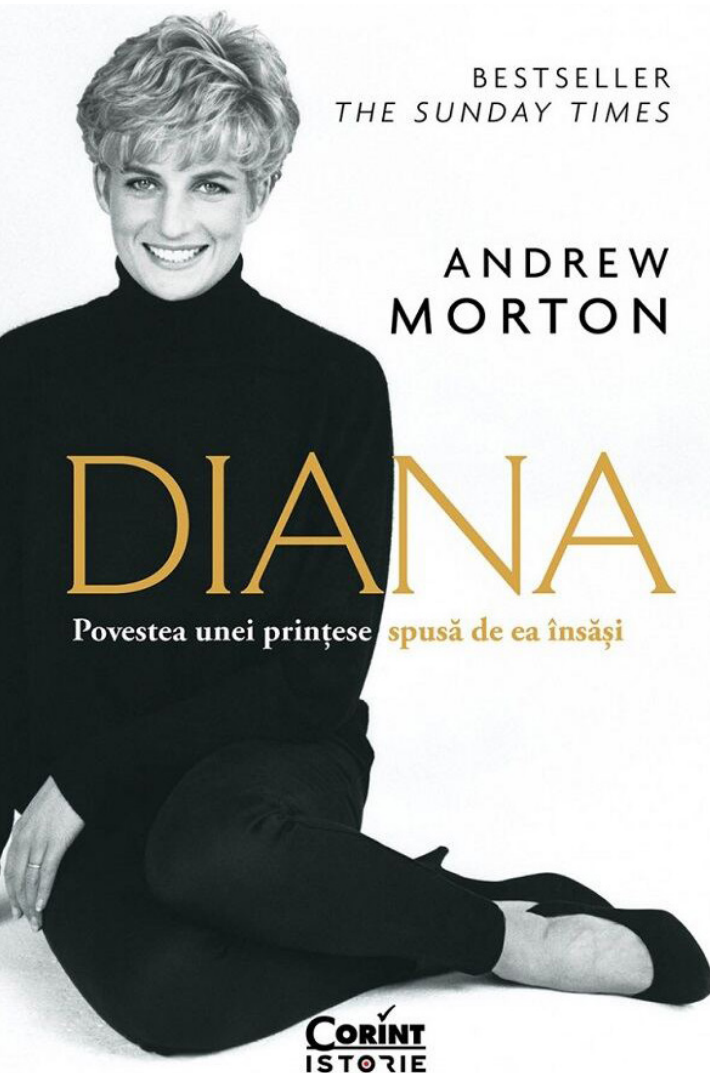
Foto: [pinterest.dk](https://www.pinterest.dk)

Dacă ai citit „Povestea mea“ de Michelle Obama, încearcă

„Diana: povestea unei prințese spusă de ea însăși“ de Andrew Morton!

Andreea Diana SAVU, 11 F

Când auzi Michelle Obama sau Prințesa Diana, te gândești, în primul rând, la reprezentantele conducerii din două țări puternice ale lumii. Însă acestea sunt mai mult decât sinteza pe care o enunță titlul de „Primă-Doamnă“ sau „Prințesă“, aspect ce se reflectă cel mai bine în autobiografia lui Michelle Obama, respectiv în biografia pe care Andrew Morton a realizat-o pentru Diana Spencer, ambele femei reprezentând o premieră în lumea politică: Michelle Obama a fost cea dintâi *Primă-Doamnă* afro-americană a Statelor Unite ale Americii, iar Prințesa Diana a fost prima cetățeană engleză cu un serviciu plătit înainte de căsătorie care să se mărite cu moștenitorul tronului Marii Britanii. Din ambele scrieri reiese puterea cu care cele două femei au acționat pe parcursul anilor, aflându-se cel mai mult în lumina reflectoarelor, tărie dobândită în timp ce viața le-a scos în cale tot mai multe greutăți. Astfel, poveștile de viață nu numai că înduioșează cititorul, însă îi oferă și ocazia de a trage cu ochiul în culisele vieții unora dintre cei mai faimoși conducători ai lumii. În plus, operele fac parte, cred eu, din lista cărților pe care fiecare ar trebui să le citească cel puțin o dată în viață!

Foto: clb.ro

Împăratul muștelor

(William. Golding)

Sarra Manuela Cruceru, 11 G

Opera *Împăratul muștelor*, scrisă de William Golding, explorează străfundurile diurne, dar și obscure, ale întrebării: este ființa umană dominată de rațiune sau este devorată, treptat, de irațional? Este surprins un grup de băieți care, în urma prăbușirii neașteptate a avionului în care se aflau, rămân captivi pe o insulă. Insula, fiind caracterizată de ambiguitate și impunând băieților prizonieratul, devine un micro-cosmos în care se pune în discuție atât natura umană într-o situație de criză, respectiv

izolarea, cât și diferite structuri sociopolitice.

Tema centrală a textului, condiția umană, este valorificată prin relația dintre copil și adult. Pe parcursul poveștii, adultul este, însă, un personaj absent, dar constant invocat (tatăl lui Piggy, mătușica lui Ralph), acesta constituind un reper comportamental pozitiv pentru copiii care încercau inițial să îi imite modul de organizare (de pildă, alegerea democratică a șefului), fiind, totodată, o entitate despre care se presupunea că le va aduce salvarea: „M-a învățat tatăcu.

Când o să intre în concediu, o să vină să ne salveze!“. În urma voturilor, Ralph își asumă responsabilitatea în ceea ce privește bunăstarea și supraviețuirea grupului său, astfel încât împarte sarcini tuturor, precum construirea de adăposturi, aprinderea și menținerea focului aprins pentru semnalizare, desemnarea membrilor corului. Copiii sunt, astfel, supuși procesului de maturizare, înlocuindu-și lipsa de experiență cu dibăcie și respect față de noile reguli create. Totuși, pe măsură ce absența adultului se face tot mai resimțită, intervin sentimentul de eliberare și frica de necunoscut, care declanșează conflicte între băieți, acestea marcând, totodată, primele semne ale agresivității și ale fascinației pentru dominare.

Ceea ce începuse ca o bună organizare pentru asigurarea ordinii, se transformă în neînțelegere, în sălbăticiune, în haos, fiecare dintre ei fiind cuprins de o dorință de independență, care se extremizează pe parcurs, un moment semnificativ pentru această pierdere a sinelui fiind consuit de lăsarea focului, unica lor șansă de salvare, să se stingă: „Cum credeți că o să fim salvați, dacă nu vă ocupați de lucrurile importante și nu vă purtați civilizată?!“.

Prin urmare, fermitatea în privința salvării lor se diminuează pe măsură ce responsabilitățile încep să fie neglijate, eclipsate fiind de lupta pentru putere, de obținerea poziției de „șef“, astfel încât unitatea le este distrusă prin împărțirea bruscă a grupului între cei care îl susțineau pe Ralph și cei care îl preferau pe Jack și pe vânătorii săi. Grupul lui Jack simbolizează starea de natură, menționată de filozoful englez Thomas Hobbes, care a susținut faptul că, lăsați

neguvernați, oamenii se vor teroriza unii pe alții. Ea este percepută ca o stare de război „singuratică, sărmană, ticăloasă, sălbatică și scurtă“ a tuturor împotriva tuturor, astfel încât ființa umană nu se va da înlături de la nimic pentru a-și asigura autopromovarea, respectiv acumularea de putere și glorie, acesta fiind și instinctul lui Jack.

De asemenea, lipsa adultului și nevoia de a supraviețui într-un loc pustiu favorizează apariția fricii, viziunea băieților modelând acest spațiu paradisiac într-o loc al beznei, al amenințării. Spre exemplu, apei din jurul insulei îi este atribuită, la început, un soi de prețiozitate, fiind o încântare pentru copii („bazinul lung strălucea de eflorescența ierburilor marime tropicale“, „reflexiile diamantine ale lagunei“), iar, înspre final, această imagine începe să se fisureze și să trimită către tenebre, prin apariția din adâncurile apei a fiarei nopții: „O siluetă întunecată, cocârjată, proiectată pe lagună... auzeau stins foșnetul și șoaptele de pe recif“. Prin halucinare, fiara devine o figură tot mai prezentă care influențează comportamentul băieților, stârnindu-le teama prin dimensiunea sa înspăimântătoare și care favorizează însălbăticierea lor, prin recurgerea la agresivitate ca scut împotriva fricii.

Astfel, opera captează lupta dintre diurn și nocturn, dintre bine și rău, dintre rațional și irațional, luptă care se dă în momentul în care ființa umană este supusă unei situații de criză. Împăratul muștelor reprezintă procesul dezumanizării, care culminează cu stadiul de putrefacție sufletească, acest regres transmitându-se cu o rapiditate uluitoare de la un copil la altul.

REGELE — MOARE —

de Eugène Ionesco

Trupa de teatru
SPIRU GENIUS ACTING

FOTO: *Dina ȚIRLI, 9 C*

CRONICĂ TEATRALĂ

Andreea Diana SAVU, 11 F

Pentru mine, data de 2 iunie marchează, în continuare, un moment minunat din viața mea de „spiristă“. *Mamma Mia* celor de la *Spiru Genius Acting* m-a impresionat atât de tare, că și acum, la aproape un an, încă mă mai găsesc revăzând filmările pe care le am din acea seară. Nu e niciun dubiu, așadar, că vestea punerii în scenă a piesei *Regele moare* de Eugène Ionesco mi-a creat așteptări pe care, deloc surprinzător, cei din trupa de teatru le-au depășit cu mult, din nou.

Eram desoebit de curioasă să îi văd cum se descurcă în contextul unei creații mai „grele“. După cum m-au obișnuit, atenția mi-a fost captată încă din primele secunde. Mesajul piesei este, oricum, unul subtil, nimic nu e servit pe tavă, însă interpretarea celor șase actori a facilitat enorm înțelegerea a ceea ce se întâmplă. M-a surprins, de la bun început, contrastul dintre cele două regine, Margareta (Bianca Costache/Elisa Enescu) și Maria (Daria Enache), una calmă, stăpână pe situație și cu simțul realității, cealaltă – sensibilă, feminină și plină de speranțe deșarte. Apariția regelui Bérenger (Matei Dumitru) a fost, de departe, kilometrul zero al reprezentației.

Matei reușește să te poarte, ca spectator, prin toate stările prin care trece regele și te găsești, odată cu el, mai întâi negând cu vehemență apropierea iminentă a morții, ca, până la urmă, să înțelegi că nu se mai poate face nimic, iar ritualul trebuie îndeplinit. Încă un aspect care mi-a atras atenția este amplasarea personajelor în mare parte din timpul piesei: regele Bérenger în mijloc, pe scaun sau în picioare; la dreapta lui, regina Margareta, mereu stoică, și Doctorul (Andrei Albu/Rareș Cozma), grăbit în luciditatea sa; la stânga, regina Maria, temătoare în fața finalului, și servitoarea Julietta (Andra Tudoran/Maruca Cucu-Oancea), amărâtă și nerecunoscătoare; iar undeva, parcă din umbră de cele mai multe ori, Guardul (Antonia Panait), atent. Cred că rolurile li s-au potrivit tuturor de minune și nu știu dacă ar fi avut același efect asupra mea dacă juca altcineva.

Ca de obicei, de la costume până la jocul scenic, nu a rămas nimic care să nu mă impresioneze. Aștept cu nerăbdare următoarea punere în scenă a celor de la *Spiru Genius Acting* pentru că, de fiecare dată când trec pragul Teatrului Evreiesc de Stat, știu, pur și simplu, că o să plec mulțumită și încântată de ceea ce am văzut.

„Gaițele“ de Alexandru Kirițescu la

TNB
I. L. CARAGIALE

Andreea Diana SAVU, 11 F

Ancă de când s-au ridicat restricțiile referitoare la pandemie, unul dintre primele locuri în care știam că aveam să merg, pentru că îi simțisem acut lipsa timp de doi ani, era teatrul. Astfel, atunci când am văzut că, pe scena sălii Ion Caramitru a Teatrului Național București, se va juca *Gaițele* de Alexandru Kirițescu, mi-am dorit imediat să o văd. Eram sigură că biletele aveau să se vândă precum pâinea caldă datorită distribuției din care făceau parte nume grele ale breșei dramatice românești: Maia Morgenstern, Carmen Tănase, Virginia Rogin, Adriana Trandafir, Manuela Hărăbor,

Diana Cavallioti, Gabriel Fătu și Ionuț Ciocia. Într-un final, am reușit să prind locuri. Deloc surprinzător, experiența s-a dovedit a fi mai mult decât deosebită, căci, deși văzusem piesa deja de două ori la Teatrul Odeon, nu mi-aș fi putut imagina cât o să îmi placă de această dată.

De departe cel mai frapant aspect al întregii opere a fost malițiozitatea personajelor, ce rezulta atât din situații nostime, cât și din scene de intensitate dramatică. De prima categorie „s-a oculat“ Aneta Duduleanu (Maia Morgenstern), Zoia (Carmen Tănase) și Lena (Virginia Rogin) – „gaițele“.

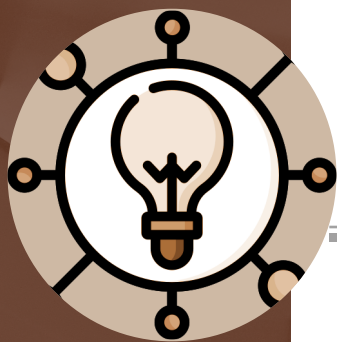

Cu toate acestea, pe lângă replicile lor vădit comice, mult mai amuzant era ceea ce nu s-a spus când venea vorba de bătrânele care stăteau la baza familiei Duduleanu. Le plăcea să bârfească și să se amestece în treburile ce nu le privesc, creierul fiind, cu siguranță, Aneta. Își dorea să fie vizitată mai des de către membrii mai tineri ai familiei, însă, atunci când se întâmpla, nu se dădea în lături de la a face tot felul de comentarii răutăcioase. Mai mult, sfida constant indulgența fiilor săi, lăsași de către Tasse, soțul ei, prin testament, să se ocupe de banii familiei, cheltuind mai mult decât îi era alocat.

Cât despre a doua categorie de momente care alcătuiau piesa, triumphiul conjugal a construit tensiunea crescândă a acțiunii. Premisa scenelor încordate s-a format atunci când Margareta Aldea (Doina Teodoru/Andreea Chirițescu), fostă Duduleanu, s-a căsătorit cu Mircea Aldea (Tudor Aaron Istodor), iar bărbatul a ajuns, în același timp,

o victimă și un agresor al înstăritei familii. Atmosfera haotică din casa Duduleanu l-a împins către infidelitate față de soția lui, căzând în brațele Wandei Serafim (Diana Cavallioti), nepoata lui Tasse și verișoara Margaretei, un personaj care a captat atenția publicului încă de la intrarea în scenă. Indiferent către ce membru te uitați, în casa familiei Duduleanu nu exista liniște.

Finalul a fost tragi-comic, îndemnând la reflecție. Cum am putea să evităm să ajungem ca Aneta Duduleanu? Pentru că, vrem, nu vrem, suntem cu toții niște gaite. Piesa de teatru are această putere, de a te determina să conștientizezi diferite obiceiuri nepotrivite ale oamenilor, obligându-te să privești într-o oglindă vie. Totuși, oglinda în care joacă actorii este total diferită de una carnavalescă, capabilă să deformeze realitatea în cele mai stranii moduri, și întruchipează adevărul cu o acuratețe aproape șocantă.

VLĂSTARI MERITUOȘI

AN ȘCOLAR 2022-2023

Lista următoare include liceeni ai Colegiului Național „Spiru Haret” din București, calificați la etapa națională a olimpiadelor școlare. De menționat este faptul că numărul elevilor care au obținut premii la faza municipală este impresionant, păstrând tendința din anul școlar anterior.

SUCCES!

Nr. crt.	NUMELE ȘI PRENUMELE ELEVULUI/ELEVEI/ CLASA	DISCIPLINA	PROFESOR/ COORDONATOR/I
1.	ALEXE IRINA, 12 F	Olimpiada națională de filozofie	Ștefan Cristina
2.	BUCĂ ȘTEFANIA, 9 E	Olimpiada națională de religie	Comănescu Cornel
3.	CHIVU ANASTASIA, 10 F	Olimpiada națională de religie	Comănescu Cornel
4.	COLUMBAN ALESSIA, 12 F	Olimpiada națională de sociologie	Ștefan Cristina
5.	CRĂCIUN ELIA, 11 G	Olimpiada de limba germană modernă	Mitroi Simona
6.	CRISTEA THEODOR, 10 B	Olimpiada națională de geografie	Fluțar Monica
7.	DĂNILĂ DENISA, 12 F	Olimpiada națională de economie	Panainte Isabela
8.	IONESCU ELENA, 10 D	Concursul Național de Matematică „A. Haimovici”	Panaitolop Maria
9.	LUPULUI-STĂNESCU MIHAI, 12 A	Olimpiada de limba franceză	Milostivu Mihaela
10.	MANU-MARIN MARA	Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață”	Hera Liana
11.	SAVU ANDREEA DIANA, 11 F	Olimpiada de limba franceză	Zoicaș Mihaela
12.	SÎRBU IUSTINA, 10 F	Olimpiada de Limbi Clasice- Limba latină	Cojocaru Ileana
13.	STANCU DAVID ȘTEFAN, 9 D	Olimpiada de limba franceză	Milostivu Mihaela
14.	ȚONE DENISA, 12 C	Olimpiada de limba franceză	Zoicaș Mihaela
	VASU VICTOR, 9 A	Olimpiada de limba engleză	Tivdă Diana
15.	ZAMAN ALEXANDRA MARIA 12 G	Olimpiada interdisciplinară „Cultură și spiritualitate românească”	Săpoi Camelia/ Achim Cristiana
16.	ZAMAN ALEXANDRA MARIA 12 G	Olimpiada națională „Lectura ca abilitate de viață”	Săpoi Camelia
17.	ZGONDOIU DIANA	Olimpiada de limba franceză	Zoicaș Mihaela

Colega noastră, Savu Andreea-Diana (prof. coordonator: doamna Zoicaș Mihaela), a obținut și Premiul I la concursul *Dix-moi dix mots*, lansat de IFB, calificându-se pentru o bursă de stagiu de două săptămâni în Franța.

OSCARS 95

Dragi cititori,

Cazacu Ioana și Tănase Călin, din clasa a XI-a E, vă prezintă filmele nominalizate la premiile Oscar din anul acesta. Acum, răsare o întrebare: *De ce facem asta?* Bună întrebare! Nu spun că nu ne place, dimpotrivă, dar există lucruri mai ușor de realizat decât să stai să vezi 10 filme, aproape la fel, și să scrii câte ceva la fiecare, astfel încât prezentarea să nu fie dezechilibrată.

De ce, deci? Pentru că ne place să ne vedem numele în revistă? Da, însă oricât de sincer ar fi acest răspuns, nu este singurul. Spișiții, asemenea tuturor cetățenilor treziți înaintea răsăritului pentru a ajunge undeva, întâlnesc la tot pasul produse menite să satisfacă diferite capricii, însă calitatea, profesionalismul, originalitatea și influența pe care o exercită acestea în domeniile respective trec într-un plan secund, atâta timp cât se obține un beneficiu. Același situație o constatăm și în cazul filmelor nominalizate la premiile Oscar. Rețeta este, oarecum, simplă: fă un film despre război și te lansezi în carieră. Sigur, sunt filme drăguțe, dar... cam atât. Dacă vrei mai mult, probabil va trebui să aștepti să treacă timpul ca să produci propriul film...

Nu vă faceți griji, am pus sub lupa analizei fiecare film, astfel încât să nu fie niciunul marginalizat. Așadar, fără alte comentarii de prisos, iată filmele nominalizate pentru Premiile Oscar din anul 2023! Avem și verdictul, la final!

Călin Tănase, 11 E

SCOR FINAL: 4/5

The BANSHEES of Inisherin

REGIZOR: Martin McDonagh

ACTORI ÎN ROL PRINCIPAL:

Colin Farrell

Brendan Gleeson

Barry Keoghan

DURATA: 114 de minute

DISTRIBUȚIE: SEARCHLIGHT PICTURES

Foto: wallpapercave.com

REZUMAT: Ieri, totul era bine. Ce se întâmplă când cel mai bun prieten al tău decide, următoarea zi, după ani întregi petrecuți împreună, că ești banal și nu îl poți ajuta în niciun fel să se dezvolte artistic?

Aceasta este o poveste despre prietenie și despre pierdere. După o intrigă aproape inexistentă, intrăm direct în miezul problemei. Chiar dacă, la început, acțiunea se prezintă simplist, atmosfera păstrează toate emoțiile intacte. Te-ai plictisit?

- Ce ar fi dacă bătrânul Colm își taie un deget? Dar toate cinci?
- Ce ar fi dacă iubitul măgar Jenny moare în urma unui accident nefericit, ceea ce îl determină pe Pádraic să dea foc casei celui mai bun prieten?
- Dar... ce ar fi dacă intră în joc două posibile morți, prevestite de „vrăjitoarea“ insulei?

OPINIE (C.T.): În afară de ritmul relativ lent în care directorul McDonagh alege să prezinte povestea celor

doi prieteni, nu sunt prea multe lucruri de reșocat. Personajele se simt, oarecum, subdezvoltate, tipice, dar lipsa complexității pare să fie direcția aleasă. Toți locuitorii insulei sunt, la rândul lor, încăpățânați, băgăcioși, ipocriți și nepoliticoși; toate defectele umane la care te puteai gândi, concentrate într-un sat. Întreg filmul se derulează ca o ceartă între doi copii, din care lipsește momentul final de împăcare. Deși ambii protagoniști au dreptate într-un fel sau altul, niciunul nu este rațional față de situația în care se află. Acțiunile copilărești ale tuturor personajelor demonstrează doar, în continuare, imposibilitatea lor de a evolua. Oamenii și spiritele refuzând să mai învețe din propriile greșeli sunt, prin urmare, blocate pentru restul vieții între Paradis și Infern, între ce e bun și ce e rău, pe această insulă.

Disputa dintre protagoniști poate fi interpretată și ca o aluzie la război și cum, de multe ori, adevărul se pierde, totul devenind un simplu pretext pentru luptă.

EVERYTHING EVERYWHERE ALL AT ONCE

Călin Tănase, 11 E
SCOR FINAL: 5/5

REGIZORI: Daniel Scheinert, Daniel Kwan

ACTORI ÎN ROL PRINCIPAL:

Michelle Yeoh

Ke Huy Quan

Stephanie Hsu

DURATA: 140 de minute

DISTRIBUȚIE: A24

Foto: wallpapercave.com

REZUMAT: O imigrantă din China, aflată în a doua perioadă a vieții, este înrolată într-o luptă absurdă împotriva răului suprem, ce se răspândește rapid în toate universurile existente. Pentru a găsi o soluție eficientă, trebuie, mai întâi, să își rezolve problemele familiale cu tatăl ursuz, cu soțul iubitor (dar cu capul în nori) și cu fiica sa, care, în ciuda schimbărilor de mentalitate, specifice vârstei, tânjește după o relație tandră. Pe deasupra, în timp ce mintea protagonistei Evelyn este fracturată de milioanele de posibilități în care află că ar fi putut trăi, familia se confruntă și cu o recentă complicație cauzată de taxele neplătite ale spălătoriei pe care o dețin.

OPINIE (C.T.): Această ecranizare abordează o temă destul de întâlnită în mass-media și anume ideea unui multivers. Obișnuiți cu acest concept din vasta franciză Marvel, unde alte dimensiuni sunt folosite drept o modalitate de a reutiliza actorii preferați ai publicului, ne-am putea aștepta la câteva ore pline de plictis.

Everything Everywhere All At Once ne demonstrează cu succes contrariul, prin scenariul său original. Astfel, printr-o folosire incredibil de amuzantă și de spontană a efectelor speciale, a costumelor și a umorului modern, acest film reușește să transmită clar un mesaj important: indiferent de ce viață trăiești, extravagantă sau nu, "Nothing matters", totul fiind redus la simplele plăceri și conexiuni umane.

Toată povestea o vedem din două perspective: a mamei și a fiicei sale. Deși clișeic pe alocuri și apelând la câteva stereotipuri la adresa oamenilor de origine asiatică, progresia relației dintre aceste două personaje principale se simte autentică. Sentimentul final cu care te lasă la sfârșit este cât se poate de sincer, dar și copleșitor. După ce totul se dezlanțuie într-o discordie de culori, efecte speciale, referințe la clasice opere cinematografice, glume și o abundență de interpretări uluitoare ale actorilor, privitorul este readus în primul univers, unde problemele încep să se rezolve.

REGIZOR: James Cameron

ACTORI ÎN ROL PRINCIPAL:

Sam Worthington

Zoe Saldaña

Sigourney Weaver

Kate Winslet

DURATA: 192 de minute

DISTRIBUȚIE: 20TH CENTURY STUDIOS

Foto: wallpapercave.com

2

A FILM BY JAMES CAMERON

AVATAR

THE WAY OF WATER

Călin Tănase, 11 E

SCOR FINAL: 3/5

REZUMAT: Revenirea oamenilor pe îndepărtata planetă Pandora aduce din nou suferință locuitorilor acesteia. Jake Sully, împreună cu familia sa, este nevoit să părăsească tribul în care au locuit întreaga viață, pentru a-i proteja pe toți de răzbunarea fostului său inamic, dar cu noi forțe dobândite. Colonelul Quaritch îl găsește pe Sully, refugiat în ținutul clanului Metkayina, provocându-i pe toți noii aliați la o bătălie finală în mijlocul oceanului.

OPINIE: După 13 ani de la premiera primului film, mult așteptatul *Avatar 2* a ajuns, într-un final, pe marile ecrane, însă nu este nici pe departe ce ne așteptam. Probabil am auzit cu toții de impresiile provocate de acest film, mai ales cele privind evidenta utilizare a triburilor polineziene drept sursă de inspirație. Lăsând aceste lucruri deoparte, *Avatar: The Way Of Water* este încă departe de premiul *Best Picture*, cel puțin din punctul meu de vedere. Povestea de acțiune nu este cu nimic diferită de cea din primul film, iar multe elemente în șirul evenimentelor se simt puțin forțate

(de la sacrificiile poate redundante ale unor personaje, la traiectoria neclară pe care o au întâmplările). Pe scurt, alegerea lui James Cameron de a extinde acest univers pe parcursul mai multor filme se resimte puternic la nivelul scenariului. *Avatar: The Way Of Water* este, până la urmă, o poveste intermediară, de tranziție, care introduce noi personaje și continuă construcția lumii fictive, lăsând însă câteva goluri în conținut, astfel rezultând în inevitabila extindere. Pentru a înțelege întreaga idee, nu avem decât să așteptăm următoarele filme și să sperăm că imaginea de ansamblu va fi completă.

Cu toate acestea, *Avatar 2* este o proiecție cât se poate de captivantă, dacă nu luăm în calcul durata mult prea lungă. Chiar dacă este un alt film generic de acțiune, efectele speciale nu dezamăgesc. CGI-ul este atât de realist, încât, la un moment dat, uiți că scenele nu au fost cu adevărat filmate pe o planetă extraterestră. În final, pare să distreze și să întrețină atenția majorității.

REGIZOR: RUBEN ÖSTLUND
ACTORI ÎN ROLUL PRINCIPAL:

Harris Dickinson
Charlbi Dean
Dolly de Leon

DURATA: 147 de minute
DISTRIBUȚIE: NEON

TRIANGLE OF SADNESS

CHARLBI DEAN HARRIS DICKINSON DOLLY DE LEON AND WOODY HARRELSON

Foto: wall.alphacoders.com

Călin Tănase, 11 E
SCOR FINAL: 4,5/5

REZUMAT: Carl și Yaya, două modele binecunoscute pe Instagram, ignoră fundația instabilă a relației lor, plecând într-o croazieră luxoasă, împreună cu alți pasageri înstăriți, însă neglijența căpitanului și atacul unor pirați conduc la scufundarea iahtului, doar câțiva reușind să scape, printre care și ei. Naufragiați pe o insulă din apropiere, Carl, Yaya, alți pasageri și membrii ai echipajului trebuie să supraviețuiască cu puținele resurse rămase. Abigail, una dintre menajerele vasului, își asumă poziția de căpitan al grupului, fiind singura care știe lucrurile de bază în supraviețuire. Într-o manieră ce aduce aminte de *Împăratul muștelor*, nou dobândita putere o împinge pe Abigail să ia câteva decizii nechibzuite. În final, paranoia și frica de întoarcere la vechile poziții sociale câștigă lupta cu valorile morale. Scenele finale o înfățișează pe Abigail, cu o piatră în mână, furișându-se pe la spatele lui Yaya, finalul rămânând deschis interpretărilor...

OPINIE: O nouă adiție la lista din ce în ce mai lungă de filme care critică societatea în care trăim și politica de astăzi.

Învelit în glume ieftine și în scene cel puțin respingătoare, *Triangle of Sadness* aduce personaje din medii sociale total diferite la o confruntare, pe o insulă pe care ele o credeau nelocuită. Dacă, pe parcursul croazierei, câțiva erau la conducere, ignoranți cu privire de consecințele asupra echipajului, acționând din pură furie, gelozie, naivitate sau indiferență, acum cu toții trebuie să se lupte pentru a intra în grațiile lui Abigail (care, la rândul ei, trece printr-o transformare de roluri, manipulând restul grupului în moduri deloc etice).

Un fel de *Don't Look Up 2* sau *The Menu* dacă luminozitatea era mai ridicată. Acest film, în ciuda ideii din ce în ce mai recurente, are câteva momente surprinzătoare, iar durata nu se resimte deloc. Alcătuit din trei părți, oferă fiecărui actor un moment de strălucire, ideea rămânând intactă de-a lungul narațiunii. Per total, multă distracție, iar, la final, câteva întrebări serioase (de la „Ce?” la un „De ce?”, la un „Și acum ce?” final).

Călin Tănase, 11 E
SCOR FINAL: 5/5

Foto: wallpapercave.com

WOMEN TALKING

REGIZOR: Sarah Polley

ACTORI ÎN ROL PRINCIPAL:

Rooney Mara

Claire Foy

Jessie Buckley

Ben Whishaw:

DURATA: 104 de minute

DISTRIBUȚIE: UNITED ARTISTS RELEASING

REZUMAT: Femeile unei colonii religioase, izolate de lumea exterioară, află că, într-o stare de ebrietate indusă de bărbații care le însoțeau, erau abuzate sexual în mod repetat. După ce acest adevăr cumplit iese la iveală, câțiva dintre bărbați ajung în arest, restul plecând în oraș pentru a-i elibera. În timpul în care sunt lăsate singure, femeile supun noua lor situație la vot. Decizia finală stă în mâinile a trei familii: să rămână și să lupte pentru ce știu că e corect sau să plece și să lase în urmă acest coșmar?

OPINIE: De departe, cel mai sugestiv titlu. Pe parcursul celor aproape două ore, privitorul este martor la o adevărată judecată a drepturilor umane. Înainte de a învăța să scrie sau să citească, aceste femei au fost nevoite să învețe să voteze. Hambarul coloniei se transformă într-un spațiu politic în care femeile și fetele iau cuvântul, pe rând, disecând fiecare probabilitate a viitorului, în ambele posibile situații, și încercând să ajungă la un consens, pentru a salva viețile femeilor și ale copiilor din colonie. Deși situația este cel puțin una malefică, un aspect important, asupra căruia autoarea

cărții chiar a insistat când a fost informată de viitoarea ecranizare, îl constituie păstrarea momentelor de umor. În ciuda a ce se întâmplă în jurul lor, personajele găesc o cale prin care să se destindă și să se calmeze; reușesc să facă haz de necaz.

Povestea se derulează ca un fel de scrisoare, adresată unei fete (care, la momentul întâmplărilor, nu era încă născută), pe parcursul căreia autorul scrisorii (surorile fetei) poate avea doar speranța că bebelușul va trăi într-o lume nouă, diferită. Deși acțiunile personajelor depind numai de ce are nevoie filmul mai departe, suspansul este la el acasă. Cu fiecare clipă care se scurge, o nouă perspectivă intră în discuție, iar întreg „procesul” parcă o ia de la capăt. Dincolo de suspans, cromatică și un scor muzical care îți electrizează părul, *Women Talking* ascunde un mesaj cutremurător, pe care îl transmite prin interpretările fascinante ale actorilor și, deși nu a fost primit cu căldură de public, consider că este o capodoperă profundă, ce își merită locul printre celelalte nominalizări, dacă nu chiar premiul cel mare.

REGIZOR: Todd Field

ACTORI ÎN ROL PRINCIPAL:

Cate Blanchett

Noémie Merlant

Nina Hoss

DURATA: 158 de minute

DISTRIBUȚIE: UNIVERSAL PICTURES

TĂR

Ioana Cazacu, 11 E

SCOR FINAL: 5/5

Foto: wallpercave.com

Văstarul // FILM

REZUMAT: Cu acțiunea plasată în lumea contemporană a muzicii, filmul se concentrează pe povestea Lydiei Tăr - o compozitoare și dirijoare celebră de orchestră. Succesul acesteia începe să se năruie odată cu apariția unor scandaluri în ceea ce privește suicidul unei foste eleve, iar menționările unui abuz încep să apară în mass-media. Pelicula sondează lumea muzicii clasice și complexitățile apartenenței la o orchestră. Acest film aduce în prim-plan un amestec toxic de putere, exploatare și pasiune.

OPINIE: Todd Field a renăscut speranța că cinematograful de artă n-a murit încă, prin intermediul peliculei *Tăr*, riscând un eșec comercial, încasările de la *box office* acoperind doar 60% din cheltuielile filmului. Dar... cine știe? Poate că premiile pentru care a fost nominalizat vor răsturna aceste calcule. Acum, dincolo de premii și de bani, filmul se concentrează asupra unei dirijoare de orchestră din lumea contemporană și asupra vieții acesteia. Desigur, pentru majoritatea publicului, acest film este despre abuzul de putere, despre manipulare

și despre obsesia pentru perfecțiune, asemenea filmelor *The Black Swan* sau *Whiplash*, însă eu sunt de părere că acesta are ceva în plus față de restul. Ecranizarea transformă contextul (orchestra, lumea muzicii), în personaj: muzica schimbându-și dirijorul, sau dirijorul schimbând-o pe aceasta. De asemenea, Cate Blanchett realizează o interpretare extraordinară a personajului Lydia Tăr, rolul potrivindu-i-se ca o mânășă. Aceasta trece de la o emoție la alta cu atâta ușurință, încât te face să te gândești, la un moment dat, dacă nu cumva Lydia Tăr este reală, Cate Blanchett improvizând în momentele tensionate, pentru a oferi dinamism caracterului. Personajul în sine este construit cu măiestrie, obsesia pentru perfecțiune în originalitate aducându-i doar mediocritate și eșec în ceea ce privește viziunea, iar momentele paranoice prezentate în film ducându-ne cu gândul la trilogia *Trois Couleurs*. Totuși, acest film nu este pentru oricine, unele scene fiind interpretate greșit drept insulte la adresa industriei muzicale.

ALL QUIET ON THE WESTERN FRONT

REGIZOR: Edward Berger

ACTORI ÎN ROLURILE PRINCIPALE:

Felix Kammerer

Albrecht Schuch

Daniel Brühl

DURATA: 147 de minute

DISTRIBUȚIE: NETFLIX

Foto: wallpapercave.com

Ioana Cazacu, 11 E
SCOR FINAL: 4/5

REZUMAT: *Nimic nou pe frontul de vest* este un film german, anti-război, bazat pe romanul scris în 1929 de Erich Maria Remarque (pseudonimul literar al lui Erich Paul Remark). În anul 1931, E. M. Remarque a fost nominalizat la Premiul Nobel pentru Pace cu acest roman, în care descrie o imagine realistă a armatei germane și a ororilor războiului. Alte romane ce valorifică aceeași temă au fost: *Arcul de triumf*, *Obeliscul negru*.

Filmul urmărește viața unui tânăr soldat german idealist, Paul Bäumer, care, împreună cu prietenii săi, este înrolat în armată pentru a lupta spre sfârșitul Primului Război Mondial. Totuși, iluzia unei victorii rapide și speranța soldaților de a obține gloria este spulberată când acestora li se arată adevăratele orori ale războiului, acum fiind

nevoști să facă orice pentru a supraviețui.

OPINIE: Un film impresionant, atât prin lanțul de întâmplări, cât și prin perspectiva din care ne sunt prezentate. Acesta este unul dintre puținele pelicule care dezvăluie și viziunea Germaniei asupra înfrângerii din Primul Război Mondial. Ecranizarea iese în evidență față de filmele anterioare pe tema războiului. Precum *Save Private Ryan* și *1917*, acest lungmetraj abordează un final mai puțin optimist, scopul fiind de a prezenta războiul cu toate ororile și distrugerile sale, indiferent de tabăra în care te afli. Astfel, această ecranizare surprinde tristul adevăr despre naivitatea unui tânăr aspirant la gloria războiului și falsul eroism al tinerilor doritori să se avânte într-o luptă legați la ochi.

Ioana Cazacu, 11 E
 SCOR FINAL: 3/5

Foto: wallpapercave.com

REGIZOR: Baz Luhrmann

ACTORI ÎN ROL PRINCIPAL:

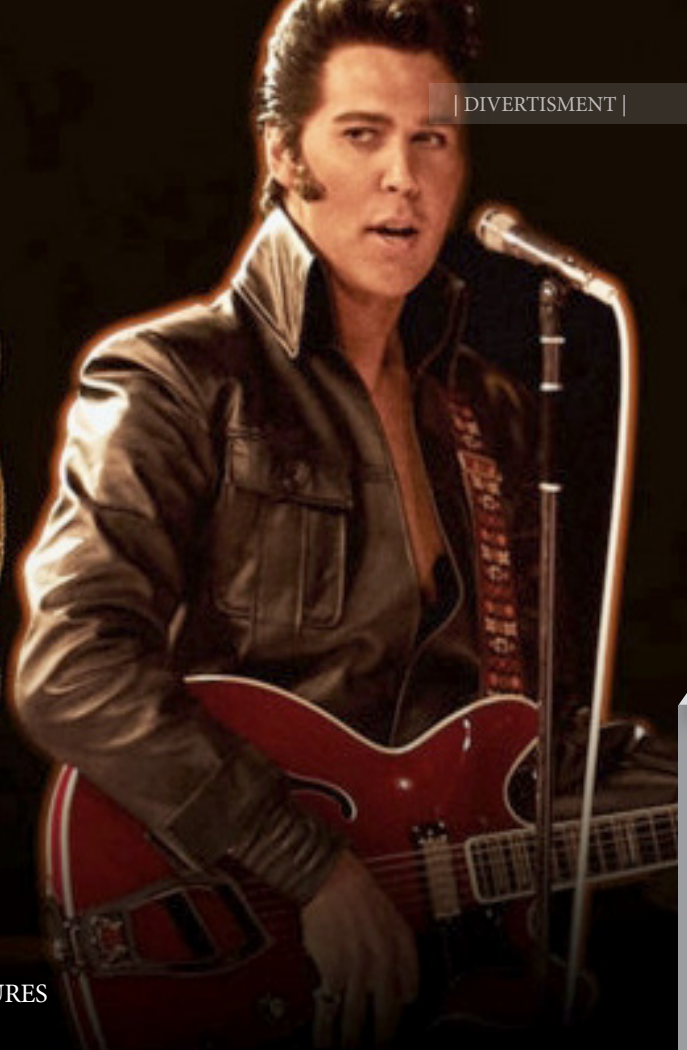
Austin Butler

Tom Hanks

Olivia DeJonge

DURATA: 159 de minute

DISTRIBUȚIE: WARNER BROS. PICTURES

REZUMAT: *Elvis* este un spectacol cinematografic care spune povestea despre viața și muzica celebrului Elvis Presley, văzută din perspectiva lui Parker, persoana care l-a împins de la spate pe Elvis și l-a încurajat în cariera sa muzicală de succes. „Elvis Presley este cel mai cunoscut solist de rock and roll din toate timpurile și cel mai faimos cântăreț care a pășit vreodată pe scenă. A vândut cele mai multe albume pentru un artist solo și e surclasat doar de The Beatles pe partea comercială”. (*hotnews.ro*)

Pe parcursul filmului, dinamica relației complexe dintre cei doi se adâncește, *plot*-ul urmărind evoluția relației, pe fundalul ascensiunii către faimă a lui Presley până la transformarea într-o vedetă fără precedent.

OPINIE: Adeseori am aflat, din diverse surse, informații referitoare la Elvis, însă prea puțin a atras atenția managerul care l-a „creat” pe Rege. Această

ecranizare propune o perspectivă diferită: munca din spatele *frontman*-ului de succes. La început, ritmul haotic în care sunt înșirate întâmplările este puțin greu de urmărit, însă, odată ce se stabilește un singur fir cronologic al filmului, povestea capătă din ce în ce mai mult sens. Astfel, de la un început exploziv se ajunge, treptat, la o perioadă comodă, până când, aproape de sfârșitul tragic al vedetei, la o vagă amorțeală.

Actorul Austin Butler (Elvis) reușește să exprime atât crizele de identitate pe care le-a traversat artistul la mijlocul vieții, cât și sentimentul de trădare din ultimii ani, după ce a constatat, prea târziu, cum a fost manipulat și exploatat de o persoană în care avea încredere. Totuși, în ciuda acestor acuze, personajul Tom Parker (Tom Hanks) încearcă să se discuple, acesta susținând până la capăt că, fără eforturile depuse de el, Elvis Presley nu ar fi existat.

Ioana Cazacu, 11 E
SCOR FINAL: 4/5

REGIZOR: Steven Spielberg
ACTORI ÎN ROLURILE PRINCIPALE:

Michelle Williams
 Paul Dano
 Seth Rogen

DURATA: 151 de minute

DISTRIBUȚIE: UNIVERSAL PICTURES

Foto: wallpapercave.com

DIRECTED BY STEVEN SPIELBERG

THE FABELMANS

REZUMAT: Viața lui Spielberg este prezentată cu umor pe alocuri, prin intermediul filmului *The Fabelmans*. Astfel, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, undeva în Arizona, tânărul Sammy Fableman își descoperă pasiunea pentru filme după ce a vizionat prima sa ecranizare la vârsta de 6 ani. Filmul urmărește evoluția lui Sammy atât ca om, cât și ca regizor de film. Încă din copilărie, imaginația și prelucrarea realității l-au ajutat pe protagonist să realizeze scurtmetraje impresionante, fapt care, din păcate, a dus la degradarea relației atât cu mama lui, cât și cu pasiunea acestuia. În cele din urmă, Sammy este nevoit să ia o decizie: să-și urmeze visul sau să-și continue studiile, renunțând la ce iubește cel mai mult - filmatul.

OPINIE: *The Fabelmans*, un film semi-autobiografic, care gravitează în jurul copilăriei faimosului regizor de filme, Steven Spielberg, prezintă atât evenimentele și factorii care l-au determinat să urmărească o carieră în lumea cinematografului, dar și circumstanțele care aproape au

cauzat abaterea de la drumul său.

Această ecranizare urmărește dificultățile artiștilor într-o lume condusă de știință și realism, de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, alături de sacrificiile pe care erau nevoiți să le facă pentru a duce o viață liniștită. De asemenea, pe parcursul filmului, problematica găririi unei persoane dispuse să încurajeze pasiunea cuiva este adusă în discuție. În cazul relației părinților protagonistului, de pildă, în ciuda respectului reciproc, cei doi nu pot cădea de acord asupra rolului fiecăruia, astfel încât le este imposibil să realizeze că nu pot fi amândoi vioara întâi în căsnicie.

În ciuda frumuseții generale a filmului, realizat pe KODAK 35 mm, 16 mm și 8 mm film (pentru efectul nostalgic), acesta se întinde pe o perioadă inutilă de timp, spectatorul întâmpinând dificultăți în continuarea vizionării primei jumătăți. În pofida diversității problemelor abordate, unei persoane care ignoră mesajul din spatele acțiunii îi poate veni greu să aprecieze această ecranizare.

Ioana Cazacu, 11 E

SCOR FINAL: 3/5

Foto: wall.alphacoders.com

TOP GUN

MAVERICK

REGIZOR: Joseph Kosinski**ACTORI ÎN ROLURILE PRINCIPALE:**

Tom Cruise

Miles Teller

Jennifer Connelly

DURATA: 131 de minute**DISTRIBUȚIE:** PARAMOUNT PICTURES

REZUMAT: Tom Cruise se întoarce în rolul lui Pete Mitchell, cunoscut și drept „Maverick“, după 36 de ani de la primul film. Un *roller coaster* de nostalgie și acțiune ne poartă prin noile dificultăți impuse lui Maverick, atunci când acesta se întoarce la Academia Top Gun, pentru a antrena o nouă generație de piloți. Aici căpitanul găsește nu numai un echipaj de tineri piloți, dornici să învețe de la „maestru“, dar și pe fiul bunului său prieten, decedat în luptă. În timp ce își antrenează studenții pentru o misiune urgentă, Maverick trebuie să se confrunte și cu rămășițele sumbre ale trecutului.

OPINIE: „It's time to let go” (se afirmă în punctul culminant al acțiunii). Dar se pare că publicul nu poate să dea gir acestei ecranizări. Într-o manieră desprinsă de realitate, personajele sfidează orice probabilitate politică, fizică sau legată de forțele militare. De la evadarea din raza unei mitraliere de calibru mare, aflate chiar în fața lui, la evacuarea dintr-un avion de luptă de mare viteză, cu doar câteva secunde înainte ca acesta să explodeze, Tom Cruise se întoarce la mult îndrăgitele

casadorii de acțiune. Deși revenirea lui Maverick pe marile ecrane a atins sufletele publicului, *plot*-ul acestuia nu este la fel de complex pe cât ne-am fi așteptat. Unele scene sunt total previzibile sau întinse pe o perioadă prea lungă de timp pentru a fi urmărite cu ușurință, iar segmentele lente de romanță americană nu prea își au locul în acest cadru absurd. Totuși, ținând seama că este un film de acțiune, scenele intense de pilotaj, cadrele ingenios filmate și exploziile ocazionale, reușesc să salveze ecranizarea de la momentele de plictis ocazionale.

Adesea, Tom Cruise și personajul pe care îl interpretează sunt unul și același, descifrarea acelei tensiuni făcând parte din distracție. *Maverick* este o relicvă pierdută, dar atunci când povestea este plasată deasupra structurii hollywoodiene clasice, este ușor să faci legătura dintre imaginea iconică a unui actor precum Tom Cruise, aflat aproape de sfârșitul carierei, și viața unui fost căpitan pilot, pe care trecutul îl mai cheamă, încă o dată, la luptă.

VERDICT

TĂR

5/5

IOANA

**EVERYTHING EVERYWHERE
ALL AT ONCE**

5/5

CĂLIN

Noutăți & PROIECTE ÎN DERULARE

1

SĂPTĂMÂNA VERDE

În perioada 27-31 martie 2023, la Colegiul Național „Spiru Haret” din București s-a desfășurat programul *Săptămâna verde*, ce a inclus activități legate de schimbări climatice și protecția mediului, înăuntrul și în afara liceului. Astfel, s-au realizat atât excursii, cât și activități precum: dezbateri, vizionare de filme documentar, vizitarea unor obiective din oraș (de exemplu, Grădina Botanică), concursuri etc. Programul a fost introdus pentru prima oară în structura anului școlar, la nivel național.

2

COLOCVIILE HARETIANA

Și în acest an școlar, în data de 15 februarie 2023, s-a desfășurat Simpozionul național *Colocviile Haretiana*, organizat de școala noastră. Tematica din acest an a constituit-o „Școala bunelor practici. Opțional la decizia elevului – curriculum asumat de profesor”. Au participat cadre didactice din diferite școli atât ale municipiului București, cât și din țară. În curând, va apărea revista *Colocviile Haretiana*, în care vor fi publicate toate lucrările prezentate în cadrul simpozionului.

3

TÂRGUL EDUCATIONAL

În perioada următoare, se vor desfășura cele două proiecte de promovare a imaginii instituționale, astfel: *Târgul de ofertă educațională a liceelor din București* (5-12 mai 2023) și *Săptămâna Porților Deschise* (22-26 mai 2023). Cu această ocazie, elevii sunt așteptați să se înscrie completând formularul Gforms distribuit pe grupurile de comunicare ale claselor. Sunt ocazii importante de a prezenta bogata activitate educativă din C.N.S.H.B.

Descoperind

ALPINE

Foto și text: Corina Buzoianu

ZERMATT

Cu vârfurile lor înzăpezite ce sfidează cerul și cu văile lor idilice, Alpii sunt o minunăție naturală ce îți taie respirația. Cei mai înalți munți din Europa Centrală și de Vest, acești titani de piatră se întind pe o lungime de 1200 km și sunt o destinație preferată a alpiștilor, a schiorilor și a celor care caută aventură și frumusețe. Fiecare colț al acestor ținuturi dezvăluie un peisaj impresionant: pășuni verzi, cascade cristaline, păduri înmiresmate și peșteri întunecate.

Una dintre cele mai surprinzătoare zone turistice din Alpi (Elveția) este localitatea Zermatt. Denumirea sa evocă imagini cu vârfuri înghețate, cer de un albastru intens și aerul intens, orașul fiind situat la poalele masivului Matterhorn, ce se înalță la peste 4.000 de metri înălțime, oferind o priveliște de neegalat asupra celor mai frumoase regiuni alpine. În timp ce te îndrepti spre Zermatt, drumul șerpuieste printre stânci abrupte și văi adânci. Odată ajuns aici, ești întâmpinat de un oraș pitoresc, cu clădiri tradiționale și terase înșorite.

O caracteristică a lacurilor din acești munți este culoarea de un turcoaz ireal. Se pare că există o explicație: anumite particule fine de rocă sau de gheață măcinată sunt aduse în lacuri de râuri sau torenți care curg prin munți. Datorită proprietăților lor fizice și chimice, aceste particule absorb mai multe culori ale spectrului luminii, reflectând, în special, culoarea verde sau turcoaz.

În vârful culmilor muntoase oricine poate ajunge datorită unui sistem de telecabine foarte bine pus la punct. De pildă, călătoria cu telecabina spre Vârful Titlis începe din satul Engelberg și traversează o serie de peisaje spectaculoase, inclusiv păduri înverzite, cascade, stânci impunătoare și ghețari uriași. Un mijloc de transport la fel de spectaculos este trenul montan, căile ferate de acest fel fiind situate la cele mai mari altitudini din Europa (bunăoară, pentru a ajunge la Jungfrau, turiștii trebuie să călătorească la stația de tren Kleine Scheidegg, situată la o altitudine de 2.061 metri). Nu în ultimul rând, pentru cei pasionați de fotografie, Alpii sunt o adevărată sursă de inspirație, oferind peisaje spectaculoase la orice oră din zi.

MUZICA

Dina ȚIRLI, 9 C

Cred cu tărie că muzica este forța nevăzută care poate atinge oamenii în feluri unice și schimba vieți pentru totdeauna. Există ritmuri pentru orice ansamblu de împrejurări, versuri pentru toate dispozițiile și instrumente pentru petreceri ad-hoc inimaginabile. Găsesc că muzica preia cuvântul atunci când oamenii tind să tacă și explică emoția într-un mod splendid. De la celebrele lucrări ale lui Bob Dylan (catalogat ca unul dintre cei mai mari compozitori din toate timpurile), ce datează din anii '60 și care au ajuns imnuri pentru drepturile civile și mișcările antirăzboi, până la cântecele de astăzi, muzica a fost întotdeauna o metodă de a face lumea mai bună și a impune schimbarea în vremuri grele. Se spune că muzica vindecă oamenii din interior spre exterior, nu doar din punct de vedere fizic, așa cum dovedesc studii medicale, ci mai ales sufletește. O melodie potrivită la nevoie poate schimba tot.

Nu degeaba Charles Martin scria în bestseller-ul „Long Way Gone”: „Music cuts people free.” (=Muzica slobozește oamenii). Astfel, poate că data viitoare când o să îmi

doresc să mă întorc în anii de gimnaziu îmi voi aminti de versurile melodiei care a răsunat în curtea Școlii 19 Tudor Arghezi la serbarea ultimului clopoțel, respectiv „Ani de liceu” și, poate doar, mesajul acesteia îmi va da nădejde pe mai departe. Pe o notă mai puțin nostalgică, probabil cu toții putem asocia anumite momente din trecut cu o melodie care rula pe fundal. Eu am crescut pe ritmurile ”oldies but goldies” (=vechi dar de aur). Prima melodie pe care îmi amintesc să o fi ascultat vreodată este „Out of time”- The Rolling Stones, o clasică și preferata părinților mei, de pe albumul-senzație al acestora „Aftermath”, lansat în 1966 în Regatul Unit. Ceva legat de această melodie- poate partea introductivă de marimba a regretatului Brian Jones, sau faptul că Mick a scris versurile la vârsta de doar 22 de ani- încă îmi dă fiori. Deși anii îmi puteau fi numărați cu o singură mână și a trecut mult timp de atunci, imaginea fratelui meu mai mare și a părinților mei săltând prin casă pe baladele clasice englezești marca Jagger-Richards este încă proaspătă în memoria mea și are un efect mai profund ca niciodată.

„Muzica nu e în note, e în tăcerea dintre ele.“

(Mozart)

Foto: arhiva Vlăstarul

Până la urmă, care din noi nu are o poveste similară despre un cântec care ne-a însuflețit? Fie că te bucuri de muzica live la un concert, ascuți radioul în fiecare zi în drum spre liceu, sau cânti în duș, ceva legat de această artă a sunetelor ne (re)umple de viață.

Din primii ani de viață și până acum, mai bine de un deceniu mai târziu, încă nu mă satur de a asculta aceste cântece, arii care cu trecerea timpului s-au asociat cu amintiri plăcute sau mai puțin plăcute din viață. Mi-am petrecut anii copilăriei ascultând ce e mai bun din muzica secolului XX. Tot ce ține de șlagărele trupelor britanice ale anilor '60, '70, '80 a însemnat la un moment dat un dans improvizat în sufrageria casei noastre, coloana sonoră a unei aniversări serbate în familie sau melodia de deșteptare în zorile dimineților de școală. Unele lucruri-răgușeala vocii lui Chris Farlowe, solo-urile unice de chitară create Jimmy Hendrix, bucuria în prestația lui Mick Jagger, mișcările lui Elvis lipsite de pă sare sau efort, joaca lui Jerry Lee Lewis cu clapele pianului, gingășia fraților Gibb în primii ani de activitate, timbrul lui Bono, muzica distinctă a Enyei, versurile

lui Van Morrison- nu se uită niciodată.

Acum că am mai crescut și înțeleg cât de mult contează aportul de cunoștințe și educația primite de acasă în viața unui individ, pot spune că tatălui meu îi datorez gustul în muzică. Motivul pentru care muzica secolului trecut nu va fi uitată vreodată stă în naturalețea, simplitatea, originalitatea și pura plăcere cu care cântau hit-makerii de altă dată. Nu aveau avantajul tehnologiei de astăzi, dar poate că ăsta a fost factorul care le-a stârnit năzuința de a crea ceva deosebit și de a dărui lumii amintiri în mod indirect. Creativitatea acestora de îmbinare a sunetelor, genialitatea de neatins de care au dat dovadă prin versurile lor și suprapunerea acestora cu fundalul instrumental au rămas și vor rămâne pentru totdeauna emblematice în istoria civilizației, influențând nenumărate generații- de ieri, azi și, cu siguranță, și de mâine.

Atât timp cât va exista acest pământ, impasuri vor veni și vor trece, dar în cazul în care vă întrebați unde va fi muzica atunci- probabil că ea va continua să ne vindece pe toți.

HARET

Poster realizat de Alexandru Silviu Grigore, 9 A

ROCK IS **BACK**

IN TOWN

Ștefan Grama, 9 A

INTRODUCERE

Când am fost rugat să scriu acest articol de către amica mea, Dina Țirli, nu am fost sigur cum să-l abordez. Un articol despre trupa proprie este ca un articol despre copilul tău. Cum ai putea să scrii un articol despre un astfel de subiect, fără a-ți dori să iasă aproape de perfecțiune, iar, din experiența mea de viață, am ajuns la concluzia că e foarte dificil să cauți perfecțiunea, căci perfectul e odios, imperfecțiunile făcând frumosul să existe cu adevărat în lume.

Așadar, aviz criticilor, acest articol setează standarde imperfecte.

Cum a început trupa HARET? (experiența mea)

Visul meu de când eram mic a fost să-mi fac o trupă. Îmi aduc aminte cum discutăm cu prietenii mei cum să cântăm pe scena din fața școlii primare. Idolul meu era Bănică Jr., îi cunoșteam toate versurile, făceam la bunica spectacole în care îl imitam. Eram uluit de felul în care interacționa cu publicul.

Pentru mine, Bănică era cel mai mare cântăreț din lume și un adevărat om al scenei. Dacă nu s-ar împotrivi colegii mei de trupă, eu aș cânta și acum melodiile lui Ștefan Bănică Junior.

Ajuns la liceu, la fel ca până acum, dorința era aceeași. L-am cunoscut pe Robertino la întâlnirea bobocilor și l-am obligat să se apuce de tobe. Știa să cânte la chitară (puțin spre deloc), dar eu aveam nevoie de toboșar, nu de chitarist, așadar l-am pus să învețe tobe. Într-o zi, am auzit anunțul doamnei director dat prin stație: „Vineri, la sala de muzică, se susțin audiiții pentru trupa liceului.” Au ajuns acolo: 3 toboșari, 5 cântăreți și eu la chitară. Am trecut de proba audiiției și, după câteva zile, am aflat că se mai desfășoară încă o dată audiiția, din lipsă de instrumentiști. I-am împrumutat amplificatorul meu de chitară lui Dinu, pe care nici nu-l cunoșteam. Când am intrat în sala de muzică ca să îmi iau amplificatorul, la tobe l-am văzut pe Radu. Al patrulea toboșar pe care îl vedeam, însă acesta avea ceva diferit, îmi amintea de băiatul din Whiplash, se vedea că era toboșar de trupă, că se implica în ceea ce cânta. Nu i-am povestit asta niciodată și, deși eram în grabă, m-am oprit să-l ascult. Era exact toboșarul pe care mi-l doream pentru trupă. I-am promis lui Robertino că-i dau bass-ul unui fost membru al unei trupe și așa a început totul...Așa a început *Haret*.

Primele repetiții, primele cântări

Prima repetiție a fost un

haos. Nu că acum nu ar fi un haos repetițiile, dar sunt un haos oarecum productiv... mai cântăm ceva nou, ne dăm seama de un solo, mai discutăm de planurile pentru trupă. Andreea Sicoe ne-a îndrumat la început. Fără ea, nu ne-am fi pus în mișcare și nu am fi început să cântăm.

Aveam la sală niște tobe electrice stricate, care se auzeau la 5 secunde după ce loveai în ele, chitara lui Dinu suna de parcă ar fi fost înregistrată la interfon, vocile erau date ba prea tare, ba prea încet, se făcea o microfonie infernală și niciunul dintre noi nu era familiar cu ideea de a cânta într-o trupă. E ceva foarte diferit între cântatul singur la tine acasă și cel cu un *band*. Trupa te definește pe tine ca instrumentist. Metallica au făcut un concert în care au cântat fără Lars. Nu a sunat a *Metallica*. Așa cum toți râd de Lars că ar bate prost, că nu e un toboșar bun, fără el *Metallica* nu sună a *Metallica*. Nici *Haret* nu sună a *Haret* fără toți cei patru membri. E o altă trupă.

Am cântat pentru prima oară *live* cu trupa liceului în sala de sport, în cadrul proiectului „Toamna ca în basme”. A sunat groaznic, nu se auzea nimic. Era o microfonie teribilă și publicul își ținea mâinile la urechi. Acum râd când mă gândesc la acel concert, dar atunci am fost toți extrem de dezamăgiți. Între timp, am început să cântăm și în afara liceului cu trupa noastră, în data de 16 iunie, ultima zi de liceu, având concert la Fabrică!

Piese proprii și planuri de viitor

Cea mai cunoscută piesă a noastră, deși încă nu a fost lansată, este *Una mică*, pe care am cântat-o și în Mojo Club, la ultimul nostru concert acolo. Este o baladă „de beție”, cum a numit-o cineva apropiat nouă. Avem patru piese compuse și ne propunem să scoatem primul album când ajungem la opt. Obiectivul nostru nr. 1 este concertul de la Fabrică, pentru care ne antrenăm din plin.

Cine suntem noi? Încheiere

La fiecare concert, prezint trupa publicului și fiecare instrumentist face un solo după ce îi este numele strigat (așa am văzut la Bănică Jr). Aici, băieții nu fac solouri, deci mă simt obligat să-i prezint pe fiecare ca persoană, mai departe de artistul pe care îl vedeți în fața ochilor pe scenă.

• Radu „Dimi” Constantin

Cum am afirmat anterior, am fost impresionat de Radu când l-am cunoscut. Foarte rapid am găsit în el un prieten. Este foarte implicat în trupă și, prin asta, setează un model pentru toți tinerii instrumentiști care se uită la el. Seriozitatea se îmbină cu firea prietenoasă care atrage incredibil de mult publicul. Trecând peste certurile și discuțiile pe care le-am avut de-a lungul timpului, sunt recunoscător că l-am cunoscut pe Radu, atât din punct de vedere profesional, cât și muzical.

• Robert „Robertino” Florea

Robertino a fost singurul care a început drumul în această trupă de la aproape zero. Sunt persoane care aveau peste cinci ani de experiență și el a plecat la *bass* neștiind nimic. A muncit din greu. E un băiat foarte inteligent, pe care te poți baza la greu. Nu are dorința de a ieși în față, de

a fi vedetă. Se dedică, din punct de vedere muzical, sunetului trupei, încercând să facă tot ce se poate pentru a suna cât mai bine melodia. Este o onoare pentru mine să-i fiu prieten!

• Dinu Cazanciuc

Chitara ritm a trupei! Are cele mai păcătoase tonuri! Este Dinu Cazanciuc! Atitudinea sa pe scenă este cea a unui rockstar adevărat. Și, deși pare un dur, are un suflet de cristal, ascultând piesa *Everlong* de 750 de ori într-o singură lună! Ne-a ajutat de foarte multe ori cu idei legate de ingineria de sunet și de echipament. Învață foarte repede și ține ritmul mai bine ca un ceas elvețian. Îl stimez și îl respect foarte mult!

• Alex Silviu Grigore

Inginerul nostru de sunet, care a fost mereu acolo să ne susțină! Pe lângă faptul că-mi este unul dintre cei mai buni prieteni, Alex mereu a fost un profesionist în toate proiectele pe care le-am făcut împreună, dedicându-se foarte mult trupei, petrecând ore în șir să ne facă setări la mixer și *cable management*. În plus, face și pozele trupei Haret, poze demențiale, care valorează enorm!

• Ștefan Grama

Nu vreau să fac un autoportret, din cauza aroganței nu aș ieși cum sunt cu adevărat, așadar îmi voi lăsa colegii să mă descrie așa cum doresc ei.

Dimi: Ștefan Grama - Chitara solo a trupei! Deși pare un om rece, muzica este lucrul care îi atinge cu adevărat sentimentele și locul unde se regăsește. Un talent aparte și o creativitate rar întâlnită!

Robertino: Ștefan este un coleg de trupă și un chitarist excelent. Trupa nu ar fi fost la fel fără el!

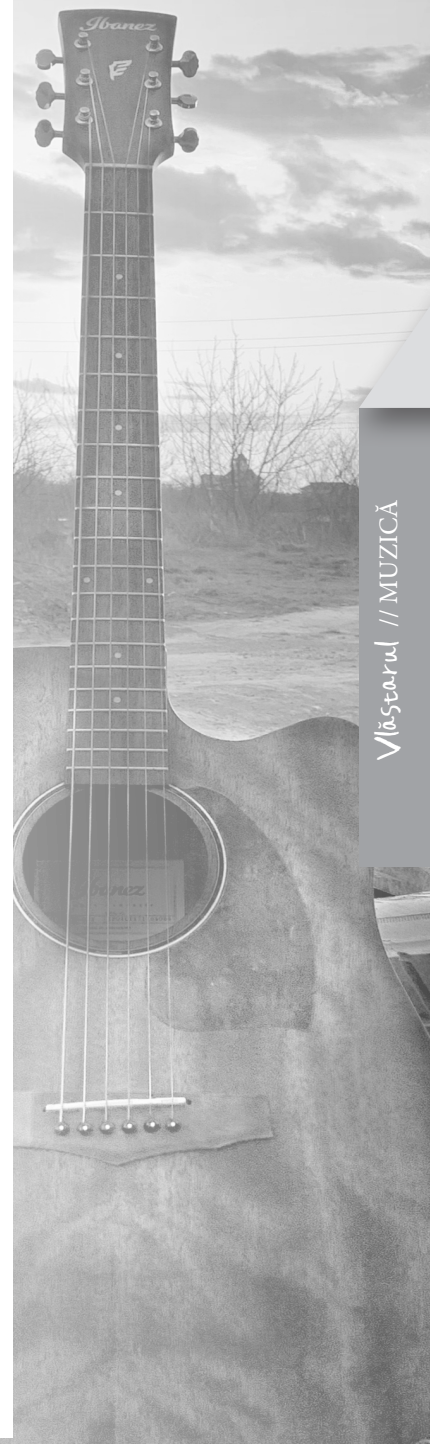

Foto: spclarke.com

**NU-L LĂSAȚI PE JERRY LEE
SĂ MOARĂ!**

ADRESAT VIITOARELOR GENERAȚII: NU-L LĂSAȚI PE JERRY LEE SĂ MOARĂ!

Dina ȚIRLI, 9 C

”I’ve had an interesting live, haven’t I?” (*Am avut o viață interesantă, nu-i așa?*)- Jerry Lee Lewis, fragment din biografia sa, 2014.

Se spune că moartea este separarea sufletului de trup. Astfel, sufletul nu moare, doar trupul. Iar sufletul se vede cel mai bine în moștenirea lăsată de un individ, care rămâne ca mărturie pentru cine a fost omul și ce a făcut în anii săi de viață. Pe data de 28 octombrie 2022, celebrul cântăreț Jerry Lee Lewis a murit la vârsta de 87 de ani.

Nu să uit niciodată câte momente superbe ne-a oferit acest om mie și familiei mele. Nu pot să număr de câte ori am ascultat *Tom Jones & Jerry Lee Lewis Rock 'n' Roll Medley* (1969) în mașină, la drumuri lungi, cântând cu toată puterea, imitând mișcărilor lui Jerry la pian și amuzându-ne de conversația haioasă dintre cei doi cântăreți.

Când am aflat despre moartea lui Jerry Lee, nu mi-a venit a crede. S-a mai dus „poate ultima mare icoană adevărată a nașterii rock’n’roll-ului“, cum spunea agentul său. Dar tatăl meu mi-a zis ceva: „Nu o să moară niciodată, nu o să fie uitat vreodată. Nimeni nu poate să facă ce a făcut el.“. Deși a dus o viață controversată în ochii publicului, Jerry Lee Lewis va rămâne în istorie ca unul din marii muzicieni ai epocii de aur a rock’n’roll-ului.

Născut în anul 1935 în orașul Ferriday, Louisiana, a început să cânte la pian încă de mic copil, împreună cu verișorii lui. Părinții lui și-au ipotecat ferma pentru a-i cumpăra un pian, atât de mult au crezut în darul fiului lor. Lewis a fost influențat de un văr mai mare care cânta la pian, de radio și de sunetele de la Haney's Big House, un jukejoint de pe vremea aceea. Mama lui l-a înscris la Southwest Bible Institute din Waxahachie, Texas, pentru ca el să poată cânta exclusiv cântece evanghelice. Când Lewis a cântat cu îndrăzneală o interpretare boogie-woogie a cântecului *My God Is Real* la o adunare a bisericii, seara s-a încheiat cu exmatricularea acestuia de la școala la care învăța.

După acel incident, a plecat acasă și a început să cânte în cluburile din Ferriday și Natchez, devenind parte din noul sunet rock and roll în plină dezvoltare și realizând prima sa înregistrare demo în 1952, pentru Cosimo Matassa în New Orleans, la vârsta de 17 ani.

În jurul anului 1955, a călătorit la Nashville, unde a cântat în cluburi și a încercat să atragă atenție asupra sa, dar a fost refuzat de Grand Ole Opry, deoarece era deja pe scena country și la emisiunea de radio Louisiana Hayride din Shreveport.

În noiembrie 1956, Lewis a mers în Memphis pentru a da audiție pentru casa de discuri Sun Records. Proprietarul casei de discuri, Sam Phillips, se afla în Florida, dar producătorul și inginerul Jack Clement au înregistrat interpretarea lui Lewis a piesei *Crazy Arms* a lui Ray Price și propria compoziție, *End of the Road*. În decembrie 1956, Lewis a început să înregistreze prolific ca artist solo și ca muzician de sesiune pentru alți artiști Sun, inclusiv Carl Perkins și Johnny Cash. Cântatul său distinctiv la pian poate fi auzit pe multe piese înregistrate la Sun la sfârșitul anului 1956 și începutul lui 1957, inclusiv *Matchbox*, *Your True Love* de Carl Perkins, *Put Your Cat Clothes On* și *Flyin' Saucers Rock 'n' Roll* de Billy Lee Riley.

Ca parte a emblematicii sale prezențe scenice, Jerry Lee bătea clapele pianului cu călcâiul, își dădea la o parte banca cu piciorul și cânta ridicat în picioare, trecându-și mâinile în sus și în jos pe clape, se așeza pe claviatură și stătea pe pian. El a spus, în documentarul radio *Pop Chronicles*, că lovitura de bancă a fost, inițial, o greșeală, dar, când a văzut că stârnește publicul, a păstrat-o în actul său. Prima sa apariție TV, în care a etalat aceste mișcări, a fost la *The Steve Allen Show*, pe 28 iulie 1957, unde a cântat *Whole Lotta Shakin' Goin On*.

Single-urile lui Lewis l-au propulsat în cariera sa de solist în 1957, cu hituri precum *Whole Lotta Shakin' Goin' On* și *Great Balls of Fire*, cel mai mare hit al său, aducându-i vază internațională. În 2005, *Whole Lotta Shakin' Goin' On* a fost selectată pentru păstrare permanentă în *Registrul Național de Înregistrări* al Bibliotecii Congresului.

Lewis - numărul 24 în topul *The 100 Greatest Artists Of All Time* al publicației *Rolling Stone* - a înregistrat peste 40 de albume într-o carieră de șapte decenii. Acesta a fost un artist versatil și a înregistrat cântece în mai multe genuri. A fost ultimul pionier supraviețuitor al *rock and roll*-ului de la Sun Records. Albumul său, *Live at the Star Club*, Hamburg, este considerat unul dintre cele mai mari albume de concerte live vreodată. În cariera sa îndelungată în muzică, Lewis a avut 30 de cântece care au ajuns în top zece în topul *Billboard Country-and-Western*. Lewis a fost considerat unul dintre cei mai mari și mai influenți pianiști ai erei *rock and roll* și s-a clasat pe locul 24 pe lista revistei *Rolling Stone* cu *Cei mai mari 100 de artiști ai tuturor timpurilor*.

A fost numit „primul mare sălbatic al *rock & roll*-ului“ și, de asemenea, „primul mare eclectic al *rock & roll*-ului“. Compozitorul clasic Michael Nyman a descris stilul lui Lewis ca fiind precursorul propriului stil.

Neil McCormick, de la *Telegraph*, l-a descris pe Lewis ca fiind „cel mai de temut om din *rock'n'roll*... era o minge de necazuri cu arme și care pornea focul. A fost cel mai autentic rocker care a trăit vreodată“. Într-o declarație, publicistul lui Lewis, Zach Farnum, a afirmat: „El a fost acolo la început, cu Elvis, Johnny Cash, Chuck Berry, Little Richard, Carl Perkins, Fats Domino, Buddy Holly și restul și i-a văzut dispărând unul câte unul până când a rămas el singur să depună mărturie și să cânte despre nașterea *rock'n'roll*-ului“.

Foto: wallpapercave.com

Lewis a fost inclus în prima clasă a *Rock & Roll Hall of Fame* în 1986 și, câțiva ani mai târziu, în 1989, a fost onorat pentru contribuția sa la industria înregistrărilor cu o stea pe Hollywood Walk of Fame.

A murit în casa sa din comitatul Desoto, Mississippi, alături de soția sa, Judith“, a declarat publicistul său. Ronnie Wood, din Rolling Stones, a condus omagiile aduse lui Jerry Lee Lewis, postând pe Twitter: „R.I.P. JLL the KILLER – Ce om“. „Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Jerry Lee Lewis, pace și dragoste pentru toată familia sa“, a spus Ringo Starr, bateristul de la The Beatles.

Sir Elton John, care a afirmat că dragostea lui pentru pian a fost influențată de Lewis, scria, pe pagina sa de Instagram:

„Fără Jerry Lee Lewis, nu aș fi ajuns cine sunt astăzi. A fost inovator și incitant și a pulverizat pianul. Un cântăreț genial de asemenea. Mulțumesc pentru inspirația inovatoare și pentru toate amintirile *rock 'n' roll*“.

Pe scurt, să spunem că a fost excepțional ar fi o afirmație modestă. Ultimul supraviețuitor din *Million Dollar Quartet* (Elvis Presley, Jerry Lee Lewis, Carl Perkins și Johnny Cash) nu mai e nici el, dar e suficient să spunem că a lăsat “a whole lotta shakin’ goin’ on” în urma lui.

Moartea definitivă se întâmplă atunci când se dă uitării ce a lăsat omul în urmă. De aceea, pot spune cu încredere că Jerry Lee nu va muri niciodată.

H A R R Y

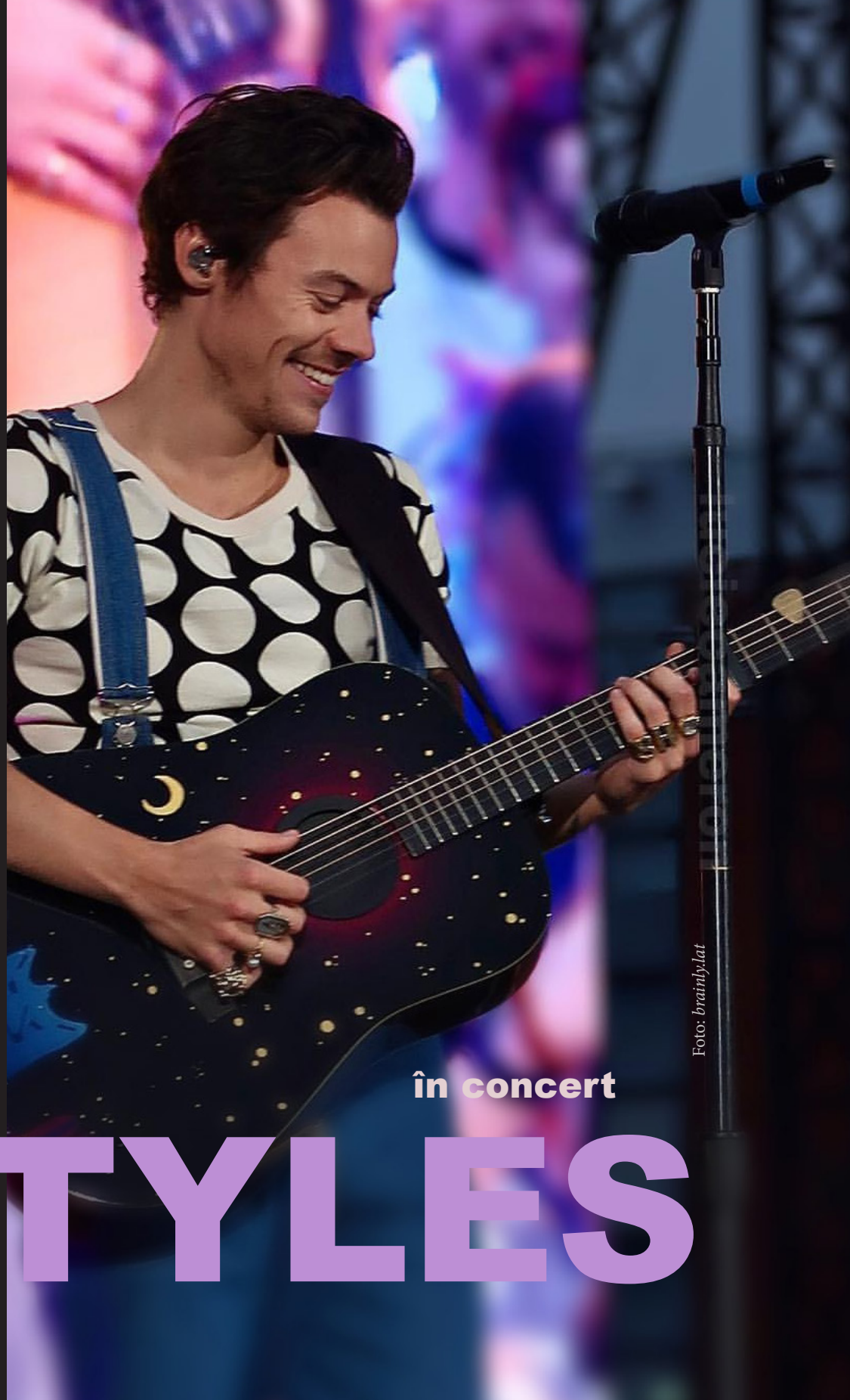

Foto: brainly.lat

în concert

STYLES

Mara STOICA, 11 B

Seeing a world-famous celebrity singer perform is a cool night out. Seeing Harry Styles in concert is an experience. One that many want to be a part of.

On the 15th of June, I landed in Manchester to a sea of feathers. They were flowing in the air, littering the ground and, more importantly, marking the arrival of one Harry Edward Styles. Some may know that the singer wore the notorious festival garment known as “the feather boa” whilst opening the Grammy Awards in 2021. He continued to do so throughout Love on Tour, promoting his second album, *Fine Line*. This inspired fans all over the world to get their own boas in lots of colours, thus spreading the love everywhere they went. So, as I went through the airport, some train stations and the city centre, I saw the whole rainbow through the feathers left behind by dressed-up fans going to the first show in Manchester happening that night.

We visited as much as we could in Manchester, strolling through the streets, visiting the old library (which was breathtaking) and, in my case, getting some much-needed books. I also found myself a yellow feather boa, so I was in trend with everyone.

On our way to the inn we were staying at, we saw people wearing gorgeous costumes waiting for busses and trains to join in on what we like to call “a better-dressed Met Gala.” The woman at the reception asked if we, too, were there to see Harry, as several fans were staying there that week. I was already pumped enough, but having everyone around talk about him and the concerts was overwhelming in the best way. I honestly do not know how I fell asleep.

The day of the concert was filled with anticipation. It was like the first time I was alive since I saw Louis Tomlinson in March, and still, I had to wait half a day more. My parents and I went our separate ways. I wandered along some streets and got an undercut in 15 minutes for only a tenner (it was a

spur-of-the-moment decision). Afterwards, I met my parents so we could visit the city university (which was one of the highlights of our trip).

I was brimming with energy by the time we left and got on the bus to Old Trafford. At least eight other fans were on the same bus as us, and we excitedly talked about what was to come. If there were hundreds of feathers in the city, it didn't compare to the sea littering the streets leading to the arena. Who needs Google Maps when a trail of colour leads you to your destination?

Thousands of people waited in multiple lines to enter, and we were in luck arriving early and being let in pretty quickly. Of course, there were already a lot of people inside, but everyone was spread out on the ground on some sort of gigantic thin mattress, so we joined in on the lounging. Usually, having to wait hours on comfortable ground in the summer in England would be pretty nice, but in our case, the sun was so hot, we were all a sweaty mess after only five minutes. Still, nothing could drag us down, and we excitedly went to buy some merch and chatted as we waited.

At one point, everybody got up and tried to get as close to the stage as possible. The opening act, Mitski, was about to begin her set. I have to admit that I didn't know much about her, but that didn't stop me from enjoying the music. The problem was there were too many people around us, so we decided to go next to the bleachers to breathe and hopefully see something. That's when I had the brilliant idea of climbing the barricade blocking the bleachers. I sat on it, and it gave me enough height to see the stage.

The concert started with an animated intro on the big screens framing the stage, and the anticipation was killing me. Then, the cords for Music for a Sushi Restaurant started. A small, colourful figure came onstage, waving and throwing kisses at the crowd, taking the microphone and starting the energetic

Foto: twitter.com

song. I was in shock, watching this 6' guy looking as big as my pinky and still filling an entire stadium with his presence and beautiful voice. I grinned all through Golden and laughed when Harry responded to us singing the line "just let me adore you" with a cheeky "okaaaay!"

I moved to the rhythmic beats of Daylight and Cinema (Harry saying how he loved the good vibes the audience gave him) and basked in the sweet tones of Keep Driving, with its quirky lyrics that captivated me from the start. Harry made a speech, thanking Mitski and saying how incredibly special it is to play in Manchester again since he grew up going to football matches with his dad in that very arena, and it is his "home city". He added: "some of the happiest times of my life were making this music that we're playing for you now."

Then came the tears. I mean Matilda. For those who have never listened to Matilda: do it. It is a painful song about acceptance and letting go, sure to make you cry at least a little. Harry described it best: "it's about taking care of yourself, looking after yourself and not feeling guilty about taking care of yourself." I can't express how it felt to listen to this song live finally. Still, I can say that every single person felt connected at that moment, the lyrics a bridge between us. I didn't even realise I was singing; I was so enveloped in the atmosphere that I forgot everything around me, except Harry, standing stock still, murmuring the words to this beautiful song and shedding a few tears himself.

The next song was Boyfriends, a ballad telling the story of every complicated boyfriend to ever exist. Harry began his questions towards the

crowd “has anybody here ever had a boyfriend? Has anybody here never had a boyfriend? Make some noise if you’ve never even wanted a boyfriend! Make some noise if you’ve been a boyfriend!” and so on. Afterwards, he livened the mood with Lights Up, screaming at us, “DO YOU KNOW WHO YOU ARE, MANCHESTER?!” and waving a pride flag around. Next came Satellite, which started, as Harry likes to call it, “the dancing part of the show.” He did make another speech, reminiscing on his home town, Holmes Chapel and growing up not far from Manchester. He spoke to a fan who had just been dumped by her boyfriend over text, prompting Harry to make us all boo him and sending the guy a message: “You’re not six, Henry! Over text!” he said disapprovingly. He then sang the beloved Canyon Moon, the perfect summer evening song and danced in his energetic way to Treat People With Kindness.

Afterwards came the most beloved, laughter-inducing, What Makes You Beautiful, the first song put out by One Direction and Harry’s favourite. As he said, “It’s an oldie, but a goodie!” Everyone sang, danced, clapped to this song and just had the time of their lives. It’s just so happy-go-lucky you can’t not love it.

The dancing continued with Late Night Talking, the best song to shimmy and do silly dancing moves to. It is also the first song written for the album, so it kinda shows the intent behind it, the feel of the story being told. During Love Of My Life, Harry sat down, feet dangling off the edge of the stage. He sang about this person he wanted to know “the creases and the ends” to with a small smile on his face.

As much as I love all the other songs, I must admit that I was most excited to see Sign Of The Times live. It is such a powerful, moving piece, and the way Harry sings it gives you goosebumps. It is

absolutely breathtaking, both listening to the vocals and looking at his face, seeing him experience it. Harry put this song out five years ago and has sung it thousands of times, but he still sings it as if he’s in the moment when he wrote it, the feelings still raw.

Different chords begin playing, and the well-known lyrics start, “Tastes like strawberries...” signalling Grammy Winner Watermelon Sugar and the last dancing part of the show. He played with a watermelon balloon on stage and jumped around, throwing kisses at the audience. The same energy was present during As It Was, and our screaming the line “leave America” was heard far away (this is an inside joke fans have because Harry has been spending too much time in the USA).

The ending of the concert was of course spectacular. A rockier beat begins, Harry hypes the crowd up, making us scream and dance as he starts Kiwi, his most energetic song and a fan favourite. He goes absolutely feral whilst singing it and doesn’t seem to breathe between verses. The drums are wild, guitar not far off, and 50,000 people scream, “I’m having your baby, it’s none of your business!” Harry thanks everyone for being there and closes the show. He runs off-stage to his family and friends that came to see him.

Despite the emptiness everyone felt after he left, we sang as we spilt onto the streets, still on cloud nine and refusing to let go for the moment. We were all laughing or crying or both, and it all felt so surreal. Did we just see Harry Styles in concert? Indeed that wasn’t possible. So no, it must’ve been a dream. Luckily, I had proof of it all happening, as I had recorded the whole show (and would watch it five times afterwards).

Still, I was walking on air for the next few days. I still can’t believe I was actually there, experiencing everything. It was definitely one of the best days of my life, and I can’t wait to live it again, someday.

Căderea și ascensiunea unui sportiv

Paul Bobirc, 11 H

Dragă cititorule, înainte să încep această poveste, vreau să te întreb dacă, vreodată, te-ai simțit nedreptățit? Dacă, vreodată, ai vrut să renunți la ceva ce îți făcea plăcere pentru că devenise prea greu? Dacă ți-a fost, vreodată, frică de eșec? Ei, bine, vă voi relata o poveste despre anxietate, despre suferință, despre sacrificii, despre durere, dar, cel mai important, o poveste despre a nu renunța nici când înfrângerea pare inevitabilă.

Înainte de a începe, doresc să va fac cunoștință cu Sergiu, un băiat de 17 ani la momentul actual, sportiv de performanță, pasionat de filozofie și de psihologie, foarte sociabil când se află în preajma persoanelor potrivite, foarte inteligent, ambițios, serios, devotat, pasionat, bun la suflet și visător. Să nu mai lungim vorba și să începem. Anul 2020 a fost, pentru foarte mulți, un an greu, un an în care nu s-a făcut mai nimic,

un an în care s-a lenevit toată ziua în casă, un an în care compania Netflix a devenit miliardară datorită pandemiei, etc. Pentru mulți, cu excepția lui Sergiu; desigur, și el, în primele 3 luni de lockdown în România, a lenevit mult și, în unele zile, stătea numai pe Netflix, dar pe lângă asta, a stat și a învățat pentru examenul național ca mulți alții. Un aspect interesant pe care mi l-a împărtășit este că, după sesiunile lungi de meditații, mergea afară cu bicicleta să se recreze și să se gândească la alte lucruri în afară de examen, un exercițiu care s-a dovedit, mai târziu, foarte benefic pentru el în ceea ce privea notele de la evaluarea națională.

Dupa trei luni de lockdown și de stress din cauza examenului, Sergiu era mai fericit decât toți, nu numai pentru că terminase cu examenul, dar și pentru că reîncepea să joace baschet din nou, după trei luni în care nu a avut posibilitatea să meargă la antrenamente.

Articolul a fost trimis către redacție în anul 2020.

Foto: Alexandru Silviu Grigore, 9 A

Vreau să fac o mărturisire: în viața mea nu am mai văzut un băiat atât de dedicat și de serios când vine vorba de o pasiune sau de un lucru care te face fericit. Știu multe peroane care sunt în drumul lor spre succes și care sunt perseverente, dar Sergiu reușea să ducă totul la un alt nivel, era obsedat de acest sport. Să vă dau un exemplu: toată vara m-am rugat de el să mergem și să ieșim undeva, dar mereu venea cu argumentul că are antrenament și că nu are timp, deși, la momentul când scriu această lucrare, știu că mă mințea, folosind acest pretext că să nu iasă cu mine, deoarece era timid de fel și nu se simțea în largul lui să vorbească cu oricine. Singura dată când l-am văzut a fost la întâlnirea bobocilor care au intrat

în Spiru și... ce coincidență! Sergiu se afla acolo, deși el intrase în alt liceu. [Notă: m-a rugat să nu divulg numele liceului la care a intrat]. Am vorbit cu el, nu foarte mult. Aflând că își formase un grup de prieteni destul de repede, nu doream să intervin și să îl deranjez, așa că mi-am văzut de treabă și am început să mă bag în seamă cu ceilalți copii. Lunile au trecut și nu mai auzisem nimic despre el; eram în școala online, așa că nu aveam de unde să știu ce face. Am aflat, ulterior, de la o prietenă foarte apropiată de a lui, că acesta muncea din greu la baschet și că era concentrat pe liceu, toate acestea până când în data de 28 februarie 2021, aveam să aflu un eveniment care a schimbat omul și prietenul pe care îl cunoșteam drept Sergiu.

În acea zi, am fost invitat de el să mă uit la primul lui meci de baschet pe care îl avea după un an de când începuse pandemia. Nimeni nu știa că acesta avea să fie și ultimul lui meci. Din ce am aflat ulterior, și-a rupt un ligament la picior și nu mai avea posibilitatea să joace baschet decât după un an în care trebuia să facă recuperare. Vestea a fost devastatoare și, pentru prima oară, l-am văzut plângând. [...] El nu era genul de persoană care își arată emoțiile, dar de data aceasta, nu vedeam doar un simplu jucător de baschet accidentat; vedeam un prieten care a fost puternic pentru prea multă vreme și, după acest meci, a avut ocazia de a-și exprima toată durerea pe care o adunase în suflet. Tot ce am putut să fac a fost să îi fiu alături și să îi spun că totul va fi bine.

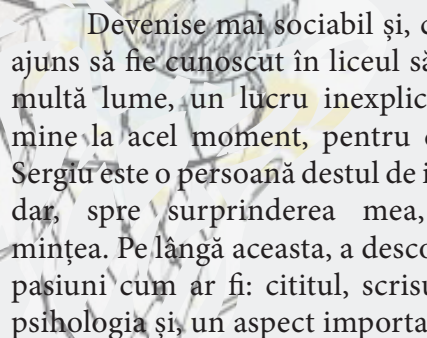
Primele luni după accident au fost cele mai grele pentru el. Mi-a spus că plângea în fiecare seară, avea gânduri să se lase de sport, stări de anxietate și durere în tot corpul. Considera că era nedreptățit de viață, că el nu merita să pățească așa ceva, iar eu i-am spus: „Sergiu, tu ai două opțiuni: 1. Renunți la acest sport și la tot ce ai realizat în acești patru

ani, doar că mai târziu vei regreta, sau: 2. Nu renunți, mergi la recuperare, muncești, și revii pe terenul de baschet, indiferent de cât de greu este.“

În lunile de vară a început să facă recuperare și vă spun că, de data aceasta, deși el era terminat din punct de vedere fizic și psihic, el nu voia să renunțe. Foarte mulți care s-ar fi aflat în situația lui ar fi renunțat, mi-a spus, dar el nu avea să facă ce au făcut ceilalți. Nu voia să își risipească tot potențialul din cauza unei accidentări, nu voia să lase și să reunte la tot ce a muncit în patru ani de când face baschet, așa că, toată vara, nu și-a luat vacanță în afara orașului decât o săptămână și trei zile, după spusele lui. Toată vara a fost la recuperare cu gândul că se va întoarce și că totul va fi bine. Și... nu numai că s-a întors pe terenul de baschet ca nou, dar nu mai era același om pe care îl știam. Parcă nimic nu îl mai deranja, nicio insultă, nicio notă mică, nici un refuz din partea unei fete. Era un alt om, dar nu vă gândiți că era rece cu ceilalți sau cu mine; încă avea calitățile menționate la început, numai că a mai adăugat unele noi.

Foto: wallpaperaccess.com

Devenise mai sociabil și, cu timpul, a ajuns să fie cunoscut în liceul său de foarte multă lume, un lucru inexplicabil pentru mine la acel moment, pentru că știam că Sergiu este o persoană destul de introvertită, dar, spre surprinderea mea, chiar nu mințea. Pe lângă aceasta, a descoperit și alte pasiuni cum ar fi: cititul, scrisul, filozofia, psihologia și, un aspect important, dorea să iasă cu prietenii.

Am ieșit cu el într-o zi și am avut parte de una dintre cele mai interesante conversații avute vreodată cu cineva; am vorbit despre viață, despre visuri, despre filozofie, despre filme, despre istorie etc; m-am simțit bine alături de Sergiu, modul în care vorbea și își articula propozițiile și frazele parcă era din altă lume, folosea o voce calmă, dar impunătoare, și avea anumite concepții despre viața de zi cu zi. În plus, am avut o dezbateră despre anumite probleme care, atunci, erau de interes comun pentru toți. Putem spune că am avut o conversație *friendly* și că ne-am simțit bine la finalul zilei.

Deși, Sergiu s-a întors la viața lui normală, el nu mai este același om ca acum doi ani, din multe puncte de vedere, dar un lucru este cert: eu i-am fost aproape în cel mai greu moment din viața sa, iar el îmi e recunoscător pentru faptul că i-am fost alături, că nu l-am lăsat la greu, că l-am sfătuit și că l-am încurajat să nu renunțe, oricât de greu îi era.

Așa că, dragă cititorule, oriunde te-ai afla în acest moment al vieții, oricât de greu îți este, oricât de anxios și distrus din toate punctele de vedere te simți de situația în care te afli, nu renunța la ceea ce faci, pentru că un lucru e sigur: regretul este mult mai dureros pe termen lung decât durerea pe care o vei simți temporar. Morala acestei povești este aceasta: durerea este temporară, dar succesul este etern. Poți reuși, indiferent că nimeni nu crede în ține sau că șansele nu sunt în favoarea ta. Poți să te simți slab, dar sub nicio formă nu poți să rămâi slab. În încheiere, îți prezint un citat pe care Sergiu m-a rugat să îl scriu aici:

”

Tot ce se întâmplă în această viață este cu un motiv: fără durere, nu există câștig, iar fără sacrificiu, nu există succes.

“

Dina ȚIRLI, 9 C

SPORTUL:

Foto: freepnglogos.com

efort în plăcere sau plăcere în efort?

” Campionii nu sunt făcuți în sală. Campionii sunt făcuți din ceva ce au adânc în ei - o dorință, un vis, o viziune.“- Cassius Clay, cel mai bun boxer din toate timpurile. „Cursa este câștigată de ciclistul care poate suferi cel mai mult.“- Eddy Merckx, cel mai renumit și mai de succes ciclist din toate timpurile. „Sportul nu construiește caracterul. Îl dezvăluie.“- John Wooden, antrenor și jucător american de baschet.

Cine poate spune că nu a depus vreodată efort pentru ceva în care își găsește plăcerea? Nimic nu vine de-a gata și uneori reușita depinde exclusiv de noi, fiindcă putem să alegem între a ne sili sau nu. Pentru sănătatea noastră e bine să alegem să ne silim și să facem mișcare regulat. Efortul reprezintă mobilizarea forțelor fizice sau psihice ale organismului în vederea realizării unui randament superior celui obișnuit sau pentru a

învinge o dificultate. Winston Churchill a spus că „efortul continuu – nu puterea sau inteligența – este cheia pentru a ne debloca potențialul”. Plăcerea constă într-o senzație de mulțumire, de bucurie provocate de ceva care satisface dorința noastră, a oamenilor. Acestea două par în completă contradicție, opuse total, însă sportul le îmbină perfect.

Prin definiție, sportul este o activitate fizică a cărei practică presupune un antrenament metodic, respectarea anumitor reguli și a unei anumite discipline, având la bază elementul competitiv și urmărind obținerea de performanțe. Însă, dacă întrebăm câțiva copilași de grădiniță de ce vin în fiecare zi la antrenamentul de gimnastică sau de înot, răspunsul nu va fi că pentru performanțe, ci pentru că le place pur și simplu, pentru că îi binedispune și îi ajută să își facă prieteni.

Sportul îi ajută pe tineri să contribuie mai bine la societate. Cercetările arată că implicarea unui copil în sport îl ajută să-și îmbunătățească interacțiunea socială, să-și sporească încrederea și să-și îmbunătățească abilitățile de ascultare și sănătatea. La sporturile de echipă mai ales, care nu se bazează pe meritul individual, copiii învață cum să își aducă contribuția într-un grup cu un obiectiv comun, astfel devenind capabili de a fi cu toții una la bine și la rău. Participarea la sport este direct legată de note mai mari, rate mai scăzute de abandon școlar, absentism redus și rate mai scăzute ale criminalității. Până la urmă, cu toții avem nevoie de ceva care să ne ajute să ne canalizăm toate regretele, supărările și dezamăgirile într-un mod constructiv, fie că e vorba de un sac de box, o pistă de alergare sau un coș de baschet improvizat.

De aceea tinerii fac sport. Pentru a se distra, pentru a fi parte a unui grup în care se regăsesc, de unde primesc entuziasm și câștigă recunoaștere. Sportul le permite să-și îmbunătățească abilitățile și să își dezvolte altele noi, să fie în formă și să găsească „succesul” (care nu este afișat doar pe tabela de scor sau în medaliile câștigate). Când copiii fac sport, învață cum să interacționeze cu lumea din jurul lor și cu oamenii din ea. În sport, copiii învață cum să contribuie la ceva mai mare decât ei înșiși.

Atunci, se pune o întrebare: De ce se face tot mai puțin sport din an în an? De ce se lasă copii de sport? Un motiv este viața în general a copiilor-sportivi de astăzi. Ei trebuie să aleagă între sporturi, pe măsură ce viața lor devine mai aglomerată. Apoi, începe presiunea școlii și mulți copii se lasă, simțind că nu au suficient timp pentru a face sport, în ciuda avantajelor emoționale și fizice pe care le oferă participarea la sport. Televizorul și jocurile video pot contribui, de asemenea, la

rata abandonului sportiv pentru tineri, la fel și multitudinea de alte alegeri pe care tinerii de astăzi le pot face.

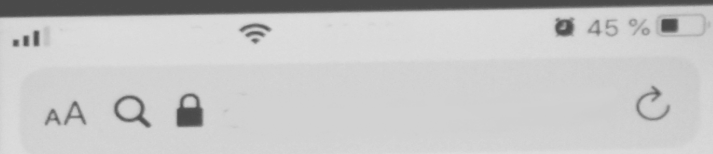
Cu toți acești factori care pot îndepărta copiii de sport, este atât de important ca părinții, profesorii și antrenorii să facă tot ce le stă în putință pentru a-i menține interesați de sport.

„Dovezile care susțin participarea la sport pentru tineri sunt copleșitoare... Are puterea de a combate orice, de la rasism la imaginea de sine scăzută, până la rata de abandon școlar.” – Sue Castle, producător executiv al PBSSports.

Sportul permite copiilor să fie copii. Tinerii cresc prin învățarea valorilor competiției sănătoase, muncii în echipă, stabilirii de obiective, respectului și muncii din greu. Experiențele educaționale ale tuturor participanților sunt îmbunătățite prin aceste valori, deoarece fiecare se străduiește să fie cel mai bun în calitate de indivizi, elevi, colegi de echipă și membri ai comunității, mai degrabă decât doar ca sportivi.

În general, persoanele care au participat la sport în timpul liceului au raportat o sănătate fizică generală mai bună mai târziu în viață, satisfacție în progresul lor către familie, carieră și obiectivele generale ale vieții mai târziu în viață și au fost mai mult dispuși decât alți oameni să-și ofere timpul voluntar pentru organizații civice. Ne place tuturor atunci când munca dă roade. Însă în spatele roadelor sunt luni lungi de arat, semănat și ploi. Sportul este o plăcere, una care dacă este muncită aduce mari bucurii. Lumea este îndemnată din ce în ce mai des în ultimii ani - în urma unor studii cutremurătoare despre evoluția tehnologiei și consecințele acesteia asupra viitoarelor generații - să se apuce de sport și să încerce să se detașeze de nocivitatea lumii acesteia măcar pentru un timp în fiecare zi. E nevoie de oameni muncitori și sufletești. Sportul asta lucrează.

Dina ȚIRLI, 9 C

*orice spune
lumea că am fost,
nu suntem:*

HUMBUG#1

O RUBRICĂ NOUĂ, NUMITĂ „HUMBUG“, DESTINATĂ GENERAȚIILOR VIITOARE

Dina ȚIRLI, 9 C

Răsfoind numere vechi din *Vlăstarul* (în mare parte din perioada interbelică), mi-au atras atenția multe articole remarcabile, care mi-au dat de gândit despre subiectele abordate, dar, mai mult decât orice, m-au făcut să încerc să îmi schițez un portret al acelor redactori - cum erau acei liceeni ca oameni, cum vedeau ei anumite chestiuni, în ce lume trăiau - prin ceea ce scriau și publicau. Astfel, am luat decizia de a introduce o rubrică nouă, numită „Humbug“, destinată generațiilor viitoare, cu speranța că, în cazul în care se vor întreba vreodată cum erau înaintașii lor (părinții, bunicii, poate chiar străbunicii) în vremea adolescenței lor, aceste articole vor revela un ansamblu de imagini nebanuite ale acestor vremuri și vor fi o mărturie pentru cât de ciudați le vom părea și cât de diferiți vom fi față de ei.

Joi, 6 aprilie 2023, m-am folosit de pauzele dintre ore pentru a intervieva câteva zeci de spiriști, cu telefonul și cu o listă de întrebări simple la mine, pentru a înregistra răspunsurile lor spontane și a le scrie, apoi, în acest prim articol al rubricii. Știind că vor fi ținute minte fără nume sau clasă, doar prin faptul că fac parte din această generație, băieți și fete, de la real sau de la profilul umanist, de clasa a IX-a până la a XI-a, au avut câte ceva de spus. Aruncați o privire.

Ce muzică ascuți?

În mare parte pop și rock. Sunt mare fană a băieților din One Direction și în trupă și solo, Taylor Swift și alții, dar apreciez foarte mult Queen, ABBA și restul clasicii.

Dacă ai putea să te întâlnești cu oricine din lume, cu cine te-ai întâlni?

Probabil cu bunicul meu.

Crezi în noroc?

Cred că, statistic vorbind, este doar noroc, adică alegerile pe care le facem noi contează atât de puțin, dacă înmulțim toate probabilitățile. De exemplu, probabilitatea ca părinții tăi să se întâlnească e foarte mică, probabilitatea ca părinții lor să se întâlnească e foarte mică, probabilitatea ca părinții lor să aibă o situație financiară bună e și aia destul de mică. Fără ca toate acestea să se fi întâmplat în ultimele sute de ani, tu nu ai fi ajuns aici - se poate să fi ajuns la țară, sau în Africa. Deci alegerile pe care le facem noi nu prea contează. Contează unde te naști și cine te-a născut.

Dacă ai avea la dispoziție 3 dorințe, ce ți-ai dori?

Bani înfiniți, viață înfinită și să pot să dau și altcuiva viață înfinită.

Ai prefera să fii cel mai inteligent sau cea mai amuzant dintr-un grup?

Inteligent, pentru că mi se pare că inteligența este mult mai importantă decât amuzamentul.

Mă gândesc că dacă aş fi amuzantă, pe mine personal nu mă ajută cu nimic, decât că mă plac mai mult oamenii, dar nu sunt neapărat mai fericită dacă sunt mai amuzantă. Aş fi mai fericită dacă altcineva ar fi amuzant. Cred că inteligenţa este mult mai valoroasă decât amuzamentul.

Care este cel mai bun cântăreţ după tine?

Frank Ocean.

Ai scris vreodată într-un jurnal?

Nu. Am avut intenţia, dar stau în aceeaşi cameră cu soră-mea şi îmi era frică să-l citească. Oricum, nu prea aveam inspiraţie pentru ce să scriu. Deci nu am scris niciodată într-un jurnal, dar am încercat.

Describe ziua perfectă pentru tine. Fără şcoală, mă gândesc.

Nu, eu în vacanţe mă plictisesc. Am nevoie de ceva care să-mi stimuleze creierul. Îmi place să vin la şcoală, pentru că mă întâlnesc cu voi şi fac şi ceva. Îmi place în unele zile când nu dăm teste, sau să ies cu prietenii. Eu trebuie să fac ceva, pentru că mă plictisesc foarte repede şi, dacă doar stau acasă şi mă uit la filme şi la seriale, mă plictisesc repede. Deci trebuie să ies cu prietenii, să vorbesc, să râd.

Îţi pasă de ce cred alţii despre tine?

Depinde foarte mult de persoana cu care vorbesc. Uneori mă interesează, pentru că poate să fie ceva rău de care nu îmi dau seama şi acea persoană îmi atrage atenţia fie la felul în care arăt, fie la faptul că nu mă integrez în societate.

Care e actorul tău preferat?

Matthew McConaughey. E genial.

Dacă ai mai avea doar o săptămână de trăit, ce ai face în ea?

Aş face toate lucrurile de care mi-e frică. De exemplu, m-a pus mama, la un moment dat, să

încerc să mă dau cu paraşuta în Braşov. N-am vrut. Asta aş face.

Ce te motivează?

Să ştiu că pot mai mult. Să ştiu că mereu este loc de îmbunătăţire.

Care e albumul tău preferat?

„The Wall”, Pink Floyd.

Ai vrea să pleci din ţară după liceu?

Da. Mi se pare că afară e o educaţie mai bună. Şi, chiar dacă plec, tot aici o să-mi fie gândul, dar sper la o viaţă mai bună.

Ce faci în timpul liber?

Sincer, eu dorm foarte mult. Şi îmi place să mă uit la seriale şi la filme, dar mai mult prefer filmele - diversificate, în orice limbă.

Faci mişcare în fiecare zi?

Fac sport. În rest, stau pe scaun toată ziua şi mă uit la filme. Nu e bine pentru mine, dar nici n-aş face altceva.

Care e cea mai mare frică a ta?

Să eşuez în ceea ce fac.

Cât timp poţi să stai fără tehnologie?

O oră, maximum. Nu am nevoie de telefon, dar e singurul lucru pe care pot să-l fac oricând, oricum şi fără limită.

Povesteşte-mi despre un film bun văzut recent.

„Shawshank Redemption”. E despre un om care intră la închisoare. M-a impresionat pentru că a schimbat viaţa tuturor celorlalţi prizonieri înainte să iasă.

Care e cea mai frumoasă amintire din copilăria ta?

Făceam curat într-o geacă şi am găsit o bomboană şi i-am dat-o surorii mele. Am făcut o faptă bună la şase ani.

Ce personaj ți-ai dori să fii?

Ăla care pare bun şi e rău de fapt. Spiderman?

Ce vrei să faci cel mai mult în vacanța de vară?

Să citesc cărți, să dorm, că n-am mai dormit de mult. Să mă simt împlinită și fericită că am terminat.

Ce ai alege: mai mulți bani sau mai mult timp?

Să-mi lungesc viața, logic. În timpul pe care îl am în plus pot să înmulțesc banii. Mă raportez și la cealaltă variantă de răspuns, pentru că, în timpul acela, pot să-mi fac și banii.

Care e cea mai mare minciună pe care le-ai spus-o părinților?

Nu sunt atât de mari minciunile pe care le zic. Mint cu chestii mici. Am zis că am luat la info 8 în loc de 4.5.

Cum te-ai descrie în cinci cuvinte?

Ingenioasă, prietenoasă, înțelegătoare, darnică și curioasă.

Spune-mi 3 lucruri fără de care nu poți să trăiești.

Să ies pe afară, adică nu pot să stau numai în casă, familia/prietenii și apa.

Ce trupe ascuți?

Am ascultat foarte mult Queen, la un moment dat. Nu prea ascult trupe, ascult artiști: Harry Styles, Sam Smith, Lukas Graham.

Ce te ajută la stres?

De obicei, să ascult muzică. Și, câteodată, somnul la prânz. Și, de cele mai multe ori, ce mă stresează pun deoparte și îmi iau mintea de la lucrul acela câteva minute, maximum o oră, apoi revin ca să-l rezolv.

Spune-mi cel mai impresionant lucru pe care l-ai făcut vreodată.

Ce consider eu că ar fi cel mai impresionant pentru „achievement”-ul meu ar fi că am terminat cu 10 generala.

Dacă ai câștiga la loto, ce ai face cu banii?

O parte aș dona-o și restul l-aș da familiei. Aș păstra și eu o parte.

Crezi că ne facem singuri norocul?

Nu neapărat, depinde, dar cred în noroc. Contribuie. Degeaba muncești dacă și se întâmplă ceva rău.

Ce fel de cărți citești?

De știință, nu beletristică.

Care crezi că e cea mai grea meserie?

Depinde de la persoană la persoană, dar probabil ceva militar... pilot.

Zi-mi trei orașe în care ai vrea să călătorești în viitor.

Glasgow, Sydney și New York.

Care crezi că e cel mai frumos loc din București?

Nor Sky Casual Restaurant.

Ce cântec te descrie cel mai bine?

„Matilda”, de Harry Styles, pentru că este o melodie foarte profundă și cred că îmi descrie experiențele din viață. Și o să-mi fac și un tatuaj pentru această melodie astăzi!

Spune-mi cel mai curajos lucru pe care l-ai făcut vreodată.

Poate să îi cer mamei mele să merg la terapie, adică să recunosc faptul că aveam anumite probleme și că mi s-au întâmplat chestii foarte rele și că aveam nevoie de ajutor.

Dacă ai putea să locuiești oriunde, unde ai trăi?

De obicei aș zice Londra – și încă rămâne răspunsul principal –, dar, mergând în Scoția de curând, s-ar putea să fie și Edinburgh.

Dacă ai fi gazda unei emisiuni, care sunt trei invitați pe care ai vrea să-i ai?

Paul McCartney, pentru că a făcut istorie în muzică și este fascinant, Elon Musk și pe bunicul meu.

Ce te face fericit?

Echilibrul în viață.

Fericirea va veni din interior și succesul poți să îl atingi în două moduri.

Cine e modelul tău în viață?

Nu am un model concret, ci îmi formez, mai degrabă, un profil pe care aș vrea să-l adopt, dar, în general, nu mi se pare bine să îți faci un model după care să te ghidezi, pentru că situația fiecăruia este specifică. Nu vei avea, în același timp, doi oameni cu aceleași situații, pentru că noi învățăm din experiențele noastre.

Dacă viața ta ar fi un film, ce melodii ar fi în soundtrack?

„Time” din Inception, sau „Day One” din Interstellar, sau „Main Title” din Godfather.

Care e filmul tău preferat și de ce?

O să-ți spun mai multe. Interstellar, pentru că m-a determinat cel mai mult să fac ceea ce fac și nu aș fi ajuns să fiu atât de pasionat de videografie și să-mi pun ca obiectiv să ajung la standardele respective. Mai e și Inception, care e din aceeași suită de filme ale lui Christopher Nolan. Acum, recent, am urmărit și Schindler’s List și, deși cam clișeic – chiar dacă e de Spielberg și e un film foarte bine cotate –, mă fascinează pur și simplu modul de a spune povestea în niște termeni foarte simpli, pentru că nu aveau echipament atunci și e filmat totul în alb și negru. Creativitatea lui Spielberg în toată cinematografia pe care a realizat-o acolo este ceva ce mă fascinează, e ceva încă ce trebuie descifrat.

Care sunt trei lucruri pe care vrei să le realizezi până mori?

Dacă mă gândesc, tot am ideea asta, că fericirea va veni din interior și succesul poți să îl atingi în două moduri: ori să-ți cobori standardele, acceptându-te pe tine însuți, ori ajungând foarte sus, dar atunci tot vei avea complexul de superioritate și nu vei fi niciodată fericit. Într-adevăr, complexul de inferioritate nu-l putem nega, pentru că el există și, cumva, ne ghidează, dar e important modul în care ne raportăm la el pentru a ne accepta pe noi înșine.

FLASH

REVIEW

Mara STOICA, 11 B

Heart or destiny? Love or revenge?

I have always liked villains in books. Many say that it's a given when the book is good. Sometimes you just want to see their point of view. The thing is, I found a story about a villain and a hero falling in love, and I absolutely adored it! A reader can find out the reason behind a villain's actions and sympathize, but in this book, the villain –or one of them- is the actual main character. We learn her story and see that –from her point of view- she's right to do the things she's doing.

It's interesting to see her struggling with her demons and trying to find the actual right path. When she falls in love with one of the heroes, she doesn't know if she wants to turn "good" because of him or because she really doubts her former beliefs. This isn't really a story about good or bad, right or wrong. It's a story about finding your true self, choosing who to love because it's really your decision. Even if there could be besides you are told you should pick, life is not about that. You don't choose someone. You choose yourself.

(*Renegades* by Marissa Meyer)

Two family companies and a Twitter war between teenagers equals love?

What happens when the overachiever goes head to head with the class clown? In this adorable coming of age novel, two businesses, a big fast-food chain and a family business enter a Twitter war after the discovery of a stolen recipe. Pepper and Jack are the unofficial handlers of their parents' businesses Twitter accounts, so when Jack hears that his beloved grandmothers' recipe had been stolen by someone, he had to say something, thus insulting Big League Burger in an angry tweet. Little did he know that on the other side was none other than his classmate, Pepper. The two of them battle this out on social media while slowly developing a friendship in real life.

It's a funny and heart-warming story, the characters' antics resembling ones of any teenager – maybe with a little more angst and food – and their development is fascinating to see: how they discover what they are passionate about and decide to follow their dreams.

(*Tweet Cute* by Emma Lord)

PERLE...

- PROFESOR: „Cine vrea să iasă la tablă ca să se afirme?“
- PROFESOR (*despre lucrarea unui elev*): „Te-ai descurcat bine spre minunat!“
- PROFESOR: „O secundă, vă rog! Pe grupul profesorilor sunt 46 de mesaje și am auzit că unul este important!“
- PROFESOR: „De ce, în fiecare clasă, fetele care se machiază cel mai mult stau în ultima bancă?“
- PROFESOR (*după o oră și jumătate dedicată unei singure probleme*): „Pare că ne-am încurcat un pic!“
- PROFESOR (*matematică*): „Nu iese asta, e ceva putred în Danemarca.“
- PROFESOR: „Ați avut spaniolă înainte?“
CLASA: „SÍ!“
- PROFESOR: „Știți de la biologie că lumina...“
CLASA: „Ajută la fotosinteză!“
PROFESOR: „Dar ce, voi sunteți plante?“
- PROFESOR: „Ce căzuți din lună sunteți! În fine, voi umblați mai mult pe sub pământ așa...“
- PROFESOR: „Ei, acum te rog să-ți deplasezi materia organică înspre tablă, ca să și scrii...“
- PROFESOR (*fizică*): „Păi nu, că diferența e una și scăderea e altceva.“

- PROFESOR: „Dacă ar trebui să scriem despre ce ne-a făcut să ne luăm câmpii, eu ar trebui să scriu despre voi!“
- PROFESOR: „Singurul care a mărturisit că nu și-a făcut tema este X-ulescu!“
ELEV: „Și nu credeți că merit un 10 pentru asta?“
- PROFESOR (*fizică*): „Sunteți și voi la masă, mâncați o ciorbă și întrebi și tu: «Ia zi, fată, mai știi accelerația?»“
- PROFESOR: „Zic bine? Zic, că sunt deștept!“
- PROFESOR (*logică*): „Deci toți băieții sunt fete cu păr roșcat.“
- PROFESOR: „Stați puțin, copii, dați-mi voie să răspund că poate sună ministerul, că avem probleme...“
- PROFESOR (*informatică*): „Faceți ca ardelenii: mai mâncați o porție de ciorbă, mai faceți un $x=1$.“
- PROFESOR: „X-ulescu, răspunde!“
ELEV: „Nu știu unde suntem...“
PROFESOR: „În clasă!“
- PROFESOR: „Dai faliment cu perlele tale!“
- PROFESOR: „Nu am zis că asta doresc, am zis că asta vreau.“
- PROFESOR: „Roz bombon ca firu' ierbii!“
- PROFESOR: „Adică mă trezesc...? Aștept să claxoneze telefonul.“
- PROFESOR: „Ați învățat în clasa școala generală.“

Selecție realizată de
Andreea Diana SAVU, 11 F

Foto: arhiva Vlăstarul

2023

vlastarul.WIKI

wikipedia.org/wiki/Revista_„Vlăstarul”

din 2019

PROIECTUL Vlăstarul's Voice

Începând din primăvara anului 2022, echipa redacției s-a extins. Pentru o atmosferă mai dinamică, s-a dat startul unui proiect în format PODCAST, menirea acestuia fiind aceea de a promova setul de valori care au ghidat activitatea redacțională de-a lungul timpului.

Vlăstarul PE WIKIPEDIA

Încă din vara anului 2018, elevul ANDREI TEODORU (12 C) a încercat să realizeze pagina de Wiki a revistei „Vlăstarul”. Întrebat fiind cum i-a venit ideea, a răspuns: „Inițiativa a răsărit pur și simplu. M-am gândit de ce o revistă cu asemenea tradiție nu beneficiază de o pagină pe Wikipedia. Am început prin a scrie despre istoric, dar a fost destul de dificil la început. În toamnă, m-am lăsat păgubaș pentru ca, în ianuarie, 2019, să încerc din nou. Firește, mai avem de lucru, dar... a ieșit!” Deși a absolvit liceul în vara anului 2020, Andrei a rămas în echipă, continuând colaborarea la revista Vlăstarul.

ECHIPA

Vlăstarul's VOICE:

- **Inițiator:** Daria Mihaela PANĂ, absolventă, promoția 2022
- **Lider de proiect:** Răzvan GÂRZ, 10 C
- **Manager de proiect:** Alexandru GRIGORE, 9 A
- **PR:** Andreea Diana SAVU, 11 F
Ștefan GRAMA, 9 A
- **Posteditare video:** Alexandru GRIGORE, 9 A
Oana ISAI, 9 A
Radu MIHALACHE, 9 C
- **Editor sunet:** Rareș COZMA, 10 G
- **Tehnician sunet:** Radu MIHALACHE, 9 C
- **Fotografie:** Oana ISAI, 9 A
- **Profesor coordonator:** Corina BUZOIANU

VLĂSTARUL ONLINE:

YouTube: [vlastarul](https://www.youtube.com/vlastarul)

Instagram: [Vlastarul's Voice](https://www.instagram.com/vlastarulsvoice)

Facebook: [facebook.com/Vlastarul](https://www.facebook.com/vlastarul)

Web: [vlastarul.com](https://www.vlastarul.com)

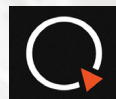

Vrei să te implici în viața revistei?
revistavlastarul@yahoo.com
vlastarul.com

Sponsori oficiali:

QUALITANCE

Fundația Autonom

Evoluăm prin educație

SAH MĂT!

CONCURS

Trimiteți soluțiile celor două probleme la adresa
revistavlastarul@yahoo.com până la data de 15 mai 2023.

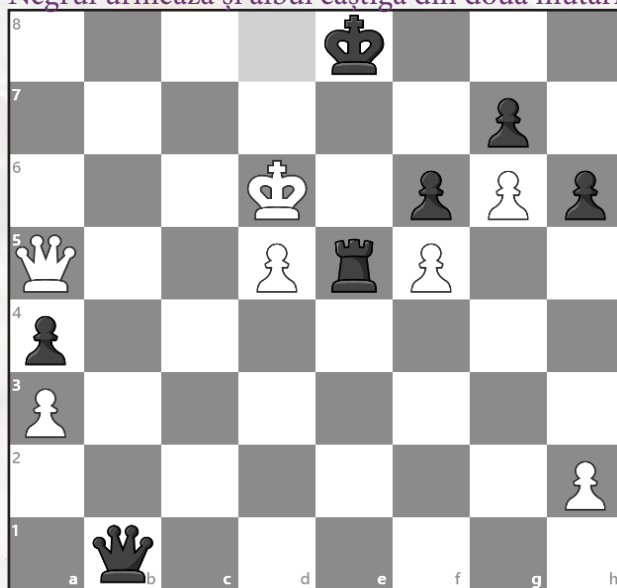
Primele trei răspunsuri corecte vor fi premiate!

Albul urmează și câștigă din două mutări.

Negrul urmează și albul câștigă din două mutări

Sursa: chess.com/daily-chess-puzzle

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”,
București